

ТОМАС ЕНГЕР

ФАНТОМНА БОЛКА

Част 2 от „Хенинг Юл“

Превод от норвежки: Неда Димова-Бренстрьом, 2014

chitanka.info

Фантомна болка — болка, която сякаш произхожда от „крайник фантом“, част от тялото, физически загубена при ампутация или злополука, или пък нервите ѝ са спрели да функционират нормално. Болката не идва конкретно от крайника, а е въобразена и причинена от „погрешни стимули“ в нервната система.

ЗА ТОМАС ЕНГЕР

Той е журналист, но загърбва успешната си кариера заради литературата. Още първият му роман „Мнима смърт“ го превръща в международна сензация (превод на 23 езика, бестселър в 15 страни). Героят му, също журналист, белязан физически и емоционално, става център на пет сюжетно самостоятелни романа („Мнима смърт“, „Фантомна болка“, „Жажда за кръв“, „Герб“ и „Смъртно ранен“). Медии и критици от различни страни настояват едно: да запомним името на автора — Томас Енгер. Не са случайни и сравненията, които правят със Стив Ларшон и неговия „Миленуим“. Но Томас Енгер създава нещо ново, въвеждайки в криминалния жанр стила на телевизионните сериали. Така се ражда най-епичната и амбициозна криминална поредица, създавана в момента. Главният герой Хенинг Юл е отличен криминален репортер, но е преживял дълбока травма — при необясним пожар в апартаментата му е загинал неговият шестгодишен син Юнас. Хенинг е оцелял, но с ужасни белези по лицето... и в душата. Успоредно със случаите, които разнищва, винаги крачка по-напред от полицията, той иска да намери отговор на въпроса: Кой е убил сина му? Едновременно с това авторът изважда на показ полицейски разследвания, брутални престъпления, бандитски групировки, корумпирани политици, както и забързаното ежедневие на хората, които нонстоп отразяват новините.

БЛАГОДАРНОСТИ

Досаждах на много хора, докато пишех „Фантомна болка“. Кнут Ерик Рьонинген, Йорн Лиер Хорст, Вибекке Ойдегорд Сьор-Райме, Кристин Б. Йенсен, Грете Лиен Метлид и Арилд Кай Ерлан — дълбоки благодарности.

Освен това искам да благодаря на Силе Ховлан, Ян Уве Орсетнер, Фредрик Брудвал, Свере Арилд Улстад, Петер Антон Нес, Хеге Енгер, Хенинг Енгер, Тургайр С. Хиграф, Кари Урмстад, Густав Петер Блум, Лилиана Бахс, Гун Кристине Смеби, Агнар Гернер, Ниле Петер Гранхолт, Асле Скредербергет, Муртен Карлсен, Еспен Скор, Мариус Вик, Ингер-Брит Виндег и Тронд Хугубакен. Благодаря и на приятелски настроените жители на Устаусет.

Изчетох много книги, докато проучвах този роман, но бих искал да спомена само една — „Политици и негодници“ на Кетил Ойстли.

Бенедикте, ти заслужаваш най-голямата ми признателност, защото изчете, редактира и подобри моя ръкопис. И за това, че си ти.

Благодаря ви, Теодор и Хени, защото всеки ден ми напомняте какво всъщност има значение.

Осло, май 2011 г. Томас Енгер

ПРОЛОГ

„Харлито“^[1] на Юке вече е тук.

Туре Пули паркира своя мотор и сваля каската си. Чакълът скърца под краката му. Прозорците на старата фабрика се взират сляпо в мрака. Тишината е пълна и зловеща.

Пули окача каската на кормилото и се приближава до вратата. Бута я и тя се отваря със скърцане. Влиза предпазливо.

— Юке?

Гласът му отеква. Ботушите му шляпат по бетонния под. Постепенно очите му се нагаждат към тъмнината, но виждат само мръсен под, голи стени и колони, обвити в паяжини. Октомврийският вятър свисти през счупените стъкла. Пара излиза от устата му.

„Почти като едно време“ — мисли си Пули и тръгва напред. Като затишие пред буря. Чувства притока на адреналин и това му харесва.

Очите му се насочват към нещо, лежащо на пода и обвито в сенки. Тръгва натам и го лъхва силна миризма на урина и метал. Стъпва на нещо хлъзгаво и едва запазва равновесие. Вади мобилния си телефон и го включва, за да освети пода.

Вижда нещото, в което е стъпил.

Пред него лежи труп. Гърбът на напоеното с кръв кожено яке е срязан многократно. Черепът блести ярко над яката. Пули вижда обръснатия и татуиран скалп.

Веднага разпознава татуировката. Само Юке Брулениус може да татуира „Върви по дяволите“ на тила си.

Телефонът му изгасва.

Внимателно се оглежда и напруга слуха си, но тишината е абсолютна. Стаята изглежда празна, с изключение на Юке. Мъж, когото Пули мрази с цялото си сърце, но за нищо на света не е искал да умира.

Или поне не сега.

Навежда се, хваща коженото яке и обръща тежкото тяло. Лицето е разкривено и окървавено, с отворена уста. Пули докосва с пръсти

врата на Юке, но веднага дръпва ръката си. Гърлото е топло, но меко и влажно като настъпана гъба.

След това вижда нещо на пода, което смразява кръвта му. Метален бокс.

Неговият метален бокс.

Как се е озовал тук?

Изведнъж Пули осъзнава нещо ужасно. „Много хора знаят за тази среща — мисли си той, — а още повече ме видяха как тръгвам. Всички са виждали този бокс да виси на стената в кабинета ми.“ А сега кръвта на Юке е по ръцете, дрехите и ботушите му.

Някой се опитва да го натопи. Копеле!

Пули понечва да вземе бокса и да избяга, но нещо го спира. „Докосна трупа — мисли си той. — Ще намерят отпечатъците ти по коженото яке на Юке. Не влошавай допълнително нещата, те и без това са лоши.“

Отново вади мобилния си телефон и набира номера на полицията с окървавени пръсти. „Знаеш какво наистина се случи — казва си Пули. — Кажим им истината и всичко ще бъде наред. Няма от какво да се страхуваш.“

[1] Мотор „Харли Дейвидсън“. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

Двадесет и два месеца по-късно

Писькът винаги е един и същ.

Хенинг Юл примигва и посяга към ключа на лампата. Чаршафът под тялото му е мокър от пот, а въздухът трепти от жегата. Прокарва влажните си пръсти по белезите, покриващи врата и лицето му. Главата му пулсира от болка. Мотор изревава в далечината, след което става тихо. Като затишие пред буря.

Хенинг вдишва дълбоко и опитва да сподиви съня, който все още живее в него като шокиращ филм. Но кошмарът отказва да умре.

А сънят е започнал толкова хармонично. Двамата с Юнас са излезли да си поиграят сред дебелия сняг, паднал през нощта. Едва различават трамвайните линии, пресичащи кръстовището до парк „Биркелунден“. Дебелите снежинки все още танцуват във въздуха, но се разтапят в мига, в който докосват лицето на Хенинг.

Дърпа шейната на Юнас надолу по „Тофтесгате“ към парка „Софиенберг“, където децата изглеждат като мравки, плъзнали по малкия хълм зад църквата. Юнас няма търпение да се пусне с шейната по хълма. Когато стигат върха, Хенинг е изтощен. Понечва да седне на ръба на шейната, но Юнас го спира:

— Не ти, татко! Само аз!

— Добре. Но това означава, че ще трябва да издърпаш шейната нагоре по хълма сам.

— Да, знам!

— Обещаваш ли?

— Даааааа!

Хенинг знае, че снежинките ще издържат по-дълго от обещанието на Юнас. Но няма нищо против.

— Бутни ме! Искам да се спусна мноооого бързо!

— Ок. Дръж се добре. Ще броя до три.

Отброяват заедно:

— Едно! Две! Ииии триииии!!!

Хенинг бутва сина си. Юнас изписква от удоволствие и шейната поема надолу. Хенинг забелязва, че другите деца също гледат малкото момченце със светлосиня грейка, спускащо се към скокчето, което някой е направил по средата на хълма. Юнас го достига, шейната подскача и се приземява. Момчето изцвилва от възторг и завърта кормилото на шейната, за да избегне малко момиченце, катерещо се по хълма. То се обръща и проследява Юнас с очи. Шейната завива все по-наляво.

Към едно дърво.

Хенинг също го вижда. Забелязва накъде се е насочил Юнас, държаш кормилото с малките си юмручета. Хуква надолу по хълма, но се подхлъзва, пада и се превърта няколко пъти, преди да успее да стане на крака.

Снежинките, гласовете и глъчката преминават на заден фон и Хенинг опитва да изкрещи, но от устата му не излиза звук. Поглежда отчаяно към другите родители, които просто гледат Юнас и не правят нищо, за да му помогнат. Накрая затваря очи. Не иска да види това, което ще се случи. Не иска да види смъртта на сина си. Отново.

Юнас изчезва. Хълмът, снежинките, дърветата и хората също изчезват. Навред се спуска мрак. Хенинг усеща острата, задушлива миризма на дим. Не вижда Юнас, но чува писъците му. Размахва отчаяно ръце, за да прокопае дупка в мрака, който го е затиснал, но и това не помага. Горещината изпепелява лицето му. Става му все по-трудно да диша и започва да кашля.

Светлина пронизва завесата от дим. Хенинг примигва и се съсредоточава върху нея. Точката се превръща в кръг, а кръгът в правоъгълник. Врата, обвита в пламъци. Отново се изкашля. Вратата започва да се затваря и скоро димът я обгръща. Навсякъде е черно и изпепеляващо горещо. След това Юнас започва да пищи.

Отново.

Хенинг си поема дъх едва след като вижда мигащата червена светлина на димния детектор, монтиран на тавана. Поглежда към другия и изчаква лампичката да примигне. Секундите минават. Направо се точат. Две, три, пет, десет? Чувства как гръдният му кош се стяга, болката плъзва нагоре към раменете и врата му. Най-накрая вторият димен детектор примигва.

Просва се обратно на възглавницата и издишва шумно, чакайки чудовището в гърдите му да се успокои. След време сърцето му забавя своя ритъм. Отново докосва белезите по лицето си. Все още го болят. Не само отвън. Знае, че ще продължават да го болят, докато не открие човека, подпалил апартамента му и отнел живота на най-страхотното малко момченце на света.

Хенинг се обръща към часовника на нощното шкафче. Още няма десет и половина вечерта. Главоболието, което го е принудило да си легне преди час и половина, продължава да го измъчва. Хенинг разтрива слепоочията си и отива в кухнята, където изважда последното кенче кола от хладилника. Връща се в дневната и маха дрехите и вестниците от дивана, след което сяда и отваря кенчето. Звукът на балончетата, издигащи се към повърхността, отново го приспива. Затваря очи, копнеейки за сън без снежинки.

— Колко още ще се бавите? Искам да се прибера вкъщи.

Гюнхилд Дукен се навежда над тезгяха и поглежда към мъжете. От тонколоните бумти песен на „Юке & Валентинерне“. Гайр Грьонинген лежи на пейката и опитва да повдигне 135-килограмовата щанга над главата си, пъшкайки. Пред огледалото зад него стои набит мъж, който държи ръката си над щангата, но не я докосва.

— Само още няколко повдигания — отговаря Петер Холте, без да изпуска щангата от очи.

Дукен се обръща и поглежда към часовника на стената. Той показва 22:45.

— Петък е, момчета. Петък вечер, за бога. Почти единадесет часа е. Нямате ли някаква друга работа?

Двамата мълчат.

— Хайде, постарай се малко — обажда се Пер Ула Хегелюн, който седи със скръстени ръце на края на пейката. Грьонинген почти е повдигнал щангата над главата си, но ръцете му треперят. Холте внимателно я хваща и му помага.

— Още едно — казва той. — Можеш да направиш още едно.

Грьонинген вдишва дълбоко, снижава щангата до гърдите си и после с мощен рев отново я изтласква нагоре. Мускулите му треперят, а Холте го оставя да извоюва всеки един милиметър от пътя на щангата до разклонената стойка. След това Грьонинген се изправя, клатейки глава. Почесва се по брадата и отмества косата от лицето си.

— Много добре — казва Хегелюн и кимва одобрително. Грьонинген му се мръщи.

— Не съм съгласен. Обикновено се справям много по-добре.

Хегелюн поглежда нервно към Холте, но единственото, което получава в замяна, е един кисел поглед. Холте разхлабва своя тренировъчен колан, изучавайки отражението си в огледалото. Обръсната му глава, като всичко останало в него, е с изкуствен загар, получен след десетки часове в солариум. Наглася черните си ръкавици и се любува на мускулите, издули белия му потник. Стяга се и гледа

доволно как бицепсът му изпъква. След това вдига нагоре спортния си клин и тръгва към рецепцията, зад която отегчената Гюнхилд Дукен чете списание, подпряла главата си с ръка.

— Тази вечер ще правиш ли нещо? — пита Холте и спира пред нея. Гласът му е мек и изпълнен с надежда.

— Ще се прибера вкъщи — отговаря тя, без да вдига глава.

Холте кимва бавно, продължавайки да я гледа.

— Искаш ли компания?

— Не — отвърща без колебание тя.

Холте се намръщва.

— Имаш среща с някого?

— Не е твоя работа — отговаря Дукен.

След кратка пауза Холте се обръща към Грьонинген, който му кимва окуражително.

— Само ние сме — казва Холте. — Мога да заключа вместо теб, ако искаш.

Дукен затваря списанието.

— Защо не ми каза това по-рано? — тросва му се тя. — Или трябваше да чакаш до последния възможен момент?

— Но аз...

Сянка пада върху лицето на Холте и той забива поглед в краката си.

— Ок — въздъхва тя сърдито. — Знаеш къде са ключовете.

Дукен отива до закачалката и облича тънко черно яке.

Пуска мобилния си телефон в чантата си, която окачва на рамото си.

— Не се претоварвайте.

— Ще тренираме пак чак в неделя.

— Уау — казва тя саркастично. — Един почивен ден.

Холте се усмихва и я проследява с очи. Дукен се насочва към вратата, звънчето над нея иззвънява и тя изчезва в нощта. Холте почти незабележимо поклаща глава, след което отива зад тезгяха, спира музиката и вади диска — „And Justice for All“^[1] на Metallica, от едно чекмедже. Пуска осмата песен, „To Live is to Die“^[2], увеличава звука и превърта до средата на парчето.

— Все още нямаш късмет, а? — пита Хегелюн с усмивка, когато Холте се връща. Той го поглежда смръщено, но не отговаря. Вместо

това пита кой е следващият.

— Хегис — отговаря Грьонинген и поглежда към Хегелюн.

— Да, мой ред е — отвръща Хегелюн весело, отива до щангата и сваля по петнадесет килограма от всяка страна. След това сяда на пейката и вдишва дълбоко няколко пъти, преди да легне. Хваща щангата и отново изпълва дробовете си с въздух. Холте застава зад него, докато Джеймс Хетфийлд пее: „Когато някой лъже, той убива част от света.“

Хегелюн вдига щангата от стойката. Тежестите извънтят, преди той да снижи щангата и после отново да я изтласка нагоре. Първото повдигане е безупречно. Хегелюн се опитва да навлезе в ритъм и следващото му изтласкване също е гладко. След още две ръмженето му става по-агресивно. Холте застава малко по-близо до пейката и се разкрачва за равновесие, след което поставя ръцете си под щангата, готов да помогне. Поглежда към Грьонинген, който кимва и се приближава още малко. От уредбата започва да звучи последната песен от албума, „Dyers Eve“^[3].

Хегелюн затваря очи и напруга всичката си сила, но щангата отказва да помръдне. Отваря очи. Ръцете на Холте вече не са под щангата, а върху нея. Грьонинген се разкрачва и сяда върху стомаха на Хегелюн, който изпъшква.

Холте натиска щангата надолу и тя се приближава на сантиметър от адамовата ябълка на Хегелюн. Той поглежда към Холте с разширени от страх очи.

— Какво... какво...

— От кога идваш тук? — пита го Грьонинген. — От два месеца? От два месеца и половина може би?

Хегелюн се опитва да каже нещо, но не може, защото е съсредоточил цялата си енергия в това да държи щангата далече от гърлото си.

— Да не мислиш, че сме идиоти? — казва Холте. — Да не мислиш, че ще позволим на някой да тренира с нас, без преди това да го проверим?

Хегелюн изръмжава нещо нечленоразделно.

— Опита се да ни излъжеш — процежда през зъби Холте. — Да ни преметнеш. Наистина ли смяташе, че няма да открием? Че няма да разберем за това, че от есента започваш лекции в полицейския колеж?

Очите на Хегелюн се разширяват още повече.

— Какви игрички играеш? — продължава Грьонинген. — Да не би да си гледал твърде много телевизия? Мислиш, че кариерата ти ще получи начален тласък? Някак под прикритие?

— Никакъв шанс — казва Холте. — Никой не си играе игрички с нас!

— Моля ви — успява да каже Хегелюн, чиито ръце треперят от усилието да държи щангата над гърлото си. Холте натиска и желязото докосва кожата. От очите му хвърчат искри.

— Ще се върнеш ли отново тук? — пита го Грьонинген. Хегелюн затваря очи и опитва да поклати глава. Сълзи се смесват с потта, покриваща лицето му.

— Ще кажеш ли на някого за това? — изсъсква Холте. Хегелюн отново опитва да поклати глава. Грьонинген го гледа втренчено няколко секунди, след което става от него и кимва на Холте. Хегелюн едва диша, но Холте не вдига щангата.

— Петер!

Холте неохотно вдига щангата, подпомогнат от Хегелюн, който е на прага на изтощението. Холте връща щангата на стойката ѝ, изсумтява презрително и взима една кърпа, с която започва да бърше врата си. Грьонинген го придърпва към себе си.

— Можеше да го убиеш! — прошепва той. Холте не отговаря, а просто поглежда към Хегелюн, който жадно гълта въздух. Бузите му са мокри от сълзи.

— Премина границата — казва Грьонинген. — Нима си забравил всичко, на което ни научи Туре?

Холте не отговаря, а вместо това му обръща гръб и слиза по стъпалата. Хегелюн тихо сядна на пейката, докато гласът на Джеймс Хетфийлд реве от тонколониите. Грьонинген се връща при Хегелюн, който все още стиска гърлото си. Грьонинген изчаква мъжът да вдигне глава към него, след което му кимва към вратата. Хегелюн с мъка се изправя на крака и се насочва към изхода, над който името на фитнес залата блести в кървавочервено: „СИЛА & РЕСПЕКТ“.

[1] And Justice for All (англ.) — И справедливост за всички. — Б.пр. ↑

- [2] To live is to die (англ.) — Да живееш, означава да умреш. —
Б.пр. ↑
- [3] Dyers eve (англ.) — Вечерта на умиращите. — Б.пр. ↑

Ярка светлина кара Хенинг да примигне. Има чувството, че очите му са пълни с пясък. Разтрива ги и усеща болка в кръста си.

Бавно сяда. Колата на масичката вече не е студена, но въпреки това отпива от кенчето, наслаждавайки се на игличките, изпълващи устата му. Отвън небето е станало светлосиньо. Хенинг отваря прозореца и дневната се изпълва с топъл летен въздух. Обажда се лястовичка, но никой не ѝ отговаря. Зад отсрещната жилищна сграда се извисява кран, достигащ върховете на дърветата.

Хенинг отива в спалнята, вади две хапчета от буркана на нощната масичка и ги глътва на сухо, след което отива в кухнята и поглежда към купчината вестници и документи на масата. Сяда пред компютъра си, ритайки един от краката на масата, след което глътва половината чаша студено кафе, останало от снощи. Отваря екрана. Посреща го стара версия на страницата на „Новините 123“, която автоматично се ъпдейтва. Хенинг прочита заглавната статия, след което скролва надолу и научава, че през нощта не се е случило нищо интересно. Топлинна вълна в Европа. Русия смята, че Иран скоро ще може да създаде ядрена бомба. Двама ранени след автомобилна катастрофа в Хедмарк. Някакво момиче, което е виждал преди, но чието име не си спомня. Писнало му е от силиконови красавици.

Хенинг проверява сайтовете на основните конкуренти, въпреки че не знае защо го прави. Това си е чиста загуба на време. Новините са едни и същи навсякъде. Но така започва всеки негов ден. Така е започвал и преди Юнас да умре.

„Скоро ще станат почти две години“ — мисли си Хенинг. За повечето хора две години представляват една цяла вечност от спомени, натрупани един върху друг. За него тези две години са изминали напълно неусетно. Не е успял да открие нито една следа. Би било полесно, ако може да си спомни нещо, каквото и да било, от дните и седмиците преди пожара.

Лицето на Микаел Волан гледа към него от върха на купчината документи. Микаел Волан е засипал хиляди фирми и частни лица с над

153 милиона измамни имейла, изпратени през акаунти, създадени с фалшиви имена. Волан рекламира пирамиди и други измамни схеми, опитвайки се да накара хората да плащат за неща, които не съществуват. На Хенинг толкова му писва от целия този спам, че решава да провери кой се крие зад всичко това. С помощта на *btiermes7*, неговият анонимен източник в полицията, и Атле Абелсен, негов добър приятел и компютърен гений, Хенинг успява да разобличи мрежата на Волан. Когато и последните парчета от пъзела попадат на местата си, Хенинг предоставя цялата информация по случая на Комисията по хазарта, икономическа полиция и накрая на „Крипос“^[1], в замяна на няколко часа преднина, преди дългата ръка на закона да посегне към Волан. Впоследствие той е осъден на седем години затвор и освен това е принуден да изплати стотици компенсации.

Хенинг отново разглежда документите, преди да ги захвърли настрани с въздишка. В съда Волан е изразил както разкаяние, така и облекчение — радва се, че някой най-накрая го е спрял, защото тези измами са се превърнали в мания. И не са му останали пари, за да наеме убиец, който да елиминира Хенинг. Или Юнас.

Обезсърчен, Хенинг разтрива с ръце лицето си. „Ще открия нещо — казва си той. — Трябва да открия нещо.“

[1] Крипос — Отдел за тежки престъпления — Б.пр. ↑

Преди време Туре Пули е обичал да се гледа в огледалото. Късо подстриганата коса. Яркосините очи. Красивият нос. Плътната, грижливо поддържана брада. Острата брадичка, която никой не е успял да удари, без след това да бъде пребит. Златните ланци около врата. Плътно прилепналите дрехи. Обичал е да гледа как мускулите му изпъкват, как вените му се издуват под тъмната, татуирана кожа. Никой не се е съмнявал, че Туре Пули е човек, с когото не можеш да се бързикаш.

Но той вече не се вижда по този начин. Дрехите му не прилепват толкова плътно по тялото му както преди. Тялото, от което хората са се страхували и на което са се възхищавали, сега е далечен спомен.

Пули завърта кранчето и оставя водата да се източи, за да стане леденостудена. След това залива лицето си с две пълни шепи. Разтърква очите си, прокарва пръсти по бузите, челото и плешивото си теме, след което се подсушава с бяла кърпа. „Готов ли си? — пита той лицето в огледалото. — Наистина ли ще направиш това?“

Вероника го гледа от снимката на корковото табло. Както винаги, на лицето ѝ грее широка, прекрасна усмивка. И както винаги, той се чуди какво я кара да се усмихва така.

Пули сядна на тясното чамово легло, обляга лакти на коленете си и склучва ръце под брадичката си. Очите му се насочват към препълненото кошче за боклук на сивия линолеум. На един стол пред него има пепелник, запалка и дистанционно управление. Най-добрите му приятели. А около него са най-големите му врагове.

Рязко се изправя и излиза в коридора, който е изключително дълъг, но тесен, с пейки и столове, наредени покрай стените. Кимва на надзирателя в неговата бронирана стъклена клетка, посочва към телефона и получава кимване в отговор. След това неохотно отива до масичката в другия край на стаята, където е сивият телефон, поставен върху червено парче плат. До него има купчини с листа, пликове и формуляри. Пули поглежда към часовника на стената. Максимум двадесет минути.

Вдига слушалката и веднага я връща обратно на вилката.
„Направи ли всичко възможно? — чуди се той. — Наистина ли няма кой друг да ти помогне?“

Не. Това е единствената му възможност.

Гърбът на Хенинг е мокър от пот, когато спира пред „Кафе Кон Бар“. От другата страна на улицата се намира паркът „Ватерландс“, който е като бял дроб, разположен между хотел „Осло Плаза“ и главния път до Грьонлан. Калдъръменият тротоар пред кафенето представлява река от забързани минувачи. Движението по улицата е шумно и натоварено.

Хенинг сваля опърпаното си яке и открива свободна масичка. Ако Ерлинг Офус не е настоял да се срещнат в центъра, за предпочитане близо до старата му работа, Хенинг никога не би избрал да седне на място, около което се стичат хора.

Интервюирал е Офус много пъти, но двамата никога не са се срещали лице в лице. Когато Офус се появява на местопрестъплението, пламъците обикновено вече са потушени и журналистите са се разотишли, за да пишат статиите си. Хенинг се е изненадал, когато Офус се съгласява да се срещне с него в събота, вместо да се наслаждава на своята почивка в Лайрсунд.

Не след дълго Хенинг вижда Офус от другата страна на улицата. Пенсионираният следовател на пожари мъдро изчаква светофарът да светне зелено, преди да пресече. Хенинг се изправя, прави няколко крачки към Офус и протяга ръка. Високият, достолепен мъж в бяла риза с къси ръкави и тъмносини панталони се усмихва и стиска ръката на Хенинг.

— Здравей — казва той. — Благодаря ти за това, че дойде.

— Не, аз ти благодаря — отговаря Офус. — Жена ми искаше да прекарам целия ден на четири крака в градината, а ти ми даде добро извинение да дойда в центъра и да се видя с един-двама колеги покъсно. Ако са на работа, разбира се.

Офус се усмихва и пуска ръката на Хенинг. Посочва стола от другата страна на масата и двамата седат.

Офус изглежда така, сякаш току-що се е върнал от планински преход — но не изморен, а изпълнен с още повече енергия. Кожата на лицето му е свежа и гладко избръсната, с приятен летен загар.

Бръчките по челото му са дълбоки, но му придават допълнителен чар. Има бенка на лявата буза.

Сервитьор с рошава коса и торбички под очите се приближава до масата им.

— Искаш ли нещо за пиене? — пита Хенинг своя гост.

— Една чаша кафе ще ми се отрази добре.

— Две кафета — казва Хенинг на сервитьора, който безмълвно им обръща гръб и се отдалечава. Хенинг вдига новия си мобилен телефон. — Имаш ли нещо против да запиша този разговор?

— Не, разбира се.

Хенинг натиска червеното копче в центъра на екрана и проверява дали телефонът вече записва.

— Както ти обясних по телефона — започва той, — работя върху един случай.

— Да, каза ми.

Хенинг понечва да зададе първия си въпрос, но точно тогава телефонът му иззвънява.

— Извинявай, трябва да...

— Няма нищо — отвърща Офус и вдига ръце. Хенинг поглежда номера. „Непознат“. Пренебрегва обаждането.

— Да опитаме отново — казва той с усмивка. — И така. Работил си като следовател, разследващ пожари целия си живот, нали?

— Точно така — отговаря гордо Офус. — Предполагам, че съм разследвал повече случаи от всеки друг в Норвегия. Застрахователните компании искаха да ме наемат, след като се пенсионирах, но когато реших, че е време да приключа, аз исках да приключа напълно — въпреки че напоследък започвам да съжалявам за това решение.

— Твърде много градинарска работа?

Офус кимва и се усмихва, след което поема дрънкащата чаша и чинийка от сънливия сервитьор.

— Коя е най-честата причина за пожар в жилище?

— Непредпазливост — отговаря Офус и отпива жадно от кафето си. — Един от всеки четири пожара е причинен от свещ, кибритена клечка или цигара. Освен това хората се отнасят твърде непредпазливо с пепелта. Не осъзнават, че нещо може да тлее дълго след като пламъците са изгаснали. Има хора, които си играят със запалки и фойерверки и други подобни неща.

Офус вдига ръце.

— Много пожари са причинени от хора, които забравят чайник на котлона или ястие във фурната. Други пък слагат дрехи върху радиатора. В днешно време във всеки дом има десетки електрически устройства с различно качество. Около двадесет процента от всички пожари са причинени от неизправни електрически устройства.

Хенинг се обляга на масата.

— Ами палежи?

— Около десет процента от пожарите са умишлени. Освен това причините за двадесет процента от всички пожари са неизяснени. Има и пожари, причинени от светкавици и от хора, които се самозапалват.

Хенинг бързо записва нещо в бележника пред себе си.

— Трудно ли е един пожар да бъде разследван?

— Да, много е трудно. В повечето случаи самият пожар премахва всички улики. Дори най-опитният следовател постоянно се учи от грешките си.

— Полицията трябва да разследва всички пожари по закон, нали?

— Точно така.

Мобилният телефон на Хенинг отново иззвънява. „Непознат номер“ се опитва да се свърже с него за втори път, но Хенинг го пренебрегва.

— Как правят това?

— Моля?

— Как полицаите разследват един пожар?

— Чувал ли сте за правилото на четирите „П“-та?

— Не, какво е това?

Офус се усмихва и рецитира:

— Проучване, Преценка, Подбор и Прилагане на закона.

Хенинг се усмихва.

— Колко време ти отне да измислиш това?

— Седмици. Не. Месеци! — отговаря Офус и пак се усмихва, след което отпива от кафето си. Хенинг поглежда бележките си.

— Значи приблизително десет процента от всички пожари са палежи?

— Около десет процента, да.

Хенинг кимва, чувствайки как бележите му парят, сякаш пламъците все още го ближат. Бавно вдига глава и поглежда Офус.

— Апартаментът ми изгоря преди две години — казва той и отново свежда глава. — Синът ми почина.

— О, колко ужасно.

— Тогава получих тези белези — Хенинг посочва лицето си. — Трябваше да скоча през стена от огън, за да достигна сина си, но...

Не успява да довърши изречението. Никога не успява.

— Мисля, че огънят е бил причинен умишлено.

— Защо мислиш така? — пита Офус и без стеснение отпива от кафето си. Хенинг трепва. Той много добре знае, че няма доказателства.

— Всъщност не знам. Наречи го предчувствие, интуиция или нещо такова. Освен това...

Хенинг млъква, защото знае, че няма смисъл да разказва сънищата си на човек като Офус, нито да му описва нещата, които вижда в тях. Поклаща глава.

— Просто така смятам.

Офус кимва и отпива от кафето си.

— Кога се случи?

— Единадесети септември две хиляди и седма.

— Това е след като се пенсионирах, за съжаление.

Хенинг го поглежда обезсърчено, след което свежда глава.

— Какво каза полицията? Предполагам, че са разследвали пожара?

Офус го поглежда над ръба на чашата си и присвива очи.

— Да — отговаря Хенинг. — И заключиха, че причините за пожара са неизяснени.

— Но ти вярваш, че е било умишлен палеж?

Хенинг се опитва да застане малко по-изправено на стола, но раменете му веднага увисват.

— Нямам представа как е било направено — признава.

Офус най-накрая отпива от кафето и оставя чашата на масата.

— Какво се казва в полицейския доклад?

— Аз самият не съм го чел, но разбрах, че според тях пожарът най-вероятно е започнал в коридора.

— По това време ти вкъщи ли си бил?

— Да.

— Някакви следи от влизане с взлом?

— Доколкото знам — не.

— Вратата била ли е заключена?

— Не си спомням. Нямам никакви спомени от дните и седмиците преди пожара. Но според мен е била заключена. Имам навика да заключвам вратата дори когато съм си вкъщи през деня, но не си спомням дали я заключих онази вечер.

— Нямаше ли димни детектори?

Ритъмът от въпроси на Офус и отговори на Хенинг се разпада.

— Имаше един димен детектор — казва Хенинг и свежда гузно глава, — но батерията бе свършила и аз... — той иска да погледне Офус в очите, но просто не може.

— И полицаите не са открили отпечатъци от обувки или пръсти? Никакви други доказателства? ДНК?

Хенинг клати глава.

— Но въпреки това ти вярваш, че някой е запалил пожар в апартамента ти?

— Да.

Офус се обляга назад в стола си. В този момент мобилният телефон на Хенинг извънхва за трети път. Той поглежда раздражено към екрана. „Непознат номер“.

— Извинявай, аз...

— Не се притеснявай, приеми обаждането. Не бързам.

— Нямаш нищо против? Сигурен ли...

— Да, напълно. Нямам нищо против.

— Благодаря ти.

Хенинг махва с ръка, без да знае защо. Офус кимва съчувствено. Хенинг натиска зелената слушалка.

— Хенинг Юл?

— Да?

— Журналистът Хенинг Юл?

— Аз съм, да. Кой се обажда?

— Казвам се Туре Пули.

— Здравейте.

— Помните ли ме?

— Знам кой сте. За какво става въпрос?

Пули не отговаря. Хенинг облизва устните си и пръв нарушава мълчанието:

— Защо ми се обаждате? — пита той.

— Имам история за вас — отговаря Пули.

— Каква история?

— Не мога да ви кажа по телефона.

— Добре. Бих искал да говоря с вас, но в момента съм зает. Какво ще кажете да ми се обадите по-късно? За предпочитане през работното време?

— Не мога...

— Супер — прекъсва го Хенинг. — Много ви благодаря.

Той затваря и се усмихва на Офус, който гледа към натовареното кръстовище. Хенинг издишва шумно.

— Много се извинявам — казва той.

— Да се върнем на нашия разговор — отвръща Офус с усмивка. — Ще бъда напълно откровен с теб. Ако полицейското разследване боксува от две години, не виждам какво друго може да се направи. Изключено е да бъдат намерени нови доказателства. Предполагам, че апартаментът е бил разрушен или ремонтиран след пожара?

— Да. Сега там живеят други хора.

— Значи нови доказателства няма как да бъдат открити. Освен това има много начини един апартамент да бъде запален, без това да може да бъде доказано. За съжаление.

Хенинг кимва безмълвно. Известно време двамата се гледат, след което Хенинг извърща поглед. Той знае, че трябва да открие човека или хората, запалили апартамента му и да ги накара да си признаят. Това е единственото нещо, което може да му даде покой.

Очите му се насочват към кръстовището.

— Значи мислиш, че някой се е опитал да те убие? — пита изведнъж Офус.

— Да.

— Защо?

— Точно това е въпросът. Нямам представа. Дори не знам откъде да започна.

— И това се е случило преди две години?

— Горедолу.

Офус поглежда Хенинг право в очите.

— Не мислиш ли, че щяха да направят повторен опит?

— Какво имаш предвид?

— Оттогава някой опитвал ли се е да те убие?

— Не съм забелязал.

Офус повдига вежди, но не казва нищо. Въпреки това Хенинг прекрасно знае какво си мисли той: „Иска ти се да е било палеж, нали? За да обвиниш някой друг, а не себе си.“

Известно време двамата слушат рева на колите, минаващи по улицата. Накрая Офус казва:

— Не мисля, че мога да ти помогна с нещо.

— Точно от това се опасявах — казва тихо Хенинг.

— Спомена, че не си чел полицейския доклад. Може би там има нещо, което ще ти бъде от полза? Бих могъл да уредя да получиш копие от доклада, ако искаш.

— Не мисля, че това ще помогне... но... добре. Защо не?

— В полицията все още работят хора, които са ми задължени. Ще видя какво мога да направя.

— Много ти благодаря. За всичко.

Хенинг знае, че Офус го гледа, но не смее да вдигне глава и да срещне погледа му.

— Не искам да отнемам повече от времето ти, Офус — казва той, забил поглед в масата. — Благодаря ти много за това, че се съгласи да се срещнеш с мен.

— Няма нищо. Обади ми се, ако се сетиш още нещо.

Хенинг се усмихва и кимва. Стискат ръцете си, след което Офус става и се запътва към светофара, минавайки покрай мъж, облегал на една варосана стена, пушещ тънка, ръчно навита цигара.

Йорян Мьонес притиска челото си в прозореца на самолета на „Юнайтед Еърлайнс“ и гледа към Осло. Зелени дървета обграждат ресторант „Екеберг“ на източния склон на града. В центъра хората са налягали на тревата в парк „Фьордбиен“ и се приличат на слънце. Покривът на операта блести като айсберг на силната слънчева светлина. Червените тухлени кули на кметството стърчат към небето като изгнили зъби.

Самолетът бавно се носи през тихия въздух. Пилотът обявява, че ще кацнат след пет минути. Мьонес затваря очи. Пътуването е било дълго. Отиване и връщане до Богота, с прекачване в Нюарк. И през цялото време не е спал, с изключение на една тридесетминутна дрямка на една пейка в летището, докато чака самолета за Осло. Тридесет и пет часа във въздуха. Вълнуващо е. И изтощително. Но си е струвало.

Всичко е започнало преди пет дни, когато е видял фалшивото си име в една реклама на сайта finn.no. По-късно през деня той набира номера, записан в рекламата, и му отговаря глас, който не е чувал от почти две години. Като се има предвид колко гневен е бил последния път, когато са говорили, Мьонес не е очаквал Лангбайн отново да се свърже с него. Уговорят си среща на най-долния етаж на паркинга под мола „Осло Сити“. Мьонес върви на запад, когато рязък глас иззад една колона му нарежда да спре. Дълга сянка пада върху бетона.

Мьонес се подчинява и се оглежда. Чува скърцане на гуми в далечината, но не вижда никого.

— Мина много време — казва той, но Лангбайн не отговаря. Вместо това по земята към него е плъзнат голям плик. Мьонес неохотно се навежда, за да го вземе. Изважда снимка. Лицето на мъжа е зачеркнато с червен маркер. Челюстта на Мьонес увисва.

— Шегуваш се.

— Не.

Отново поглежда снимката, след което изважда листа, пхнат зад нея и прочита текста. Поклаща глава и произнася думите, които никога преди не е казвал:

— Това е невъзможно.

— Нищо не е невъзможно. И ако не се бе провалил последния път, сега нямаше да е толкова трудно.

Мьонес понечва да възрази, но не го направи. Знае, че Лангбайн е прав. Случилото се продължава да го измъчва. Грешките са били пагубни за неговата репутация. Въпреки това казва:

— Твърде рисковано е.

След това разговорът поема в посока, която го сварва напълно неподготвен.

— В кабинета ми има втори плик, идентичен с този в ръцете ти. С едно изключение. Съдържа и твоя снимка.

— Моя снимка?

— Да. Ако не приемеш задачата, ставаш мишена.

Мьонес понечва да погледне зад колоната, където се крие Лангбайн, но вижда ръка, държаща пистолет, насочен към главата му, и това го спира.

— Ако не се върна до петнадесет минути, пликът отива при следващия в списъка. Но аз искам теб. Смятам, че трябва сам да поправиш грешката си. Освен това ще ти бъде платено.

Мьонес опитва да възстанови самообладанието си.

— Колко?

— Два милиона крони. Двадесет и пет процента веднага, в брой. Останалите ще получиш след като изпълниш задачата.

Мьонес се замисля. Задачата е изключително трудна, но има ли избор? Може ли да не я приеме? Почесва се по тила, след което потърква носа си с пръст и казва:

— Ще го направя за три.

Следват няколко секунди тишина, след което Лангбайн отвърща:

— Добре.

През тялото на Мьонес преминава тръпка от вълнение, но той няма време да ѝ се наслади, защото към него е избутано куфарче.

— Трябва да се случи бързо и тихо. Без следи. Без въпроси. И този път без грешки.

Мьонес кимва. Обикновено има нужда от време, за да изготви план за действие, но пък е известен със способността си да импровизира. Вече е измислил един възможен сценарий. Но няма време да зададе повече въпроси на Лангбайн, защото веднага след това

чува как се затръшва врата на кола. И когато заобикаля колоната, мъжът е изчезнал.

Замисля се върху това, което го принуждават да направи. Може би Лангбайн блъфтира, но Мьонес е решил да приеме предложението му още преди заплахите и обещанията за парични облаги. Това е прекрасна възможност да поправи собствената си грешка. А щедрата сума е един допълнителен бонус. Освен това отдавна не се е заемал с толкова трудна задача и просто няма търпение. Всичките му сетива са се изострили. Чувства се по-жив от когато и да било преди.

„Пет дни минават толкова бързо“ — мисли си Мьонес и се приготвя за кацането. Толкова много се е случило оттогава. Но и толкова малко. Може би точно затова не може да спи. Тялото му не може да се отпусне, докато всичко не свърши. Не че сега ще има време да си почине. Операцията започва след няколко часа. Всичко трябва да е готово.

Самолетът се приземява и половин час по-късно Мьонес е на влака за Осло, потънал в мисли за малката кутия в своя куфар. Планът му е смел. И пъклен.

А ако се получи, ще го нарекат гениален.

Хенинг зяпа през прозореца, чувствайки се притиснат от тишината в празния апартамент. Бялата фасада на отсрещната сграда е изцапана с кафяви ивици мръсотия. Погледът му се задържа върху богато украсените первази на прозорците. Но не се спуска по-надолу. Никога не поглежда по-надолу.

Вижда жена, която крачи наляво-надясно зад един прозорец без завеси. Тя говори по телефона и жестикулира разпалено. Хенинг се замисля за разговора си с Ерлинг Офус. Той е прав, разбира се. Непоклатимата му увереност, че пожарът е бил запален умишлено, издава най-вече неговото отчаяние. Но трябва да има нещо, което може да разследва. Но какво?

Може би търси някакво друго обяснение, защото не иска да признае истината. И дори да успее да докаже, че е било палеж, това няма да промени факта, че е могъл да спаси Юнас, ако кожата на лицето му не се е разтопила, запечатвайки очите му. Ако не се е подхлъзнал на перилото. Ако не е...

Мобилният му телефон, оставен на кухненската маса, започва да звъни и го кара да се обърне. В момента не му се говори с никого, но седемте букви на екрана събуждат любопитството му. Натиска зелената слушалка и доближава телефона до ухото си.

— Сега удобно ли е?

Гласът на Туре Пули звучи по-дълбок от предишния им разговор, но това може би се дължи на факта, че тогава Хенинг се е намирал на шумна улица в Грьонлан.

— Тъъ... да, но...

— Единадесети септември две хиляди и седма.

Хенинг спира.

— Какво казахте?

— Знам какво се случи тогава.

Хенинг усеща как челото му пламва. Нещо остро се забива в стомаха му. Гърлото му се свива. Опитва се да преглътне, но не може.

— Загубили сте сина си — продължава Пули.

— Д... да — отговаря Хенинг с пресъхнало гърло. — Така е. Какво знаете за това?

— Значи вече сте готов да ме изслушате? Не сте зает?

— Не, сега имам време да говоря с вас — отвърща той войнствено. — Какво искате? Защо споменавате сина ми?

— Имам история за вас.

— Така казахте и предишния път. Какво общо има това със сина ми?

Хенинг не осъзнава, че стои на пръсти.

— Нищо. Поне не пряко.

— Какво имате предвид? И стига с тези недомлъвки, Пули. Започвам да се дразня...

— Знаете ли кой съм?

— Да, както ви казах по-рано. Защо питате?

— Значи може би знаете защо ви се обаждам.

Хенинг се замисля. Не помни да е чел нещо ново за Туре Пули, откакто се е върнал на работа в началото на лятото. Преди смъртта на Юнас бившият главорез постоянно е присъствал в новините, най-често сниман с широка усмивка на лице и в компанията на своята бляскава съпруга модел.

— Не — казва Хенинг.

Пули започва да се смее.

— Какво е толкова смешно?

— Извинявайте, просто...

Пули не довършва.

— Просто какво?

— Значи не знаете, че съм в затвора?

— Не.

— Ок. Предполагам, че сте имали други грижи през последните две години. Звъня ви, защото сте добър репортер. Добър сте в това да откривате неща.

— Знаете ли нещо за пожара в моя апартамент?

Следва дълго мълчание.

— Да — отговаря Пули накрая.

Хенинг има чувството, че краката му се наливат с олово. Дълбокият глас на Пули се забива в главата му като бургията на

бормашина. Това е глас, на който просто трябва да вярваш. Тук няма място за шеги.

— Там ли сте, Юл?

— Какво знаете за пожара? — пита Хенинг, който не успява да скрие агресията в гласа си. — Вие ли сте отговорен за него?

— Не.

— Кой тогава?

— Преди да обсъдим този въпрос, искам да направите нещо за мен.

— Какво?

— Очевидно не знаете защо съм в затвора. Когато разберете, ще говорим отново.

Вбесен, Хенинг започва да крачи нагоре-надолу из стаята.

— Не можете да очаквате от мен просто да...

— Позволяват ми само двадесет минути телефонни разговори на седмица, Юл. Искам да се обадя и на Вероника.

— Какво знаете за пожара? — изкрещява Хенинг и спира пред пианото. — Какво искате от мен? Защо ми звъните?

Следва кратко мълчание. Хенинг не смее да диша.

— Защото искам да откриете кой ме е натопил — казва Туре Пули бавно. — Искам да откриете кой трябва да седи тук вместо мен. Ако направите това, ще ви кажа всичко, което искате да знаете за пожара във вашия апартамент.

Хенинг оставя телефона на масата, прокарва потна ръка през косата си и пак започва да крачи нагоре-надолу из дневната. Как е възможно човек като Туре Пули да знае нещо за пожара? Какво точно знае и защо досега не е казал нищо?

Ако Пули не е в затвора, Хенинг веднага би му се обадил, за да го разпита. Не би го оставил на мира, докато не получи отговори на всичките си въпроси. Но той не може просто да почука на вратата на затвора и да поиска да го пуснат. Първо Пули трябва да го запише в своя списък с посетители, а след това Хенинг да подаде молба за разрешение да го посети. Затворническите власти трябва да проверят дали има криминално досие. И въпреки че е журналист, разрешението може да се забави с дни, дори със седмици.

Изведнъж Хенинг осъзнава, че Пули все пак е отговорил на един от въпросите му — може би най-важният въпрос. Някой знае нещо. Може би пожарът в апартамента му наистина е бил умишлен.

Дълбоко смутен, Хенинг сяда през компютъра си и пише името на Пули в Google. Не може да си спомни последния път, когато сърцето му е препускало така. Секунда по-късно страницата зарежда хиляди резултати. Хенинг вижда снимки на Пули пред съда в Осло и вътре в съдебната зала, разговарящ с хора, обърнати с гръб.

Пули е доста висок. Има дебел волски врат, широки рамене, огромен гръден кош и бицепси, които изглеждат по-големи от бедрата на Хенинг. Нищо чудно, че гласът му е толкова дълбок. Тъмен, едър, заплашителен мъж. На някои от снимките има обеци по ушите и веждите, които му придават още по-свиреп вид. Вид, който Пули очевидно е изоставил след своето преквалифициране в строителен предприемач.

Хенинг кликва върху статия от dagbladet.no.

„ПУЛИ Е ОСЪДЕН НА ЧЕТИРИНАДЕСЕТ
ГОДИНИ ЗАТВОР И СЕ СМЕЕ

Миналия петък Туре Пули получи четиринадесетгодишна присъда за убийството на Йоаким «Юке» Брулениус.“

— Йоаким Брулениус — промърморва на себе си Хенинг, сякаш опитвайки името на вкус. — Никога не съм чувал за него.

Продължава да чете:

„Прословутият спекулант Туре Пули се усмихна и поклати невярващо глава, когато чу своята присъда в съда в Осло — четиринадесет години затвор за убийството на Юке Брулениус. Неговият адвокат Фруде Улсвик заяви пред dagbladet.no, че клиентът му е приел новината за присъдата спокойно, но че продължава да настоява, че е невинен.

«Клиентът ми вече реши да обжалва присъдата — каза Улсвик. — Това означава ново разглеждане на делото в апелативния съд. Датата на обжалването още не определена.»

Трупът на Юке Брулениус бе открит на 26-и октомври 2007 г. в една изоставена фабрика на улица «Сандакервайен». Шведският главорез е бил бит с метален бокс, а след това довършен с брадва. Отпечатъците на Пули бяха открити върху бокса, а когато бе арестуван, част от кръвта на жертвата бе открита върху дрехите му.

Съдът пренебрегна факта, че брадвата, нанесла фаталните удари, така и не бе открита, както и твърдението на Пули, че кръвта на жертвата е била по дрехите му, защото той се е опитал да помогне на Брулениус. Пули категорично отрича да е извършвал убийството, но все пак признава, че се е съгласил да се срещне с Брулениус.

Съдията обяви, че при определянето на присъдата е взел под внимание миналото на Пули, най-вече заради факта, че челюстта на Брулениус е била счупена — контузия, която Пули често нанасял на своите жертви, докато работел като събирач на дългове. В болница

«Улевол» наричат това нараняване «удар Пули», а съдебните патолози установиха, че челюстта на жертвата е била счупена именно по начина, характерен за Пули.

В допълнение към четиринадесетте години затвор Пули трябва да плати компенсация на родителите на жертвата в размер на 256 821 крони.“

Хенинг препрочита статията. Кой е бил Йоаким Брулениус? Какви са били неговите взаимоотношения с Туре Пули и защо двамата са си уговорили среща?

„Трупът на Юке Брулениус бе открит на 26-ти октомври 2007 г.“ — препрочита Хенинг. Само шест седмици след смъртта на Юнас. По това време той е лежал в болница „Хокелан“, взирайки се в стената с празен поглед. И е избягвал всякакви новини. Както и хора, разбира се.

Хенинг прочита списъка с линкове на края на статията и кликва първия:

„Знаменитият Туре Пули е бил арестуван по подозрение в убийството на шведски престъпник.“

Хенинг продължава да чете:

„Обаждането е регистрирано в 23:30 ч., петък вечер. Полицията пристига в изоставената фабрика и открива трупа на шведския главорез Йоаким «Юке» Брулениус. Туре Пули, самият той бивш главорез, обяснява на органите на реда, че се е натъкнал на тялото, но веднага е арестуван.

Не се знае какъв е мотивът за убийството. Досега полицията не е разгласила нищо, но един детектив разкри пред TV2, че на местопрестъплението са били открити доказателства, уличаващи Туре Пули. Според криминалния експерт на телевизията Джони Брена, който е бивш

полицай, става дума за отмъщение, но никой не знае за какво.“

Хенинг открива страница в Wikipedia, посветена на Пули.

„Туре Йорн Пули (роден на 19-и юни 1967 г. в Тьонсберг) е добре известен норвежки главорез и бивш член на рокерска банда, който през 2008 г. бе осъден за убийството на шведския престъпник Юке Брулениус. Пули стана знаменитост в норвежките медии, след като започна афера с бившия модел и собственик на модна агенция Вероника Нансен. Двамата се ожениха през 2006 г.

В едно от малкото си интервюта, дадено за «Дагенс Нерингслив» през пролетта на 2007 г., Пули обяви, че е събрал приблизително 75 милиона крони за своите клиенти, докато работел като събирач на дългове, *само чрез счупването на няколко челюсти*. Самият Пули не се смятал за главорез, а за брокер. Преди да бъде осъден за убийството, той забогатял чрез купуването и продаването на недвижими имоти в Йостландет.“

Хенинг вдига глава от монитора. „Само чрез счупването на няколко челюсти — мисли си той. — Защо един главорез, който разрешава всичките си проблеми със своите юмруци, би убил някого с брадва?“

Хенинг прочита още няколко статии за Туре Пули. Кликва на статия, озаглавена „Пули обещава награда от един милион крони“, и чете:

„Осъденият убиец Туре Пули предлага награда от един милион крони за информация, която може да доведе до неговото признаване за невинен.“

— Уау — възкликва Хенинг и кликва на няколко други статии на същата тема, но не открива това, което очаква — лавина от желаещи да предоставят информация на полицията. „Какво означава това? — чуди се той. — Някой трябва да знае нещо, нали?“

„Искам да откриеш кой трябва да седи тук вместо мен.“

„Е, изглежда няма да е лесно — мисли си Хенинг. — След като дори един милион крони не могат да съблазнят този или тези, които знаят нещо по въпроса.“ И доказателствата срещу Пули изглеждат твърде силни. Поканил е Брулениус на среща в изоставената фабрика. Отпечатъците му са открити върху бокса, а кръвта на жертвата — върху дрехите му. Освен това Брулениус е пребит по начин, характерен за репертоара на Пули. Четири куршума, които никога не би могъл да избегне.

Тогава какво се е случило?

Хенинг взима мобилния си телефон и набира Бярне Бругелан. Инспекторът вдига след само две иззвънявания.

— Здравей, Бярне. Обажда се Хенинг Юл.

— Здравсти! — отговаря Бругелан с глас, който сякаш идва от ергенско парти.

— Зает ли си?

— Не повече от обикновено за събота. Пътуваме към Райския залив. Ходил ли си?

— Не.

— Прекрасен плаж, страхотен климат. Ами ти? Нещо ново при теб?

Хенинг докосва краищата на устата си с палец и показалец, след което ги спуска надолу към брадичката си. Не е разговарял с Бругелан от случая с Хенриете Хагерюп — момичето, убито с камъни в парка „Екеберег“ по-рано това лято. И тъй като е помогнал на полицията да разплете случая, той чувства, че са му задължени.

— Работя по един стар случай.

— Това не ме изненадва, но все пак е събота! Никога ли не спираш за почивка?

— Бях забравил, че е събота — оправдава се Хенинг и се замисля. Не може да си спомни последния път, когато за него е имало значение кой ден от седмицата е.

— Слънцето грее, Хенинг. Купи си сладолед. Подишай малко чист въздух!

— Ммм, да. Слушай. Искам да те питам нещо. Участваше ли в разследването на случая с Туре Пули?

Хенинг чува възбудени детски гласове в слушалката и се опитва да ги пренебрегне.

— Не, тогава още работех в отдела за организирана престъпност. Защо?

Хенинг се колебае само секунда, след което отвърща:

— О, просто ми е любопитно.

— Знам, че не ме питаш от любопитство, Хенинг — сопва му се Бругелан. — Какво се опитваш да надушиш този път? Има ли нещо общо с неговото обжалване?

— Обжалване? — повтаря Хенинг и се мръщи.

— Да. Насрочено е за след две седмици, ако не се лъжа.

— Така ли? Не, няма нищо общо с това. Или поне не смятам, че има.

Хенинг задържа дъха си за секунда.

— Този тип е виновен — казва Бругелан.

— От къде знаеш?

— Името Юке Брулениус говори ли ти нещо?

— Не.

— Значи не знаеш, че той уби Видар Фел?

„Видар Фел“ — мисли си Хенинг. Това име вече му звучи познато.

— Кой е той?

— Мислех, че имаш фотографска памет — дразни го Бругелан.

— Фотоапаратът ми се счупи.

Бругелан се смее.

— Поне не си загубил чувството си за хумор. Ще ти кажа това, което трябва да знаеш. Видар Фел беше управител на фитнес салон „Сила & респект“ във Волеренга. Убиха го няколко месеца преди Брулениус. Или може би повече. Пули тренираше в „Сила & респект“ и двамата с Фел бяха приятели.

Хенинг осъзнава, че бузите му са пламнали.

— Защо е бил убит Фел?

— Не си спомням.

— Но Брулениус работеше за шведската мафия, нали?

— Да. Тогава шведските банди управляваха Осло, но ти сигурно знаеш това... Алиша! Не се качвай там, ще си счупиш главата, ако паднеш!

За момент гласът на Бругелан изчезва. Хенинг вече си спомня случая. Фел е убит малко преди смъртта на Юнас. Проучвал е случая, но не си спомня кога е спрял.

— Но ако Брулениус е бил убит като отмъщение за смъртта на Фел, някой отмъстил ли е за самия Брулениус?

— Плъзна слух, че някой съборил надгробната плоча на Видар Фел, доколкото си спомням, но нищо повече. Едва ли е имало смисъл Пули да бъде убиван след неговия арест. Защо работиш върху този случай сега?

— Не знам дали работя върху него.

— Звъниш ми в събота.

— Да, за което се извинявам.

— Да бе. Туре Пули имаше жена, доколкото си спомням. Мамка му...

— Какво?

— Защо най-големите копелета успяват да свалят най-готините мацки?

Хенинг не отговаря.

— Както и да е. Говори със заместник-комисар Пиа Ньоклеби — продължава Бругелан. — Тя отговаря за този случай. И за всички останали, между другото.

— Добра идея.

— Но изчакай до понеделник, ако обичаш — бърза да добави Бругелан.

— Ммм — казва Хенинг и затваря.

„Няма да е лесно — мисли си той. — Убийства и отмъщения между членове на криминални банди, които са на практика недосегаеми — особено за един журналист. Но ако Пули е невинен, значи някой е успял да убие Юке Брулениус, така че да го натопи. Това само по себе си не е никак лесно. Убиецът е хитър и безскрупулен. И със сигурност няма да му хареса, ако започна да ровя в миналото.“

Далечните фарове на бърза кола се провират между дънерите на дърветата, пронизвайки приближаващата есен със своята студена белота. Йорян Мьонес стиска здраво волана и поглежда в огледалото, за да е сигурен, че не го следят. „Това би било голямо постижение — мисли си той. — Със скоростта, с която се движа.“

Часовникът на таблото показва 02:15. Мьонес е слязъл от главния път преди доста време. Чакълът под гумите му хрущи, а колата лети в мрака. Знае, че другите вече са пристигнали. Не са работили заедно от години, но тези мъже са професионалисти, които винаги са готови. Флюрим Ахметай е там, защото знае всичко за компютрите и не съществува алармена система, която да не може да обезвреди. Дюрим Реджепи е там, защото няма по-добър от него във влизането и излизането от чужди домове. Йетон Поколи е там, защото е майстор в следенето на хора. Освен това има злъчен поглед и реноме на „лошо момче“, което го прави идеален сваляч на норвежки жени. Докладите му доказват, че тези негови умения могат да се окажат много полезни.

Мъжете, които в момента го чакат, винаги сядат на постлана маса — плановете вече са изготвени и те просто правят това, което им се каже. Мьонес е различен. Той живее, за да твори. Обича да извършва предварителни проучвания, да събира информация, да съставя плановете за неочаквани развития. Това е любимата му фаза от всяка операция. И когато всичко се развие по план, по неговия план, той се чувства истински щастлив. Любимото му хоби е да чете за себе си във вестниците след края на операцията, абсолютно сигурен, че полицаите никога няма да го заловят.

Мьонес намаля скоростта и завива по един тесен черен път. След стотина метра вижда червената хижа. Паркира до два мотора и едно тъмносино беемве. Мьонес се усмихва и клати глава, гледайки луксозния автомобил. След това отваря вратата и стъпва на импровизирания паркинг. Поглежда към хижата, където все още свети. Приглушени разговори нарушават нощната тишина.

Мьонес изважда клетката и раницата от багажника на колата си. След това отива до вратата на хижата, но не си прави труда да почука — просто натиска дръжката и влиза. Ръката на ниския, кльощав мъж, седнал на дивана, веднага се стрелва към пистолета на масата. Той маха предпазителя и насочва дулото към него.

„Два пъти за една седмица — мисли си Мьонес. — Става ми навик.“

— Спокойно, Дюрим. Аз съм.

Дюрим Реджепи го гледа няколко секунди, преди да снижи пистолета. Мьонес се усмихва и прави няколко крачки навътре в стаята. Овалната маса е отрупана с карти и чипове, а над нея виси облак от цигарен дим, подобен на синя паяжина.

— Кой печели? — пита той и оставя клетката на масата, в която една костенуркова котка дреме на стомаха си. Сваля и раницата.

— Флюрим има най-много чипове — отговаря Реджепи на развален шведски. Мъж с мохиканска прическа се обръща към него. Широката му усмивка разкрива остър сребърен пиърсинг на езика. Мъжете отново се съсредоточават върху играта.

— Побързай, твой ред е — казва Ахметай със същия източноевропейски шведски акцент, обръщайки се към набит мъж, облечен в сиво долнище на анцуг, който се е облегал на масата и внимателно обмисля следващия си ход. Под бялата му тениска се вижда косматото шкембе. Йетон Поколи потупва носа си с показалец, след което слага две карти на масата и избутва всичките си чипове в центъра.

— Всичко вътре.

Мъжете около масата го зяпват изумено.

— Блъфираш.

Поколи клати глава.

— Майната ти — казва Реджепи и прокарва ръка през косата си. Той хвърля картите си на масата, хваща едно кенче бира и отпива. Ахметай поглежда към Поколи, чудейки се дали блъфира. Гледа го дълго време и накрая въздъхва, поглежда към чиповете пред себе си, грабва голяма шепя и ги хвърля в центъра на масата.

Последната карта е изиграна. Изпълненият с надежда поглед на Ахметай е заменен от горчива гримаса.

— По дяволите! — изпъшква той и хвърля картите си настрани.
— Какъв лош късмет.

— Късметът няма нищо общо — злорадства Поколи и събира чиповете с широка усмивка.

Мьонес се смее. Той отива до малката кухничка в ъгъла, поглежда десетките празни кенчета бира и изважда празен найлонов плик от едно от чекмеджетата. Едно по едно кенчетата изчезват в плика.

— Ок — казва той, след като свършва. — Направихте ли всичко, което ви казах?

— Носиш ли парите? — пита Ахметай, без да поглежда към него, но склучва пръсти върху своята мохиканска прическа. Тя блести, дори в сумрака на хижата. Мьонес отваря раницата, вади пачка банкноти и бързо ги преброява. Точно петдесет. Вади още пет пачки и хвърля по две на всеки мъж.

— Ако операцията е успешна, ще получите още толкова — казва Мьонес, докато тримата около масата броят парите си. Ахметай кимва доволно.

— Апаратурата е там — казва той и сочи към една черна чанта.

— Ами имейл адреса му? Мобилният му телефон? Банковите му сметки?

— Погрижихме се за всичко.

Мьонес кимва и поглежда към Поколи.

— Има ли нещо специфично, което трябва да знам?

— По-късно ще те информирам подробно.

— Ок.

Очите на Мьонес се преместват върху Реджепи.

— Готов съм, когато кажеш.

Мьонес отново кимва. Всичко е така, както трябва да бъде. Не е нужно да им обяснява плана, колкото и да му се иска. Те са тук, за да вършат работа. И това е всичко. Въпреки това не може да устои на изкушението и решава да им направи кратък анонс.

— Защо носиш котка? — пита го Поколи.

Мьонес се усмихва доволно. Той бърка в раницата и вади две еднакви кутийки с големината на кибрити. Остава ги на масата.

— Какво е това? — пита Реджепи.

Мьонес докосва първата кутийка с показалец.

— Пронизващи игли — казва той.

— А другата?

Мьонес се усмихва и отваря втората кутийка.

— Не искаш да знаеш.

Бавно и много внимателно, той изважда ампула, запечатана с малка пластмасова капачка. Развинтва капачката, взима една игла и я потапя в течността. После вдига иглата към лампата и всички виждат, че върхът ѝ лъщи.

— Кой иска да се пробва? — пита той, след което кимва към котката. Очите на мъжете около масата веднага светват. Мьонес се колебае няколко секунди, след което обявява:

— Дюрим.

Реджепи се усмихва и става. Мьонес му подава иглата.

— Внимавай.

Реджепи прави крачка назад и посяга към иглата изключително предпазливо.

— Този път без провали.

От порите на челото на Реджепи избива пот. Той защипва иглата с палец и показалец и я стиска толкова силно, че кокалчетата му побеляват. След това тръгва към котката в клетката. Останалите стават и се приближават. На лицето на Реджепи е изписана върховна концентрация.

Той отваря клетката и поглежда сънливото животно, което едва отваря очи, за да го погледне.

— Мяу — казва тихо Реджепи.

След което насочва иглата към врата на котката.

И я убожда.

В неделя Хенинг се събужда рано след първата си нощ без кошмари от много време насам. Отива в кухнята и си прави кафе. Докато се къпе, разсъждава върху информацията, която е научил за Туре Пули предишната вечер.

Родителите на Пули загинали в автомобилна катастрофа няколко дни след единадесетия му рожден ден и неговите баба и дядо, Маргит Марие и Свере Лорентс, трябвало да превърнат малкия Туре Йорн в примерен гражданин. Но животът на момчето изобщо не бил лек. Първо се приобщил към банда тийнейджъри, които рисували със спрей по стените на сгради, а след това започнали дребните кражби. Младият Пули открил цигарите, а след това минал на трева. Бързо се палел и често се биел с връстниците си. Започнал да кара мотоциклет дълго преди да навърши законната възраст. Не след дълго се присъединил към рокерска банда и точно тогава започнал да ходи на фитнес.

Една вечер осемнадесетгодишният Пули се спречкал с Фред Аре Мелби — прочут главорез и член на престъпна банда. Мелби пръв нападнал подпийналия младеж, като го свалил на земята с юмручен удар. Но Пули бързо станал на крака и пребил Мелби, като дори успял да счупи челюстта му с лакът.

В дните след изписването на Мелби от болницата Пули очаквал някакво отмъщение, но вместо това главорезът му предложил работа и му обещал да го научи на всичко, което знаел за бизнеса. Препоръчал му да усъвършенства своя светкавичен удар с лакът, който се превърнал в негова запазена марка. По-късно Пули открил, че спречкването с Мелби било нещо като приеман изпит.

Работил като събирач на дългове в продължение на шест години. Лихварите знаели, че могат да разчитат на него и след време репутацията му станала такава, че вече не се налагало да прибегва до насилие, за да събира парите на клиентите си. Веднага след като чуели, че Пули е нает, хората плащали. Но грубата сила не била достатъчна, въпреки че Пули считал тялото си за храм и дори не близвал алкохол. Скоро научил колко важен бил личният чар, а според него

комбинацията от сила и знание била непобедима. По тази причина той не само изчел всички книги за оръжия и бойни изкуства, до които успял да се докопа, но и стотици биографии на велики личности и военни. С течение на времето Пули забогатял.

Пенсионираният дърводелец Свере Лорентс посъветвал своя внук да инвестира парите си в недвижимо имущество и Пули навлязъл в пазара точно в най-благоприятния момент. След това инвестирал печалбата в още по-скъпи имоти, което му донесло още по-голяма печалба. Не след дълго вече не му се налагало да работи като събирач на дългове, за да изкарва прехраната си. Опасявайки се, че това може да компрометира легитимния му бизнес, той вече не искал единият му крак да е стъпил в криминалния свят. През 2004 г. Пули окачил бокса на стената в своя кабинет. И тогава срещнал Вероника Нансен. Оженили се две години по-късно и според норвежките таблоиди това било събитието на годината.

Нансен ръководи успешната модна агенция „Моделите Нансен АС“. Тя е бивш модел и водещ на риалити телевизионно шоу, в което млади, кльощави и съвсем обикновени на вид момичета получават възможността да изкарват прехраната си като модели.

При нормални обстоятелства Хенинг не би притеснил някого в неделя, но тъй като въпросът засяга както него, така и Туре Пули, той не се колебае да набере номера на Вероника Нансен. След няколко извънвявания тя вдига, като гласът ѝ звучи прегракнал от сън.

— Здравейте. Извинете за безпокойството. Казвам се Хенинг Юл.

Другата ръка на Хенинг потропва нетърпеливо по масата, докато чака отговор.

— Не знам дали Туре...

— Говорих с Туре вчера — прекъсва го рязко Нансен. — Знаем кой сте.

Незнайно защо думите ѝ го карат да се чувства гузен.

— Тогава знаете, че освен това съм...

— Знаем, че давате напразни надежди на Туре. А това е последното нещо, от което има нужда сега.

— Напразни...

— Разбира се, той е свободен да вярва, че някой извън затвора ще се опита да го спаси. Но лично аз нямам време за такива като вас.

— Такива като мен? Дори не знаете какво...

— О, да, знам. Привличат ви мистериите, нали така? Обичате гатанките, които никой не може да разгадае? А сега искате да спасите Туре.

— Не е така...

— Туре няма нужда от това сега.

— От какво има нужда според вас?

— От това да се подготви за обжалването. Трябва да намери начин да постави присъдата под съмнение, а не да... — Нансен не довършва.

— Значи е виновен?

— Не съм казала такова нещо.

— Не, но...

Нансен го прекъсва с пренебрежително изсумтяване.

— Ако знаехте това, което знам аз, щяхте да направите услуга на Туре и да му откажете. Той преживя достатъчно.

Хенинг сменя тактиката.

— Била ли сте в затвора? — пита той.

Тя понечва да му отвърне, но той я прекъсва:

— Седяла ли сте в стая с големината на гардероб, където заключват вратата в осем и четиридесет всяка вечер и вие знаете, че няма да излезете до седем часа на следващата сутрин?

Въздишката ѝ е по-тежка, отколкото е очаквал.

— Не, но...

— Понякога надеждата е единственото нещо, което те кара да продължаваш да се бориш — казва Хенинг. — Ако Туре вярва, че мога да му помогна, според мен не бива да заставате на пътя му. При цялото ми уважение към вас.

„Малко помпозно, но ефективно“, мисли си Хенинг.

— Просто се опитвам да разсъждавам трезво — казва накрая тя.

— Добре, разбирам това, но какво ще кажете просто да поговорим за случая? Най-вероятно познавате Туре по-добре от всеки друг и знаете повече за случая, отколкото предполагате. Освен това още не съм решил дали ще приема работата.

— Прав сте — казва тихо тя. — Извинявайте, че бях толкова сприхава. Просто...

— Няма нищо — казва Хенинг. — Дали ще е възможно да се срещнем? За предпочитане днес, ако нямате нищо против? Знам, че е неделя, но...

— Можете ли да дойдете тук до половин час?

Изненадан от внезапната ѝ отзивчивост, Хенинг поглежда часовника си.

— Мога.

— Може ли да играем на змията? Моля те, моля те, моооля те!

Торлайф Бренден чува гласа на дъщеря си от спалнята, докато вади чинии от кухненския шкаф. На масата има чаши и прибори, както и мезета, сирене, портокалов сок и мляко. Фурната е включена. На котлона кипи тенджерата с вода и яйца, но звуците от спалнята заглушават дори сладкия глас на певицата Марит Ларшен, идващ от радиото „Тиволи“ на перваза на прозореца.

„Змията“, мисли си Торлайф с усмивка. Тази игра никога не писва на децата, въпреки че Елизабет я играе с тях от години. Първо с Пол, а после с Юлие. А сега и с двамата. Торлайф чува съскане и детски писъци, изпълнени както с удоволствие, така и със страх от това, че ще бъдат ухапани от ръката на майка им, провираща се под завивките. Играта обикновено завършва със сълзи, когато Юлие е ударена с коляно в корема или настъпана по ръката. Но следващия път сълзите вече са забравени.

Торлайф се навежда и вижда, че хлебните ролца са позлатели. Изключва фурната и ги изважда. Стомахът му къркори от глад. Яйцата са почти готови, така че той прекосява дневната и влиза в спалнята.

— Ссссссссс!

Чува приглушено кикотене, което всеки момент ще се превърне в бурен смях.

— Закуската е почти готова — казва Торлайф точно когато змията напада и стаята се изпълва с радостни писъци и смях.

— Още малко! — моли се Пол.

— Яйцата ще изстинат.

— Още две минути! Моля те!

Торлайф се усмихва и клати глава, напразно опитвайки се да открие Елизабет в морето от чаршафи и възглавници.

— Сссссс.

Стаята избухва в нови радостни писъци.

Марит Ларшен отдавна е спряла да пее, когато Торлайф започва да реже хлебните ролца на две и да ги реди в една кафява плетена

кошничка.

— Помириши ръцете ми, тати. Измих ги.

Юлие изтичва в кухнята, покатерва се на стола си и протяга ръчички към него. Бузките ѝ са влажни от сълзите, проляла заради играта. Той слага кошничката на масата и ги подушва.

— Какво добро момиче си.

Лицето ѝ се разчупва в усмивка. Пол, седнал от другата страна на масата, го поглежда намусено.

— Никога не казваш на мен, че съм добро момче, когато измия ръцете си.

— Това е защото си на осем години, Пол. Отдавна знаеш как да миеш ръцете си. Между другото, тази сутрин изми ли ги?

Пол не отговаря, но нацупеното му изражение изчезва, заменено от палава усмивка.

— Марш веднага да ги измиеш.

Пол става и хуква към банята. Блъска се в Елизабет, която му прави път, след което влиза в кухнята.

— Не забравяй да се избършеш! — вика Торлайф след сина си. — И окачи кърпата както трябва, ако обичаш.

Поглежда към Елизабет. Очите ѝ са все още подпухнали от съня, но лицето ѝ засиява, когато вижда масата.

— О, колко прекрасно — казва тя и се усмихва. — Дори свеци.

Торлайф се усмихва в отговор.

— Какво искаш за пиене, Юлие? — пита дъщеря си той.

Пол дотичва обратно и сяда. От ръцете му капе вода.

— Мляко, моля.

Торлайф взима една чаша и накланя млякото към нея, но Юлие го спира в последния момент:

— Не, сок — казва тя. — Искам сок.

— Сигурна ли си?

Тя кимва отривисто. Пол се надвесва над масата и си взима половин хлебно ролце, след което грабва ножа и опитва да отреже върха на яйцето си.

Кой свари яйцата?

— Тати — отговаря Юлие.

Пол изстенва.

— Мама ги вари по-добре.

— Така е — съгласява се Торлайф. — Мама прави всичко по-добре.

— Не е по-добра в забелязването на сърни — посочва Юлие.

— Не, не съм по-добра в забелязването на сърни — признава Елизабет. — Веднъж видяхме двадесет и пет до шосето на връщане от Копенхаген. Двадесет и пет!

— Това вярно ли е?

— Напълно! Тати пръв ги видя.

— Това вярно ли е, тати?

Торлайф кимва и се усмихва гордо, след което отрязва върха на яйцето си.

— И не бяха само сърни. Имаше и крави, и овце.

— И вятърни мелници — намесва се Елизабет. Торлайф се усмихва и поръсва скалпираното си яйце със сол. Другите около масата също започват да се хранят, посягайки към ролца, масло, сирене, мармалад и мезета.

— И така — започва Торлайф. — Какво ще правим днес? Някакви предложения?

— Може ли да отидем на кино? — пита Пол.

— Искам да плувам — възразява Юлие.

— Плуваме цяло лято. Не може ли да отидем на кино? Отдавна не сме ходили! Хайде!

— Киното е скъпо — казва Елизабет. — Особено ако отидем всички.

— Мама е права — съгласява се Торлайф. — Какво искаш да правим днес, мамо?

— Прочетох във вестника, че ферма „Бугстад“ е отворена за посетители. Може би...

— Така ли? — писват децата в унисон. — Може ли да отидем там? Моля те, моля те, моля те!

Елизабет поглежда децата, след което се обръща към Торлайф.

— Наистина ли смяташ, че ходенето във ферма „Бугстад“ ще бъде по-евтино от киното? — пита той с усмивка.

— Не, но не бива да прекарваме целия ден на закрито. Времето е прекрасно.

— Искаме да отидем във фермата, тати. Моля те! Моля те!

Торлайф клати глава.

— Добре — предава се той и децата веднага започват да пискат и да подскачат от радост. — Но трябва да закусите добре. Чувате ли? Поне по едно хлебно ролце на човек. Ясно ли е?

— Да, тати!

Торлайф захапва своето ролце и поглежда към Елизабет, а след това към децата си. Неделя сутрин и всички са щастливи.

Животът е прекрасен.

Квартал „Улевал“ се намира в община „Нордре Акер“ и е построен малко след края на Първата световна война с цел там да бъде преселена работническата класа на града. Работниците са насърчени да изоставят малките си апартаменти и да заживеят в по-големи къщи със собствени градини, но не след дълго заможните хора опропастват тази идея и днес цените на имотите в „Улевал“ са сред най-високите в Осло.

„Прекрасен район на града“ — мисли си Хенинг, когато таксито спира пред площад „Джон Колет“. Да живееш в този квартал е въпрос на престиж, но Хенинг не смята, че това е била причината Туре Пули и Вероника Нансен да си купят къща тук. Имотите са добре поддържани, повечето фасади са покрити с увивни растения, всички градини изглеждат прекрасно и навсякъде има чаровни малки кафенета.

Не му отнема много време да открие тухлената сграда, където Нансен е избрала да остане, въпреки присъдата на съпруга си. Може би просто иска да запази нещо от предишния си живот. Хенинг звъни на вратата и тя веднага се отваря. Задъхва се, изкачвайки стълбите до втория етаж. Входната врата е оставена отворена за него. Влиза в антрето и вижда огромен гардероб, скрит под безупречно чисти огледала. Над дневната виси красив полилей, който блести, въпреки че лампата не е включена.

Вероника Нансен е облечена в широк сив анцуг, розов потник и тънък сив суичър. На главата ѝ има розова бейзболна шапка, а конската ѝ опашка виси отзад.

— Виждам, че сте намерил мястото — казва тя и се усмихва мимолетно.

— О, да — отвръща Хенинг и се усмихва в отговор, въпреки че още е задъхан. Белезите го сърбят и той забелязва, че тя ги разглежда, докато се ръкуват. Ръката ѝ е малка, като ръката на дете.

— Кафе? — пита тя.

— Да, ако обичате — отговаря Хенинг и тръгва след нея към кухнята. Подът е покрит с тъмносиви мраморни плочки, а до вратата

има вграден съд за охлаждане на вино. Хенинг вижда парна фурна, скъпа машина за еспreso и две стоманени готварски печки, едната от които е огромна. Само островът в центъра на кухнята е по-голям от неговата спалня.

— Да седнем там — казва Нансен и посочва към два високи стола до барплота с блестящи метални крака и ярко жълти седалки. — В дневната е разхвърляно — оправдава се тя. Хенинг, който винаги се смущава в присъствието на луксозни предмети, се покатерва върху стола и се намества неловко. Решава да облегне лактите си на бара, където купа с плодове го изкушава с ярките си цветове.

— Хубава къща — казва той. — Или всъщност хубав апартамент. — Благодаря.

Гласът ѝ е напълно безизразен. „Сигурно е свикнала да ѝ правят комплименти“ — мисли си Хенинг. Нансен включва кафе-машината и намира две чаши. По-ниска е, отколкото си е представял, и не носи грим. Очаквал е жена, за която всяка разходка е модно ревю, да се постарее да изглежда привлекателна в мъжка компания, но Вероника влачи крака и раменете ѝ са увиснали. Изглежда така, сякаш има спукана гума. „Може би се държи естествено, когато си е у дома — мисли си Хенинг. — Може би сега я виждам такава, каквато е всъщност.“

Скоро кухнята се изпълва с аромата на прясно приготвено кафе. Нансен слага едната чаша пред него и Хенинг ѝ благодари.

— Туре каза, че сте журналист — започва тя и сяда срещу него. Думите ѝ прозвучават като нещо средно между въпрос и обвинение.

— Да, работя за „Новините 123“.

— „Новините 123“? Лесно като 1, 2, 3?

— Опасявам се, че да — отговаря Хенинг.

Нансен вади пакет цигари и запалка от джоба на суичъра си. Предлага цигара на Хенинг, но той поклаща глава.

— Харесва ли ви там?

— Не — отговаря той и се усмихва.

— Защо не? — пита тя и пали. Хенинг зяпва пламъка.

— Не съм сигурен, че ще ми харесва да работя за която и да било медия.

— Тогава защо сте избрал тази професия? — пита Нансен и издишва тъмносин дим през стиснатите си устни.

— Това е единственото нещо, за което ме бива.

— Не вярвам. Всеки човек има скрити таланти.

— Значи моите са много добре скрити.

Тя се усмихва.

— Няма ли нещо, което искате да правите?

Хенинг се колебае.

— Обичам да свиря на пиано.

— Защо не правите това?

— Не съм достатъчно добър.

— Според кой?

— Според мен.

Нансен дръпва толкова силно от цигарата си, че на челото ѝ се появява бръчка.

— Освен това не съм свирил от доста време...

— Нали казахте, че обичате да свирите?

— Да.

— Тогава защо не сте свирил от доста време? — пита Нансен и го пронизва с поглед.

— Защото... защото не мога да го понеса.

Хенинг поглежда надолу, изненадан от това колко бързо са стигнали до това лично признание. И от факта, че изобщо са стигнали до него.

— Напомня ми за сина ми — казва той тихо. — И за това, което... което... — Хенинг чува отчаянието в гласа си.

— Туре ми каза какво се е случило.

Хенинг вдига глава.

— Така ли? Какво ви е казал?

— Че синът ви е загинал в пожар.

— Само това?

— Да.

Нансен поглежда дима, който се точи от върха на цигарата ѝ, но не казва нищо повече.

— Не е споменавал сина ми преди?

— Не. Защо ще го споменава? — пита тя.

Хенинг не знае какво да отговори. Нансен отново дръпва от цигарата си.

— Трябва пак да започнете да свирите — казва тя, издишвайки дима нагоре. — За ваше добро е. Човек никога не знае. Може да изненадате самия себе си. Може да ви се отрази добре.

— Съмнявам се — отговаря Хенинг.

Няколко секунди двамата мълчаливо пият кафе.

— А вие ръководите модна агенция?

— Да — отговаря Нансен. — Някой трябва да ги закриля.

— Да ги закриля от какво?

Тя се усмихва ехидно.

— Нещата, които съм виждала... Един ден ще напиша книга за това.

— Наистина ли?

Тя кимва и отново дръпва от цигарата си.

— Заета ли сте?

— В момента не. Положението никак не е розово, заради финансовата криза и всичко останало. Наскоро трябваше да уволня няколко човека, което никога не е забавно. И това, че осъдиха Туре за убийство, също не ми помага.

Лицето ѝ потъмнява.

— Как са нещата... оттогава? — пита Хенинг.

Нансен въздъхва.

— Трудно е, признавам. Не ми остава енергия да излизам често.

Тя поглежда надолу. Хенинг едва успява да различи контурите на лицето ѝ на фона на топлата светлина, струяща през кухненския прозорец.

— Но защо ви отегчавам с моите проблеми? — пита Нансен и се усмихва горчиво. — Какво искате да знаете?

— Колкото е възможно повече — отвръща Хенинг.

— Не знам откъде да започна — казва тя, гледайки го. Конската ѝ опашка лежи върху едното ѝ рамо като златна змия. Хенинг вижда нещо странно в ледено сините ѝ очи. Нещо, което не може да определи.

— Направих кратко проучване на случая — започва той. — Разбрах, че Туре е бил арестуван на местопрестъплението и че си е уговорил среща с Брулениус в изоставената фабрика.

Нансен кимва, дръпва си за последно от цигарата и я смачква в пепелника.

— Защо Туре е поканил Брулениус на среща?

— Знаете ли историята с Видар Фел?

— Прочетох, че убийството на Юке Брулениус се счита за отмъщение за убийството на Видар Фел.

Нансен отново кимва.

— Дълги години Видар работеше за агенцията по наркотична зависимост. Той канеше млади наркомани да тренират безплатно във фитнес салона му.

— Става дума за „Сила & респект“?

— Да. Господи, какво име — тя клати глава. — Както и да е. Видар получаваше субсидия от общината, за да се грижи за тези младежи.

— Това не е ли проектът „Беден квартал“?

— Част от него. Видар ги учеше да тренират и ги караше да се чувстват така, сякаш принадлежат към нещо. Двама от младежите дори започнаха работа във фитнес салона. Видар беше страхотен човек. — Нансен пали втора цигара. — И не допускаше дрога и стероиди в своя салон и гонеше всеки, който използваше такива неща. Но Юке Брулениус не го беше грижа за това и дори се опита да вербува някои от младежите, които Видар бе приютил. — Нансен обвива устни около цигарата и засмуква алчно. — Тъй като Видар знаеше кой е Брулениус и за кого работи, той само го помоли да не закача младежите. Но Брулениус не го послуша и Видар се видя принуден да го изхвърли от салона си.

— И Брулениус се обиди?

— О, да.

Хенинг си спомня, че Фел е бил нападат в кабинета си и е починал от мозъчен кръвоизлив, получен в резултат от удари по главата. Състоянието му се е влошило допълнително, поради това че е бил хемофилик и е бил открит от един от служителите си чак на следващата сутрин.

— Защо Брулениус не беше арестуван?

— Доколкото знам, полицаите го разпитали, но той отрекъл да е имал нещо общо с убийството.

— И нямаше уличаващи доказателства?

— Не — отговаря Нансен, кръстосва крака и се обляга назад. — Но всички знаеха, че беше той. Когато ченгетата не свършиха работата

си, всички в „Сила & респект“ бяха готови да си отмъстят. Но Туре успокои нещата. Той знаеше що за човек беше Брулениус и искаше да предотврати евентуална кървава баня. Затова покани Брулениус на срещата. Искаше да се помири с него.

Хенинг се опитва да си представи този сценарий.

— Защо е смятал, че ще успее да направи това?

— Не знам. Опитах се да го разубедя, защото мислех, че е лоша идея.

— Много хора ли знаеха за тази среща?

— Да, струва ми се. Всички говореха за нея, както тук, така и във фитнеса. След време Туре успя да ги убеди, че убиването на Брулениус само ще влоши нещата. Помоли ги да му се доверят.

Хенинг я поглежда замислено.

— Според вас какво се е случило?

— Мисля, че някой е отишъл там преди Туре, убил е Брулениус и е избягал.

— Звучи рисковано.

— Да, така е. Но са успели.

— Те? — пита Хенинг заинтригувано.

— Да. Не знам защо, но смятам, че са били „те“. Звучи ми вероятно от това да е бил „той“ или „тя“.

Хенинг обръща глава и поглежда през прозореца. Мълчанието се проточва.

— По телефона ми казахте: „Ако знаехте това, което знам аз, щяхте да направите услуга на Туре и да му откажете“. Какво имахте предвид?

Минават няколко секунди, преди Нансен да отговори.

— Много хора се радват, че Туре е там, където е в момента.

— Като например? — пита Хенинг с усмивка, но изражението на Нансен остава каменно.

— Да започнем с полицията — отвърща тя и издиша дим към тавана. — От години се опитват да арестуват Туре за нещо. И когато получиха тази възможност, веднага се възползваха от нея.

— А имаха ли причина да искат да арестуват Туре?

Нансен изтръсква цигарата си в пепелника с гневен жест.

— Вижте какво, никой не твърди, че Туре е ангел. Но вече не е събирач на дългове. И не е убил Брулениус. Опитваше се да

предотврати неговата смърт, а не да я причини. Но когато ченгетата откриха доказателства, уличаващи Туре, това съвпадна с техните планове. Вече нямаше нужда да ровят за нещо друго.

— Значи според вас полицаите нарочно не са разследвали важни улики, така ли?

Нансен си дръпва за последно, преди да смачка цигарата.

— Полицията е пълна с некомпетентни идиоти и лицемери.

Погледът, който му хвърля, е пълен с горчивина и примирение. Тя не уточнява кого точно има предвид, но Хенинг се чуди дали ще бъде мъдро да обсъжда тази тема с нея.

— Тогава кой е убил Брулениус — ако Туре не го е направил?

— Трябва да е бил един от олигофрените от фитнеса.

— Имате предвид приятелите на Туре от „Сила & респект“?

Тя кимва и извърща поглед.

— Така наречените приятели на Туре — казва язвително Нансен. Тъмнината в очите ѝ става още по-дълбока. — Според вас колко от тях са посетили Туре в затвора?

Хенинг я поглежда въпросително.

— Само един — казва тя, вдигайки пръст. — Само един.

— И той е?

— Гайр. Гайр Грьонинген. Бих казала, че той е най-свестният от групата. Пълен олигофрен, разбира се, но свестен. Това бе една от причините да бъда толкова скептична по отношение на вас.

— Защо смятате, че е свестен?

— Защото наистина се опитва да помогне на Туре. Но още не е успял да открие нищо. А след това се появявате вие... — Изведнъж тя млъква. — Извинявайте, не исках да...

— Не се притеснявайте — успокоява я Хенинг. — Но кой е този Грьонинген? С какво се занимава?

— Мисля, че все още работи като събирач на дългове. Не че си общувам особено често с него. Освен това работи като охранител в един стриптийз клуб в Майорстюа. Казва се „Асгард“ или нещо подобно.

— А кой ръководи „Сила & респект“ сега?

— Един тип на име Кент Хари Хансен.

— Той добре ли се справя?

— Ами... — започва тя след кратка пауза. — Не знам какво да ви кажа. Но със сигурност от стария фитнес на Видар не е останало много.

— Какво имате предвид?

Нансен го поглежда, след което продължава:

— Струва ми се, че Кент Хари си затваря очите по отношение на наркотиците. И знам, че му звънят, когато имат нужда от биячи. А във фитнеса е пълно с такива.

Хенинг отново кимва.

— Можете ли да ми дадете още имена?

— Петер Холте, който е братовчед на Туре. Работи като охранител в „Асгард“ и иска да стане събирач на дългове, но се съмнявам, че Кент ще посмее да го използва като такъв. Туре не го направи, въпреки че Петер му вадеше душата с години. — Нансен го поглежда право в очите. — Когато Туре все още се занимаваше със събиране на дългове, той често имаше толкова много работа, че трябваше да делегира част от нея. Най-често използваше Гайр, но никога Петер. Братовчед му има... твърде сприхав характер.

Хенинг, който не е докосвал кафето си от няколко минути, отново вдига чашата до устните си и отпива.

— Във фитнеса има много други олигофрени — продължава Нансен. — Или поне имаше. Вече нямам нищо общо с тези хора.

Хенинг поглежда през прозореца. Пред сградата преминава трамвай.

— Да кажем, че Туре е невинен — започва Хенинг и се обръща към нея. — Това означава, че някой е успял да пребие и убие Юке Брулениус, закоравял престъпник, което само по себе си не е лесно. Но не само това: същият човек е нагласил нещата така, че да натопи Туре.

Тя не отговаря. Просто го гледа.

— Това изисква мозък — казва Хенинг и се потупва по челото. — И хладнокръвие. Смятате ли, че някой от мъжете, които споменахте, притежава тези качества?

— Не знам — отговаря тихо Нансен.

— Няколко пъти ги нарекохте олигофрени.

— Да — съгласява се тя. — Това е защото мразя всичко, свързано с тях. И самите тях.

— Обвинявате ги — казва Хенинг. — Това е разбираемо.

Нансен въздъхва и вади трета цигара от кутията.

— Всичко е толкова несправедливо! — възкликва тя. — Знам, че Туре е невинен, но не мога да направя нищо по въпроса!

Нансен стиска запалката толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляват.

— Имате ли някакви теории относно това кой би могъл да е истинският убиец? Някой, който е имал причина да натопи Туре или да отмъсти за убийството на Видар Фел?

Тя клати глава.

Следва дълго мълчание.

— Е? Какво мислите? — пита го тя, вдигайки глава. — Според вас какво мога да направя?

— Не знам — отговаря Хенинг и въздъхва. — Но ми се струва, че трябва да намеря екипа си за фитнес.

— Стигнахме ли вече? — пита Юлие Бренден и опитва да се отскубне от детската седалка, но коланът я спира.

— Остава още съвсем малко, миличка — отговаря Елизабет и се обръща. — Нали така, тати?

— Ето там е — казва Турлайф, когато зад дърветата изниква синият хоризонт на езеро Бугстад, където хората ходят да плуват през лятото и да карат кънки през зимата. Жаркото слънце позлатява съвършената трева на голф клуб „Осло“, построен на отсрещния бряг на езерото.

— Леле! — възкликва Елизабет, когато завиват към ферма „Бугстад“. — Не сме единствените, които са се сетили да дойдат тук.

Турлайф поглежда към морето от автомобили, паркирани пред фермата. Оставя колата да се носи бавно напред по равния калдъръм. Няма нито едно свободно място.

— Ще ви оставя пред входа и ще потърся къде да паркирам колата — казва той.

— Страхотно.

Спира възможно най-близо до входа. Елизабет и Пол излизат. Турлайф помага на Юлие да слезе от своята седалка.

— Няма да се бавя — казва той на Елизабет. — Дръж мобилния си телефон под ръка, за да се намерим.

Елизабет сякаш не го чува. Вместо това протяга ръка към децата и им махва да изтичат при нея. Юлие скача и хуква по калдъръма. Турлайф понечва да повтори молбата си за телефона, но забелязва тъмносиньо беемве, което чака зад него.

— О, извинете — казва той и вдига ръка. Бързо се връща в колата и потегля. Не след дълго излиза на пътя. „Чака ме дълга разходка обратно до фермата“ — мисли си той. Двете страни на шосето са задръстени от паркирани автомобили. Беемвето продължава да кара плътно зад него.

Вляво изниква паркинг. Шумни, щастливи семейства излизат от колите си. „Ще опитам късмета си тук“ — мисли си Турлайф и завива

в паркинга. Кара бавно по чакъла, оглеждайки се за свободно място.

Ето! Свободно място! Той натиска газта и се мушва вътре, преди някой да го изпревари. Чувствайки се като герой, извършил подвиг, той изключва двигателя и известно време седи в колата, наслаждавайки се на топлото слънце. След това откопчава колана си и поглежда в страничното огледало. Тъмносиньото беемве го блокира. Шофьорът го гледа втренчено. Турлайф се чуди дали мъжът иска нещо от него, но това сякаш не е така.

Излиза от колата и беемвето включва на скорост и отпрашва, пръскайки чакъл във всички посоки. Турлайф проследява колата с поглед. Тя завива надясно и ускорява, насочвайки се към изхода на паркинга. Турлайф забелязва светлата кожа и конската опашка на шофьора, който дава ляв мигач и потегля към Осло.

Човешките същества обичат навиците и ритуалите — неща, които правят всеки ден, всяка седмица и всяка година. Хенинг също има своите ритуали. В миналото, преди смъртта на Юнас, той винаги е влизал в една и съща кабинка, когато ползва тоалетната на някое кафене или ресторант повече от веднъж. Понякога дори е чакал тя да се освободи, въпреки че само тази кабинка е била заета.

Вероника Нансен му казва, че Туре е тренирал с приятелите си във фитнеса всяка неделя в един часа следобед. Когато Хенинг спира пред „Сила & респект“ в Кьолбергвайен, часът е точно един и половина. „Ако имам късмет — мисли си той, — те все още спазват този ритуал.“

Името на фитнеса е изписано с червени букви на черен фон на мръсната стъклена врата. Килимът вътре е лилав. Хенинг се приближава до огромната рецепция, върху която сякаш безразборно са разпръснати миниатюрни растения в саксии. Монитор на компютър осветява лицето на късо подстриганата жена зад бюрото. В ъгъла зад нея има две бели лавици, отрупани с протеинови питиета и хранителни добавки.

Хенинг търпеливо изчаква тя да му обърне внимание. Рецепционистката, която отначало е взел за жена, изобщо не изглежда женствена. Има пиърсинг на двете вежди и носи черен грим около очите и устните си. Бицепсите ѝ изпъкват като бицепсите на мъж. Когато най-накрая вдига глава, тя изпъчва гърдите си напред и нагоре. Дори тениската ѝ рекламира мъжки дезодорант — „Акс“^[1].

Забелязва, че ръцете ѝ са осеяни с тънки белези. Хенинг не може да определи дали са били направени от ядосана котка или нещо друго, без да ги разгледа отблизо. Но възпалените белези от игли около вените на лакътя могат да означават само едно нещо.

Хенинг казва здрасти и опитва да се усмихне.

— Здравейте — отговаря тя.

— Казвам се Хенинг Юл. Работя за „Новините 123“.

Тя не казва нищо, но лицето ѝ сякаш се вкаменява.

— В момента пиша статия за фитнес салоните. Нямам предвид тези, които са част от големите вериги, а независимите фитнес салони, които оцеляват, въпреки свирепата конкуренция. Реших, че е време някой да напише статия за вас.

Той се усмихва, но усмивката му е толкова истинска, колкото са часовниците „Ролекс“, които продават на площада пред гарата.

— И затова сте тук? В неделя?

Гласът ѝ е пресипнал, сякаш в гърлото ѝ е заседнало нещо.

— Ами да. Тази седмица имам да пиша още няколко статии и тъй като бях в квартала, реших да...

Хенинг осъзнава, че се опитва да убеди самия себе си и млъква. Жената не казва нищо. Просто го зяпа.

— Кент Хари Хансен тук ли е?

— Не.

— О, не! — възкликва той. — Къде е?

— Някои хора имат по-добри неща за правене в неделя, отколкото да работят.

— Така е — признава Хенинг и се усмихва.

Изражението на момичето остава каменно.

— Чудех се... дали ще мога да говоря с някой от администрацията?

— Днес на работа съм само аз.

— А вие сте...

— Просто рецепционистка.

Хенинг се оглежда.

— Ами Гайр Грьонинген? Той тук ли е?

— Той не работи тук.

— Да, но чух, че посещава този фитнес.

— Е, и?

— Имам нужда от един-два цитата. Защо хората идват да тренират тук и т.н. За статията.

Момичето зад бюрото го поглежда, след което кимва към редицата велоергометри до прозореца. Мъж в бял потник върти педалите, гледайки екран на стената.

— Това е той?

Момичето кимва, но едва забележимо.

— ОК, благодаря за помощта.

Хенинг опитва да се усмихне, но тя вече не гледа към него. Той прекосява голямата зала, задръстена от бяла и черна фитнес апаратура. От тонколоните бумти музика. Тежести дрънчат. Мъже пъшкат. „Звукът на тестостерона — мисли си Хенинг. — Дали тези мъже осъзнават, че физическата сила е безполезна, ако не можеш да изтичаш сто и петдесет метра, без да се задъхаш?“ Много от стомасите, които вижда, са издути, но не от мускули.

— Гайр Грьонинген?

Хенинг слага ръка на дръжката на велоергометъра.

Високият мъж се обръща и го поглежда. Той има дълга права коса и рехава брада около устните и брадичката. „Прилича на последния представител на ерата на грънджа“ — мисли си Хенинг.

— Здравейте — казва той.

Единственият отговор на Грьонинг е да забави въртенето на педалите. Хенинг сядва на съседния велоергометър и твърде късно открива, че краката му не достигат педалите. Решава да не наглася седалката и се примирява с факта, че изглежда като малко дете.

— Имате ли нещо против да поговорим, докато загревате?

Грьонинген гледа право напред. Хенинг не се предава и продължава да го зяпа, докато накрая мъжът не издържа и се обръща към него.

— Казвам се Хенинг Юл — продължава той. — Журналист съм и работя за „Новините 123“. Току-що разговарях с Вероника Нансен.

Грьонинген го поглежда навъсено.

— Тя ми каза, че се опитвате да откриете кой...

— Ти луд ли си?! — изсъсква Грьонинген и го пронизва с поглед, след което бързо се оглежда. — Не можеш просто да влезеш тук и...

— Защо не? — пита Хенинг и се мръщи. — Просто разговаряме.

— Не разбираш — казва мъжът. — Махай се от тук, преди някой да те е видял.

— Напълно си прав — отвръща Хенинг, правейки се на невеж. — Не разбирам.

Грьонинген го поглежда гневно, след което се извърща. Известно време двамата мълчат, но Хенинг не помръдва от мястото си. Накрая мъжът се предава.

— Знаеш ли къде се намира ресторант „Ярлен“?

— Не, но ще разбера.

— Изчакай ме там и ще говорим по-късно.

— Ок. Кога?

Грьонинген клати глава, след което отново се обръща към него:

— Когато свърша тук. Не мога да прекратя тренировката си заради теб.

— Каж ми час.

Грьонинген се озърта притеснено, след което казва, но без да гледа към Хенинг:

— Дай ми два часа.

— Ок.

Хенинг поглежда часовника зад рецепцията, кимва на Грьонинген и скача от велоергометъра. Докато върви към изхода, се усмихва на момичето зад бюрото, след което отваря вратата и излиза на жегата.

[1] Ахе (англ.) — Брадва. — Б.пр. ↑

Турлайф Бренден се събужда стреснато и се оглежда. Обграден е от светлина. Детски писъци влизат през отворения прозорец, гледащ към вътрешния двор, и влошават главоболието му.

Става и отива в кухнята. Пълни чаша със студена вода и я изпива на един дъх, след което изпръхтява доволно. В следващия миг вратата се отваря с трясък, сякаш самият Креймър от „Зайнфелд“^[1] нахлува в кухнята му. Но всъщност е Юлие, а Елизабет върви след нея.

— Здравсти, тати! Трябва да отида до тоалетната.

— Ок, миличка — усмихва се той и поглежда Елизабет. — Не забравяй да затвориш вратата.

— Ок — отговаря Юлие.

— А след това ще кажеш на тати какво научи току-що, нали? — вика Елизабет след дъщеря си.

— Да!

Елизабет се усмихва и го поглежда нежно.

— Здравсти — казва тя с глас, изпълнен с мекота и любов. — Добре ли подремна?

Турлайф клати глава и си налива втора чаша с вода.

— Изглеждаш отпочинал.

— Така ли? — пита той.

— Очите ти са подпухнали. Сякаш най-накрая си успял да се напиш.

— Сигурно е алергична реакция.

— О, горкичкият. Не трябваше да идваш с нас в конюшната. Взе ли си лекарството? По-добре ли се чувстваш?

— Малко по-добре.

Тя го гали по бузата и го поглежда така, сякаш е малко дете. След това сваля обувките си и ги изригва настрани. Турлайф чува как Юлие пее щастливо през откренатата врата на банята.

— Ще поправиш ли алармата днес?

— Какво?

— Алармата против крадци. Трябва да извикаме някой да я погледне.

— А, да.

Турлайф си припомня, че когато са се върнали от ферма „Бугстад“, са заварили алармата повредена.

— Тати — изкрещява Юлие и влита в кухнята. — Знаеш ли какво?

— Не.

— Научих се да карам колело!

Тя го гледа с неподправено задоволство.

— Така ли?

Юлие кимва, преливаща от гордост.

— Искаш ли да видиш, тати? Искаш ли да ти покажа?

Турлайф поглежда Елизабет. Родителите на Юлие също преливат от гордост.

— Разбира се, че искам да ми покажеш, миличка. Изчакай само да си сложа обувките.

[1] „Зайнфелд“ — Американски телевизионен сериал, създаден от комика Джери Зайнфелд, излъчван от 1989 до 1998 г. — Б.пр. ↑

Хенинг крачи по златисто-кафявия под на ресторант „Ярлен“. Първото нещо, което вижда на влизане, е стена, боядисана наполовина в червено и наполовина в бяло. Стенните свещници приличат на шапки, които някой е залепил с перифериите нагоре. Масите са постлани с бели покривки, но няма почти никакви клиенти.

Хенинг си избира една маса в центъра на залата и си поръчва датски телешки бургер с картофи, зеленчуци и червено цвекло само и единствено защото харесва Дания и датчаните. Докато чака храната да пристигне, поглежда през прозореца към петметровата стена от другата страна на улицата.

Затвор „Осло“.

„Той е някъде зад тази стена — мисли си Хенинг. — Мъжът, който знае нещо за пожара.“ Исква да се срещне лице в лице с Туре Пули възможно най-скоро.

Хенинг все още се чувства приятно сит, когато Грьонинген влиза в ресторанта, точно два часа и петнадесет минути след краткия им разговор в „Сила & респект“. Той се е изкъпал и преоблякъл в тесни кожени панталони и бяла тениска, под която прозира голямото му шкембе. Крачките му са премерени и решителни, а ръцете му висят на разстояние от торса, сякаш постоянно носи нещо под мишниците си. Дългата му коса се спуска свободно върху раменете, но темето му вече е започнало да оплешивява, оставяйки място за дълбоки бръчки.

Хенинг се изправя.

— Струва ми се, че по-рано не се представих както трябва — започва той и протяга ръка. — Хенинг Юл.

Грьонинген неохотно се ръкува с него.

— Позволяваш си твърде много — казва той.

— Защо?

— Да влезеш във фитнеса и да ме заговориш за... — Грьонинген млъква и се оглежда, но вижда само едно шумно семейство с деца на една маса в ъгъла. — Имаш късмет, че никой не те видя — продължава той.

— Късмет за мен или късмет за теб?

Грьонинген не отговаря.

— Значи никой не знае, че се опитваш да откриеш човека, натопил Туре?

Грьонинген го поглежда и понечва да отговори, но после се разколебава и решава да каже друго.

— Да влезеш в този фитнес и да започнеш да задаваш въпроси не е много умно — обявява той. — Хората ще си помислят, че си доносник.

— И тези примерни граждани, за които говориш, са такива параноици?

— Знаеш какво имам предвид.

— Струва ми се, че знам. Но исках да говоря с теб, защото Вероника ми каза, че си опитал да помогнеш на Туре.

— Опитвах и опитвах — отговаря той и провисва нос.

— Значи още нищо не си открил?

Грьонинген се е втренчил в салфетката си.

— Не.

— Това обяснява защо вчера Туре ми се обади — казва Хенинг и чака Грьонинген да вдигне глава, което той прави след около половин секунда.

— Обадил ти се е?

— Да. Помоли ме за помощ. И тъй като ти също се опитваш да му помогнеш, реших, че можем да обединим усилията си.

Грьонинген изсумтява презрително.

— Напълно ми е ясно — продължава Хенинг, — че не знаеш дали можеш да ми се довериш. И още никой не е прибрал наградата от един милион крони. Но можеш да се успокоиш, Гайр. Не ми пука за парите. Имам друга причина да се съглася да помогна на Туре.

— И каква е тя?

— Ето какво ще направим — казва Хенинг и изчаква Грьонинген да се обърне към него. — Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш относно това защо съм тук, а после ти ще ми кажеш всичко, което знаеш за случая. Интересувам се от всеки, който е познавал Туре.

Грьонинген се извъръща и впива тъмнокафявите си очи в саксията с цветя на съседната маса.

— Не съм доносник — казва той с печален тон, сякаш току-що е изневерил на принципите си.

— Не те карам да бъдеш. Искам само да ми разкажеш малко за Туре и за неговите приятели — да ми опишеш техните взаимоотношения. Няма нужда да говориш за неща, които не искаш. Пак повтарям: интересувам се единствено от този случай. Ако попадна на нещо друго, докато го разследвам, не ми пука.

Хенинг с изненада осъзнава, че наистина има предвид това, което казва.

Минава доста време, но Грьонинген продължава да мълчи. От време на време той поглежда към Хенинг, след което се извърща. Сервитьорът се приближава до масата и се усмихва. Грьонинген си поръчва шницел с картофи и зеленчуци. Когато сервитьорът се отдалечава, Хенинг се обляга на масата и казва:

— Синът ми умря. — В гърлото му веднага засяга буца. — Опитвах се да го спася от апартамента. Някой го подпали. — Хенинг се опитва да преглътне. — Туре каза, че знае нещо за случилото се в апартамента ми. Обеща да ми каже какво знае — ако му помогна. Това е единствената награда, която искам. Ще направя всичко, за да накарам Туре да ми каже какво знае. Независимо от това къде ме отведе този случай. — Той прави кратка пауза. Грьонинген продължава да гледа право напред. — Разбирам, че не искаш да ми помогнеш да помогна на твоя приятел. Но ще ти обещаю нещо, Гайр. Няма да се махна. Нито сега, нито когато и да било.

Хенинг забелязва, че гласът му трепери. Въпреки това Грьонинген продължава да мълчи.

— Възможно ли е ти също да знаеш нещо? — продължава Хенинг след малко.

— А?

— За пожара в апартамента ми.

— Аз?

— Да, ти. Нали с Туре сте близки приятели. Ако Туре знае нещо, може би го е споделил с теб.

— Не ми е казал нищо.

Хенинг поглежда Грьонинген в очите. Семейството в ъгъла избухва в дружен кикот. Грьонинген бързо се обръща към тяхната

маса, след което отново забива поглед в салфетката си. Взима я и я разстила.

— Как беше той? — пита Грьонинген.

— Туре? Не знам. Никога не съм го срещал лице в лице и не знам какъв е бил преди. Освен това не говорихме дълго.

— Не съм говорил с него от много време.

— Защо?

— Позволяват му само едно свиждане на седмица и то обикновено е с Вероника. Това е единственото, което им е останало, така че не искаме да им пречим.

Хенинг се въздържа да прави коментари, защото усеща, че Грьонинген започва да омеква.

— Трудно ми е да говоря за Туре, откакто влезе в затвора — казва той. — Всъщност никой не иска да говори за това, сякаш е нещо, случило се твърде отдавна. Опитах се да открия къде са били всички в нощта на убийството, но половината са били заедно, а другата половина са били извън града.

Хенинг кимва.

— Но си знаел, че Туре е имал среща с Юке Брулениус?

— Да, почти всички знаехме. Той дойде в салона да потренира, преди да потегли за старата фабрика.

Хенинг вдига каната с вода, която сервитьорът е оставил на масата, и си налива. Поглежда към Грьонинген, за да види дали и той иска. Мъжът безмълвно подава чашата си.

— Можеш ли да ми опишеш Туре? — пита Хенинг и му налива вода. — Имам предвид от гледната точка на един приятел?

Грьонинген въздъхва и се замисля. Изведнъж се усмихва.

— Първият път, когато срещнах Туре, той ме удари с юмрук в лицето.

— Защо? — пита Хенинг и също се усмихва.

— Защото братовчед му опита да свали приятелката ми и аз го вкарах в болница. Тогава Петер беше малък и Туре трябваше да се застъпи за него. Счупи челюстта ми.

Грьонинген докосва лицето си и прокарава пръсти през рехавата си брада.

— Когато се свестих, той беше клекнал над мен. Рече ми: „Грижа се за своите хора. Искам да запомниш това.“

— И така станяхте първи приятели? — пита невярващо Хенинг.

— Е, не веднага. Но Туре видя, че имам необходимите качества и ми предложи да се включа в...

— Мафиотския бизнес?

— Наричай го както искаш. Намираше ми работа. С течение на времето станяхме най-добри приятели, въпреки че имаше много кандидати за тази роля.

— В какъв смисъл? — пита Хенинг и отпива от водата.

— Туре беше популярен тип. Всички се страхуваха от него. Да бъдеш негов приятел беше престижно. Всички го уважаваха. Винаги получаваше това, което искаше. И не говоря само за работата. Говоря и за... много други неща.

— Какви неща?

— Един ден гледахме някакво реалити шоу по телевизията и Вероника се появи на екрана. Туре каза: „Искам я!“. И точно това се случи.

Хенинг завърта чашата в ръката си.

— А в бизнеса с недвижими имоти? Също ли получаваше това, което искаше?

— Да, като цяло.

— Имаше ли някакви врагове в този бизнес?

— Сигурен съм, че е имал, но се съмнявам, че някой от тях би хвърлил толкова усилия, за да се отърве от него. Щеше да бъде лесно просто да го убие.

„Това звучи напълно логично“, мисли си Хенинг. Срещата на Туре с Юке Брулениус е била лична работа, нямаща нищо общо с неговия бизнес.

— Разбрах, че не всички са били съгласни с Туре по отношение на реакцията след убийството на Видар Фел.

— Повечето не бяха.

— Кой беше най-гръмогласен в своето несъгласие?

Хенинг скръства ръце и обляга лакти на масата.

— Ирене Отнес. Приятелката на Видар. Тя ни даде да разберем, че иска мъст. Доброволци не липсваха. Петер бе един от тях. Но Туре ги усмири. Всичко щеше да отиде по дяволите, ако бяхме започнали война с шведска банда.

— Кой, освен Ирене Отнес беше жаден за мъст?

— Всички бяхме.

— Имам предвид някой, който е бил особено ядосан от решението на Туре да не си отмъстите на Брулениус.

Грьонинген се замисля.

— Роберт.

— Кой е той?

— Роберт ван Дерксен. Учител по бойни изкуства. Беше добър приятел на Видар, но Туре и Роберт не се разбираха много добре. Поне тогава.

— Защо не?

Грьонинген издиша шумно.

— Една вечер преди три или четири години отидохме на едно събитие в центъра — отварянето на луксозен бар. Вероника беше там със своите модели. Безплатен алкохол, жива музика и всичко останало. Е, Роберт реши да се възползва. И не говоря само за алкохола. Сякаш мислеше, че момичетата също са безплатни. Туре не беше очарован — все пак това бяха момичетата на Вероника. Каза му да престане, но това не помогна. По-късно го изведе навън, за да се успокои, и Роберт се опита да го удари. Но беше твърде бавен за Туре.

Хенинг вдига учудено вежди.

— Нали каза, че Дерксен е учител по бойни изкуства?

— Да, но тази вечер беше пиян. Когато изтрезня и разбра какво се е случило, той се почувства много унижен. Оттогава отношенията му с Туре не са същите.

— Значи Роберт ван Дерксен е имал мотив както за това да убие Юке Брулениус, така и за това да натопи Туре Пули?

— Да.

— Но дали би могъл да счупи челюстта на Брулениус? В стила на Пули?

— Да, определено — отговаря Грьонинген без колебание, след което добавя: — Не е особено трудно. Ако се упражняваш достатъчно.

Хенинг решава да се прибере пеша от Екебергвайен, защото ходенето обикновено стимулира мисленето. А той има над какво да мисли след разговорите си с Вероника Нансен и Гайр Грьонинген. Най-интересна се е оказала информацията за Роберт ван Дерксен, който според Грьонинген е бил с жена в нощта на убийството, въпреки че така и не проверил дали това е вярно. Ван Дерксен често сменял приятелките си и Грьонинген дори не е успял да си спомни с коя е бил той в нощта на убийството.

— И не съм сигурен, че самият Роберт си спомня — е казал той.

Когато Хенинг се прибира вкъщи, влиза в сайта за фитнес манияци www.hardenever.no и открива снимка на Роберт ван Дерксен, на която той показва намазания си с олио торс и издутите мускули на краката и ръцете си. Хенинг чете за бойните изкуства, които Ван Дерксен преподава: карате, таекуондо и крав мага^[1]. Осъзнава, че не може просто да се появи на прага на ван Дерксен и да го попита дали е убил Юке Брулениус. Може да се запише за един от курсовете му и да го помоли да го научи как да чупи челюсти като Пули, но подобни неща изискват близки отношения и доверие. А Хенинг няма достатъчно време, за да изгражда близки отношения.

„Трябва да има друг начин“ — мисли си той и набира телефонния номер, изписан на страницата.

— Здравейте, казвам се Хенинг Юл и работя за онлайн вестника „Новините 123“. Дали разговарям с Роберт ван Дерксен?

— Да — отговаря ван Дерксен отегчено. Гласът му е по-мек, отколкото Хенинг очаква, дори мекушав.

— Извинявайте, че ви притеснявам в неделя, но работя върху статия за Туре Пули и разбрах, че двамата се познавате добре.

Тишина.

— Нямам какво да ви кажа за Туре.

— Не искам да ми казвате нищо за Туре — бърза да го успокои Хенинг, уплашен, че ван Дерксен ще затвори. — Повече се

интересувам от убийството на Юке Брулениус. Лично аз смятам, че Туре е невинен — продължава Хенинг.

Минават няколко секунди.

— Защо смятате така?

Хенинг изчаква малко, преди да отговори:

— Защото има неща, свързани с този случай, които не са логични. Оръжието, с което е било извършено убийството, още не е открито. И ако Туре наистина е искал да убие някого, не мисля, че щеше да остави визитната си картичка на местопрестъплението.

Пак тишина.

— Какво имате предвид?

— Ударът „Пули“ — продължава Хенинг разпалено. — Счупената челюст на Брулениус. Струва ми се, че някой е успял да натопи Туре за убийството на Юке Брулениус. Някой със силни юмруци.

Хенинг млъква, чудейки се каква реакция ще предизвикат думите му, но тишината отново се проточва.

— Ало? — пита накрая той.

— Трябва да говорите с някой друг — казва ван Дерксен. — Аз нямам какво да ви кажа.

И затваря.

Хенинг поглежда мобилния си телефон, сякаш той може да му каже защо Ван Дерксен, който отначало е заинтригуван от думите му, после му затваря. „Може би се е изнервил — мисли си Хенинг. — Или пък не иска да говори с журналисти.“

Хенинг затваря очи и размишлява върху нещата, които е научил днес. Те никак не са малко. Но все още не може да разбере как Пули е узнал, че се е върнал на работа. Доколкото знае, затворниците нямат достъп до интернет. Може би някой му е казал? Но кой? Вероника Нансен и Гайр Грьонинген са се държали така, сякаш го виждат за първи път.

Хенинг пише собственото си име в Google, след което добавя името на Пули. Открива само статии, които е написал преди години. Мръщи се. „Нещо тук не е както трябва“ — мисли си той. Хенинг знае, че не е толкова известен, че един затворник, с когото никога преди не се е срещал, просто да му се обади по телефона и да го помоли за помощ. Има много частни детективи, които веднага биха се заели със

случая, а Пули е достатъчно богат, за да им плати. Хенинг набира думите „частен детектив“ в Google, след което добавя името на Пули, но и този път удря на камък.

При положение че наградата от един милион крони продължава да бъде на разположение, може да има само две причини още никой да не е предоставил информация, оневиняваща Пули: или истинският убиец е толкова умен, че не е събудил подозренията на никого... или Туре Пули е виновен и просто се забавлява.

Хенинг намазва една препечена филийка с масло и я изяжда, крачейки неспокойно из дневната. Очите му се насочват към тъмнокафявото пиано. Както винаги, капакът е затворен. Хенинг не иска да го гледа. Не иска да мисли за нещата, които пианото символизира. Но после в главата му прозвучава гласът на Вероника Нансен. Прави една колеблива крачка към пианото и спира. След това прави още една крачка към столчето. Издърпва го. Сяда и си представя клавишите, затворени под капака. Изкусителен абанос, съблазнителна слонова кост.

Внимателно отваря капака. Стомахът му се свива само при вида на клавишите. Хенинг тихо сгъва капака нагоре и си спомня как пръстите му са танцували, следвайки свои собствени пътища. Как са повтаряли движения и секвенции и бавно, но сигурно са си проправяли път през джунглата от звуци. Как гласът на пианото е вдъхвал живот на апартамента му и сякаш е отварял врати към паралелни светове.

Хенинг слага пръстите си върху G7, един от любимите му акорди. Не е знаел, че се казва така, докато не натиска същите клавиши на едно дигитално пиано, свързано с компютър, и името се изписва на екрана. Научил е имената на любимите си акорди — Cm7 и Eb7b5. Но той търси контрасти и изследва взаимоотношенията между хармонията и дисхармонията, вярвайки, че хаосът и неблагозвучието могат да родят нещо чисто и красиво, нещо, което постепенно може да превърне дисхармонията в хармония. Често натиска произволни клавиши, надявайки се да попадне на нещо красиво и благозвучно — нещо, около което може да изгради мелодия.

Сега едва чува гласа на пианото, който сякаш идва от много далече. Но постепенно музиката става все по-силна и всепроникваща. Принуждава го да слуша, да остави нотите да резонират, да затвори

очи и да забрави къде се намира... но после пръстите му сякаш се вцепеняват. Не може да ги помръдне и постепенно всяка нота в акорда се смесва с останалите, създавайки плетеница от звуци, които вибрират и отекват, превръщайки се в хаос, който заглъхва.

Хенинг дръпва ръцете си, които треперят. Осъзнава, че е спрял да диша. След това затваря капака.

[1] Крав мага — Израелска система за самоотбрана, основана на естествени реакции, прости движения и агресивни защитни принципи. — Б.пр. ↑

Понеделник сутрин. Хенинг окача якето си на закачалката в офиса и поглежда към Ивер Гюнешен. Както винаги, лицето му носи белезите на това, което е правил предишната вечер. Големи торбички под очите. Небръснати бузи и брадичка, въпреки че на места има следи от бръснач. Дългата му коса се спуска над раменете като опърпан шал. Лактите на якето му от рипсено кадифе са протрити.

Хенинг бързо му кимва. Струва му се, че долавя аромата на крема за ръце на Нора. Проклет кокосов орех.

— Как мина уикендът? — пита Ивер, без да вдига глава.

— Добре.

Хенинг вижда кимването, но не чувства желание да му отвърне. Сяда, включва компютъра си, оставя мобилния си телефон на бюрото, маха една папка от клавиатурата и въвежда своето име и парола. Започват да пристигат други журналисти. Хенинг чува сънливи поздрави, бърборене, нечий смях. Няма представа как ще успее да се концентрира върху работата си днес.

Успя да поспи само около час, преди да стане време за работа. Освен това се е събудил с остро главоболие, което продължава да го измъчва. Все пак снощи е успял да направи няколко проучвания, които могат да се окажат много полезни днес. Въпросът е кога.

— Кафе?

Ивер става. Хенинг клати глава, въпреки че би убил за една чаша горещо кафе. Ивер го гледа няколко секунди, след което му обръща гръб и се нарежда на опашката. От време на време поглежда към отдел „Международни новини“, където седи Хенинг. Но всеки път, когато Хенинг вдига глава, Ивер извъръща поглед.

Той си спомня как в седмиците след разплитането на случая с Хенриете Хагерюп, Ивер с охота приема поздравленията за добре свършена работа, но само ако Хенинг не е наблизо. Самодоволната му физиономия изчезва в негово присъствие. Тогава на лицето му се изписва някаква странна смесица от благодарност, вина и срам, защото Хенинг знае истината. Понякога лицето му изразява и други неща, като

например раздразнение и дори омраза. Откакто Ивер се е върнал от своята отпуска, са разменили само няколко думи, но Хенинг има чувството, че във въздуха помежду им виси нещо неизказано.

— Орелът е в лошо настроение днес — казва Ивер, когато се връща.

— Кой?

— Хайди. Отби се по-рано.

— Ясно.

„Орелът — мисли си Хенинг. — Добър прякор“. Отваря няколко сайта.

— Готов ли си за сутрешната планьорка? — пита Ивер и сяда.

— Опитах всичко, госпожо Блум — шегува се Хенинг.

Ивер бързо натиска няколко копчета на мобилния си телефон, след което го оставя на бюрото. Известно време гледа в една точка, но изведнъж се обръща към Хенинг:

— Коя, по дяволите, е госпожа Блум?

Хенинг поглежда озадаченото лице на Ивер.

— Хората постоянно я споменават, а аз нямам представа коя е. Съмнявам се, че някой знае.

— Защо? Защото ти не знаеш?

— Не — отговаря Ивер засрамено. — Но в днешно време хората постоянно използват изрази, без да знаят какво означават те или откъде идват. „От трън, та на глог“, „Ни в клин, ни в ръкав“, „От кол и въже“, „От дъжд на вятър“. „Опитах всичко, госпожо Блум“. Това е изключително дразнещо.

Хенинг го поглежда, след което отговаря:

— Това е идиомен израз, който изразява въздържаност и резервираност.

— Да, разбирам това. Но коя е госпожа Блум?

Мълчание.

— „Опитах всичко, госпожа Блум“ е реплика от „Въртележката“ — казва неохотно Хенинг.

— Кое?

— Комедия от Алекс Бринкман. В текста няма госпожа Блум, но актьорът Пер Обел импровизирал репликата по време на репетициите и тя останала в пиесата.

Ивер сръбва от кафето си.

— И това е всичко, така ли? — пита той невярващо и върти чашата в ръката си.

— Зависи от гледната точка. Искаш ли да ти обясня останалите изрази?

Ивер зяпва Хенинг и го гледа дълго време, първоначално с изумление, но после осъзнава, че той не се шегува. Ивер поглежда часовника си.

— Нямаме време — казва той и става. — Орелът чака.

Влизането в сградата на TV2, намираща се на „Карл Юхан“^[1], винаги кара Турлайф Бренден да се чувства така, сякаш принадлежи към нещо изключително важно. Това няма нищо общо с размера на сградата. Става дума за знанието, че всички хора вътре работят с една обща цел, но въпреки това се съревновават помежду си. Чувства се горд, когато кимва на рецепционистката, прокарва служебната си карта през електронния четец и влиза в асансьора, поздравявайки продуценти, редактори, репортери и всички останали свои колеги, които имат една-единствена цел: създаването на програми, които да информират и развличат норвежците.

Турлайф помни първата си седмица на работа в TV2. Помни как тайно е оглеждал лицата на своите колеги, за да види кои от тях познава. Повечето, разбира се. Красивата репортерка Дорте Скапел, без грим и по тениска и дънки. Журналиста Удвар Стенстрьом, като никога усмихнат. Водещия на новините Пол Т. Йоргенсен, точно толкова красив и на живо, колкото е в ефир. Всички са там. И всички са нормални хора.

Турлайф е започнал своята кариера в TV2 през 2000 г., след почти петгодишен престой в САЩ, където е получил бакалавърска степен по филмово и телевизионно изкуство и е започнал магистратура по документално кино, която така и не е завършил. Предпочита да работи, вместо да стои зад бюро и да пише, въпреки че писането също му се отдава. За човек с неговото образование получаването на работа в телевизията е детска игра. Корпорацията се нуждае от журналисти на свободна практика с неговите умения. Отначало той работи тридесет дни всеки месец, дори през февруари, или поне така му се струва. Накрая просто трябва да забави темпото. Не е реалистично да продължава да работи толкова много, особено след като започва да излиза с Елизабет.

През 2002 г. замества един свой колега, излязъл в отпуска, а на следващата година му предлагат постоянен договор. Оттогава обикаля повечето отдели в корпорацията, защото не иска да работи същото

нещо всеки ден. Но най-често работи в новинарския отдел. Посещава десетки държави, сред които Афганистан, Ирак, Чечения и няколко африкански републики — места, където в момента се пише история. Помага на много хора да разкажат своите истории, често рискувайки живота си. Но най-трудното му назначение идва през 2008 г., когато го изпращат в Кения.

Това се случва точно след изборите. Няколкостотин души са потърсили убежище в църквата в градчето Елдорет, защото никой не може да реши кой е спечелил. Бясната тълпа подпалва църквата и между петдесет и сто души загиват, повечето деца. Всеки, опитал се да избяга, е посичан с мачете.

През този ден Турлайф е дежурен и редакторът на международния отдел решава, че TV2 трябва да отрази ситуацията, все повече наподобяваща една нова Руанда^[2]. Турлайф грабва камерата и звуковата си апаратура и отпрашва към летището, придружен от дългогодишния военен репортер Фруде Греверуд. Кацат в Найроби и още на следващия ден потеглят към Елдорет. Могат да пътуват само през деня, защото никой не знае на какво могат да попаднат през нощта.

Разговарят с местни хора и с представители на Червения кръст, които ги уверяват, че ще могат да влязат в градчето, но по пътя попадат на автобус, пълен с бежанци. Турлайф и Греверуд спират и решават да заснемат репортаж за тях. Това ги забавя с четиридесет и пет минути, което означава, че когато приближават града, слънцето вече е залязло и мракът е пълен. От двете страни на пътя има тесни, паянтови колиби. Изведнъж виждат, че пътят е запрещен от преграда, изградена от стотини камъни. Няма как да преминат.

Около двадесетима мъже се приближават до колата им, стиснали мачете. Турлайф поглежда към Греверуд, който е отразявал десетки военни конфликти и граждански войни. Но и той не знае какво да правят. Не могат да продължат напред, нито да тръгнат назад. Шофьорът, който са наели, е чернокож, но за щастие принадлежи към неутрално племе и това спасява кожата им, иначе най-вероятно са щели да ги насекат до смърт.

Мъжете ги пускат да минат и на следващия ден посещават църквата. Там откриват двама млади мъже, които твърдят, че са станали свидетели на клането. Докато ги интервюират, Турлайф и

Греверуд изведнъж се оказват обкръжени — като екзотични чужденци, с техните камери и микрофони, са привлекли вниманието на местните.

После чуват първия изстрел. Последван от втори и трети. Куршумите свистят над главите им. Избухва паника и хората се разбягват. Греверуд прави знак на Турлайф, че трябва да се махнат от там, но има само два черни пътя — единият води към стрелеца, а другият — към пустинята. Мъжете, които интервюират, също побягват. Греверуд издърпва Турлайф в колата, за да се скрият.

Но стрелецът върви към тях. В продължение на няколко панически секунди те се чудят какво да направят — да потеглят към него или да последват хората, към които стреля той. Решават да се приближат към стрелеца и да му покажат, че са бели. Мъжът спира да стреля, когато колата се приближава. Виждат, че е въоръжен с норвежка пушка АС-3. Нямаат шанс да избягат. Турлайф е убеден, че всеки момент ще умре. Стрелецът може да ги застреля за около три секунди. Може би по-малко.

Но вместо да ги убие, той кляка зад колата. Турлайф заснема как мъжът стреля към двамата младежи, които допреди малко са интервюирали — кадри, излъчени по TV2 по-късно същия ден. Оказва се, че стрелецът е войник с лична вендета срещу друго племе. Но смъртният страх, който е изпитал Турлайф, докато си е мислил, че мъжът ще ги убие, се оказва невъзможен за описване. По-късно той се опитва да го опише, на хартия и в разговори с приятели, но така и не успява. Всичко се е случило твърде бързо. Като млад, Турлайф е катастрофирал с колата си, която се е превъртяла няколко пъти, преди да се озове в храстите. Но всичко е отнело не повече от три секунди и той не е имал време да помисли над това, че животът му може да свърши.

На следващия ден Греверуд и Турлайф посещават болница и интервюират мъж, чието лице е наполовина обезобразено след нападение с киселина.

— Покажете на света — казва той. — Покажете на хората какво се случва тук.

Точно в такива моменти Турлайф осъзнава колко стойностна е работата, която върши. Колко важна. Да разкриеш нечия жестокост, да привлечеш вниманието на хората, да я разгласиш пред света, за да може той да реагира.

Малко по-късно двама носители на Нобеловата награда посещават района и убеждават страните да сключат примирие. Конфликтът е разрешен. Едва ли това е ставало заради кадрите, заснети от Турлайф, но може би те са спасили няколко живота. Първата му задача, след като се връща в Норвегия, е да интервюира политик от опозицията, недоволен от състоянието на норвежките пътища. Иска му се да повърне.

„Днес може би няма да ми се наложи да летя до Елдорет“ — мисли си Турлайф и сядна на едно от свободните места в техническия отдел на втория етаж. Още не е дошъл нито един продуцент или редактор. Очертава се спокоен работен ден.

Турлайф влиза в мрежата и проверява дали някой е планирал задача за него. Не, но това може да се промени изключително бързо.

— Здравсти, Туфе.

Турлайф се обръща. Гури Палме влиза в стаята с присъщата си елегантна грация. Помещението сякаш става по-голямо. На лицето ѝ грее обичайната ѝ усмивка — заразна и съблазнителна. Палме се оглежда.

— Всъщност търсех Райнертсен, но...

— Току-що влизам — отговаря Турлайф. — Не съм го виждал днес.

— Така ли? Тогава защо ти не дойдеш с мен?

— Разбира се. Каква е работата?

— Нищо сензационно. Отиваме на гости на един адвокат, който днес ще работи от къщи. Но потегляме след петнадесет минути.

— Ок. Ще имаш ли нужда от нещо специално за записа?

— Не. Знаем, че винаги носиш най-добрата апаратура, така че...

Турлайф се усмихва. Тя отива до диспенсъра за вода и натиска копчето, което пуска пластмасовата чашка. Сините ѝ джинси се впиват привлекателно в глезените и бедрата ѝ. Якето скрива само половината ѝ дупе. Изкуството на съблазняването. Гури Палме го владее до съвършенство.

— Може би ти знаеш какво трябва да направя — казва изведнъж Турлайф и се завърта на стола си, за да я погледне в очите.

— Какво?

— Отдавна работиш в криминалния отдел. Някога налагало ли ти се е да проверяваш регистрационния номер на кола?

— Да, много пъти. Защо?

Турлайф се колебае.

— Просто съм любопитен.

— Можеш да изпратиш есемес с номера на една агенция и те ще ти изпратят линк. Но има един още по-лесен начин — просто влез в сайта на регистъра „Брьоньойсунд“.

— Моля те, би ли ми показала?

— Разбира се — усмихва се тя и пристъпва към него. Турлайф избутва стола си настрана, за да ѝ направи място. Палме се навежда над клавиатурата и русата ѝ коса пада напред, но тя я прибира зад ушите си, за да не ѝ пречи. Ухае на нещо прекрасно. Турлайф не знае дали това е шампоан или парфюм. Не че има значение. Чудесна миризма.

— Ето — казва Палме и се обръща към него. — Набираш номера тук — тя сочи екрана. — След това натискаш Enter и абракадабра — излиза страница с информация за колата.

— Уау — възкликва той. — Страхотно. Много ти благодаря.

— За нищо. Ще си готов след петнадесет минути, нали?

— Разбира се. Ще те чакам на паркинга.

Палме изчезва, но уханието ѝ остава. „Лятно небе и тучни поляни — мисли си Турлайф. — Каква жена“.

Той разтърсва глава и се съсредоточава върху екрана. Спомня си регистрационния номер на досадното беемве и го набира, след което натиска Enter. Отваря се нов прозорец. Турлайф чете:

„От 27. 07. 2009 г. насам са установени следните задължения по отношение на регистрационен номер BR 65607 — неплатен данък за закупено моторно превозно средство. Стойност 763 910 норвежки крони. Кликнете върху датата за по-подробна информация относно задълженията.“

Турлайф кликва върху датата.

„Приложено от 1134291 DNB

Банково автомобилно финансиране
Отдел «Администрация на заемите»,
пощенска кутия 7125 5020 БЕРГЕН
Относно частно лице/ фирма:
Равндал, Антон
«Бекестувайен» №13А
1357 Бекестуа“

— Антон Равндал — казва Турлайф и си записва телефонния номер на мъжа. — Интересно.

[1] Главната улица на Осло. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за геноцида в Руанда, извършен през април — юли 1994 г., при който са избити 937 000 души. — Б.пр. ↑

— Твой ред е, Хенинг.

Вдига глава и среща острия поглед на редактора на отдел „Новини“ Хайди Шус. Хенинг едва сега забелязва, че тя има нова прическа. Къса и модерна... въпреки че от къде може да знае дали е модерна? Той не разбира от мода. Гримът ѝ също е различен — по-мек и не толкова агресивен.

— А?

— Ами ти? Какво има в бележника ти днес? Изслушахме Ивер, Рита и Йорген. Ти също слушаше, нали?

— Разбира се.

— Какво си ни приготвил днес?

Хенинг поглежда бележника, който е взел на планьорката просто по навик. Заглавната страница е празна. Поколебал се е дали да не напише името на Туре Пули, но после решава, че още е твърде рано за това.

— Ами... още не съм сигурен — започва той.

Тишина. Очите на всички в стаята се обръщат към него и карат кожата на челото му да изтръпне.

— В момента не се случва много.

— Значи и днес нямаш нищо за нас, така ли, Хенинг? — пита Хайди Шус.

— Спокойно е. Може би защото е лято. Просто не се случва нищо интересно.

Шус го поглежда над ръба на очилата си и ги избутва нагоре. Хенинг едва сега забелязва очилата.

— Наясно съм с това — казва тя. — Но в такъв случай трябва да търсиш интересни истории. Не можем просто да седим тук и да чакаме новините да паднат в скута ни. Трябва да ги преследваме. Да говорим с хора. Това лято влизанията в сайта ни са по-малко от очакваното.

— Както винаги.

— Да, но...

— По-късно днес имам среща — продължава Хенинг и отпива от кафето си. — С потенциален източник.

Това е най-старото репортерско извинение под слънцето, но обикновено върши работа.

— За коя история става дума?

— Още не мога да ти кажа нищо.

Хайди понечва да отвърне нещо, но спира.

— Какво каза току-що?

— Ако получа добра информация от източника, ще започна работа върху статията. Но дотогава ще държа устата си затворена.

— Ясно — казва Хайди, видимо обидена. Тя поклаща глава. Един почти незабележим жест, който всички около масата забелязват. След това тя подчертава името на Хенинг на листа си и обявява: — Прехвърлям те към документацията^[1] до второ нареждане.

Челюстта на Хенинг увисва.

— Документацията?

— Да. Знаеш какво е това, нали?

— Разбира се, че знам.

— Всички от отдела по документация са в отпуска. Някои са болни, други са във ваканция и т.н. Освен това Егил е в командировка. Ще ти изпратя списъка с новини на NTB^[2], Хенинг, както и списъка с днешните статии на всички останали.

Хенинг забелязва, че Ивер се е ухилил до уши.

— Хайде, хайде — казва Хайди и им махва да се разотиват. — Имам събиране на редакторския отдел, а вече приближава обяд.

Всички избутват столовете си назад и се изправят. Хенинг излиза последен.

— Документацията — мърмори си той. — Какъв късмет.

При други обстоятелствата би поспорил с Хайди или би отделил една-две минути преди планьорката, измисляйки някаква история, за да я убеди, че е зает. Но сортирането на статии е лесно. И докато върши тази работа, ще има достатъчно време да проучи Туре Пули и неговите приятели и познати. Хенинг знае, че има още много работа.

[1] Документация — Отдел в медия, занимаващ се със сортирането по теми и проблеми на публикациите от всички издания. — Б.р. ↑

[2] NTB — норвежката информационна агенция. — Б.пр. ↑

Приятелската усмивка на секретарката стопля сърцето му. Хенинг ѝ благодари, след което я изчаква да прекара обаждането през централата до офиса на „Йонсен, Урне & Улсвик“. Бил е там и преди, но след като Хайди го е натоварила с подреждането на статии, той няма да има време да се срещне лично с Фруде Улсвик, адвокатата на Пули.

Разглежда две статии през първите си два часа работа. Едната е за лошото време, което пречи на издирването на оцелели след самолетна катастрофа в Пакистан, убила 158 души. Другата е за четирима мъже, обвинени в груповото изнасилване на млада жена в един апартамент в Нордстран миналия уикенд. И двете истории идват от новинарската агенция. Хенинг напълно забравя за тях, когато чува достолепния глас на Улсвик в слушалката на мобилния си телефон. Хенинг се представя.

— Добро утро, Юл.

— Здравейте. Помните ли ме?

— Помня ви — отговаря адвокатът и прочиства гърлото си. Фруде Улсвик сякаш е излязъл от епизод на „Закон и ред: Лос Анджелис“. Носи костюми, ушити по поръчка, и тиранти. Черпи гостите си с малцово уиски от кристални гарафи в дневната си. Но въпреки натоварения си график, той изглежда щастлив и има прекрасни деца, с които прекарва много време — нещо, което Хенинг е научил от свои колеги репортери, сприятелили се с Улсвик във Facebook.

— Моите съболезнования — казва той. — Чух за сина ви. Как сте?

— Благодаря, добре.

— Видях, че сте се върнал на работа.

— Къде?

Улсвик се смее.

— Въпреки че не ми остава време да чета вестника ви, понякога се виждам с вашия шеф. Нищо лично, нали разбирате?

— Напълно. Можете ли да ми отделите една минута?

— Една мога, но не повече. Следващият ми клиент ще пристигне всеки момент.

— Ок, ще се опитам да бъда кратък. Става дума за Туре Пули. Колко време остава до обжалването?

— Чакайте да погледна...

Хенинг чува разчистване на дневник.

— Започваме следващата седмица. Защо? Да не пишете статия за него?

— Още не съм сигурен. Но може ли първо да ви задам един въпрос? Според вас Пули виновен ли е?

Улсвик се смее.

— Много добре знаете, че не мога да ви отговоря, Юл.

— Не сте ли го питали?

— Никога не задавам този въпрос на клиентите си. Те имат право на добра защита в съда, независимо от това дали са виновни или не.

— Но Пули твърди, че е невинен и някой го е натопил.

— Така е.

— Какво мислите за това?

— Какво мисля за кое?

— Сигурно през дългата си кариера сте срещали много злодеи. Обзалагам се, че голяма част от тях са ви уверявали, че са невинни, но повечето са лъжели. Имайки предвид миналото на Пули...

— Не мога да обсъждам това с вас, Юл — прекъсва го Улсвик.

— Разбирам — отвърща Хенинг разочаровано. — Какво е обяснението на Пули за отпечатъците, открити върху бокса?

Улсвик забавя отговора си с няколко секунди.

— Не прочетохте ли присъдата?

— Не. Аз... още не съм стигнал дотам.

Тишина.

— Аха. Боксът е на Туре.

— Същият, който е използвал, когато е бил събирач на дългове?

— Да. Твърди, че някой го е откраднал.

— Кога?

— Не знае.

— Но именно неговият бокс е бил използван при нападението?

— Да. По него бяха открити следи от кожата и брадата на Брулениус.

Хенинг се замисля и грабва една химикалка от чашата на бюрото, без да знае защо. Хайди се появява иззад ъгъла. Хенинг снижава гласа си.

— Оръжието, с което е било извършено убийството, още не е открито. Какво е обяснението на Пули за това?

— Пули смята, че едва ли някой може да повярва, че е скрил оръжието, с което е било извършено убийството, а после се е върнал на местопрестъплението. Това бе една от причините веднага да обжалваме присъдата.

Хенинг се замисля.

— Ще представяте ли нови доказателства на обжалването? Нова информация, която не е била известна преди?

— Засега нямаме такива планове. Юл, трябва да тръгвам.

— Само още един бърз въпрос, ако може, Улсвик.

Той въздъхва театрално, но се съгласява.

— Вашият клиент някога споменавал ли е... мен?

— Вас?

— Да.

— Защо ще споменава вас?

— Не знам. Не го е правил, така ли?

— Ами... не. Доколкото си спомням.

— Споменавал ли е някога сина ми?

— Сина ви? Не — отговаря Улсвик. — Защо питате, Юл?

Завладява го студено, самотно чувство на разочарование.

— Забравете, че попитах. Просто ми беше любопитно.

Хенинг информира Хайди, преди да тръгне към полицейския участък. По пътя се обажда на Пиа Ньоклеби. Тя не е единственият заместник-комисар в участъка, но откакто се е върнал на работа, Хенинг контактува най-често с нея.

— Здравей, Пиа. Обажда се Хенинг Юл.

— Здравсти, Хенинг.

— Би ли ми отделила няколко минути?

Отговорът ѝ се забавя.

— Добре. За какво става дума?

— Би ли излязла навън, ако обичаш?

— Къде?

— Аз съм пред участъка. На чист въздух.

Това е лъжа — още не е стигнал, но знае, че ще ѝ отнеме известно време да слезе от петия етаж.

— Сега?

— Да, ако обичаш. Писна ми да стоя тук сам, въпреки хубавото време.

Втора пауза.

— След малко имам заседание, но...

— Купих ти сладолед.

Втора лъжа.

— Така ли? Ама в момента съм на диета.

— На диета? Ти?

— Ха-ха.

Хенинг също се смее, но прозвучава твърде фалшиво.

— Ок, дай ми няколко минути. И без това имам нужда от почивка.

— Седя на една пейка вляво от изхода. Побързай, защото сладоледът ти ще се разтопи.

— Добре, добре. Идвам.

Ньоклеби минава покрай група пушачи, заели своето обичайно място на десетина метра от главния вход на участъка. Син облак

цигарен дим се издига към слънце то. Хенинг ѝ махва, когато я вижда.

Както винаги, заместник-комисар Нюклеби е облечена в своята униформа. Слънчевите ѝ очила подчертават красивите ѝ скули. Хенинг за първи път забелязва, че тя е доста привлекателна. Има симпатично лице и чувствени устни. Когато се приближава, той вижда, че кожата ѝ е съвършено гладка, с деликатен загар. Няма торбички под очите, въпреки че работи много. Лъскавата ѝ кестенява коса е подрязана късо над ушите и врата и сресана на път. Тялото ѝ изпълва униформата — не твърде много, но и не твърде малко.

Нюклеби сядва до него.

— Здравей, Хенинг.

— Здравсти.

Подава ѝ сладоледа — ягодов крем сладолед в чашка, купен от една будка на отсрещния тротоар.

— Надявам се, че обичаш ягода.

— Всички момичета обичат ягода — усмихва се тя.

Хенинг я гледа как разкъсва целофана, с който е опакована малката лъжичка. Вдига чашката.

— Много ти благодаря.

— За нищо.

— Опитваш се да ме подкупиш, а?

— Да. Успявам ли?

— Чакай да опитам сладоледа и после ще ти кажа.

Хенинг отново се усмихва. Тя загребва от мекия сладолед, лапва лъжичката и затваря очи.

— Мммм. Никак не е зле.

Хенинг се смее. Нюклеби поглежда към булеварда, който води към затвор „Осло“.

— Предполагам, че не си дошъл тук само за да ядеш сладолед.

Хенинг отхапва от сладоледа си и отговаря:

— Започнах да проучвам случая Туре Пули.

Нюклеби лапва втора лъжичка сладолед и го поглежда.

— Открили сте доказателства на местопрестъплението, уличаващи Пули — продължава Хенинг, — но има и други улики, които пораждаат съмнения. Просто съм любопитен: разследвахте ли други заподозрени?

Нюклеби се усмихва кисело.

— Ако намекваш, че сме взели под внимание някои доказателства и сме пренебрегнали други...

— Няма да е за първи път.

— Не се е случвало, откакто аз съм тук.

Ньоклеби облизва устните си и оставя чашката на пейката.

— Някои от приятелите на Туре няма да се съгласят с теб. Според тях полицията от години се опитвала да го арестува за нещо.

— За нещо?

— Да. Според тях Туре е бил натопен.

— Господи, Хенинг — възкликва тя. — Хората, които казват подобни неща, гледат твърде много американски филми. Норвежката полиция не топи хора.

— В пресата редовно се появяват статии за некомпетентна полицейска работа, неоправдани арести, изчезнали улики, дори фалшифицирани доказателства. Наистина ли е странно това, че обикновените хора нямат пълна вяра в професионализма и почтеността на днешните органи на реда? Някои смятат, че Пули е бил арестуван само за да бъде запазена репутацията на полицията.

Ньоклеби не отговаря. Тя е скръстила ръце и склонила вежди. Известно време двамата гледат грижливо подрязаната трева пред участъка. Един мъж бута косачка близо до паважа.

— Не исках да критикувам теб, Пиа — казва Хенинг след дълга пауза.

— Знам.

— Самият Пули се е обадил в полицията, нали?

— Да.

— И сте претърсили района около фабриката за оръжието, с което е било извършено убийството?

— Разбира се.

— Защо Пули се е върнал на местопрестъплението, за да се обади в полицията?

— Най-вероятно, защото не е успял да открие бокса си.

Хенинг я поглежда.

— Наистина ли смяташ, че това звучи убедително?

— Не. Не звучи убедително, но е напълно възможно. Струва ми се, че човек като Туре Пули би осъзнал, че ще му бъде трудно да убеди полицията, че не е бил замесен в убийството на Юке Брулениус.

Твърде много хора са знаели, че го е поканил на среща във фабриката. Затова е скрил най-важната улика срещу себе си, оръжието, с което е било извършено убийството, след което е съчинил тази история за конспирация, насочена срещу него — че някой е откраднал бокса му и е счупил челюстта на Брулениус, за да го натопа.

— Забравяш, че Пули се е опитал да предотврати смъртта на Брулениус.

— Да, чух и тази история. Може би точно това е бил неговият план — да накара хора да свидетелстват, че се е опитал да предотврати клането, за да ни убеди в своята невинност.

— Но ти не си била убедена.

— Не.

— Петдесет на петдесет, според мен.

— Може би си прав. Но забравяш, че Брулениус най-вероятно е убил близък приятел на Пули. Никой не може да ме убеди, че Туре Пули не е искал да си отмъсти.

Хенинг кимва мълчаливо.

— Има и още едно нещо — продължава Ньоклеби. — По време на първоначалния разпит Туре заяви, че дошъл във фабриката в уречения час, точно в единадесет вечерта, и заварил Брулениус мъртъв. Но обаждането му в полицията е регистрирано в единадесет часа и деветнадесет минути. Наистина ли са нужни деветнадесет минути, за да откриеш труп и да позвъниш в полицията, или са нужни деветнадесет минути, за да убиеш някого, да скриеш оръжието и да се върнеш на местопрестъплението, търсейки нещо друго, което си забравил там?

Хенинг не отговаря веднага.

— Но в такъв случай защо изобщо се е обадил в полицията?

— Защото е стигнал до заключението, че това е бил най-добрият му шанс да се измъкне. Знаел е, че ще бъде главният заподозрян. Но никой не му повярва. — Ньоклеби се изправя. — Пули е виновен, Хенинг.

Той не отговаря.

— Трябва да се връщам — продължава Ньоклеби. — Ако ще пишеш статия за това, искам да ми я пратиш, за да одобря цитатите си. Виждам, че не си водиш бележки.

Хенинг кимва.

— Благодаря за сладоледа — казва тя. — Беше хубав.

— И горчив.

Тя се усмихва, махва с ръка и се отдалечава. Хенинг също става от пейката. Той разтрива изтръпналия си десен крак, след което поглежда към Нюклеби. Тя крачи бързо към входа и Хенинг с изненада осъзнава, че харесва това, което вижда.

Докато върви към офиса, Хенинг разсъждава върху своя разговор с Ньоклеби. Тя има право. Ако Пули е категоричен, че е пристигнал точно в единадесет часа, значи трябва да обясни тези деветнадесет минути. Хенинг се чуди дали изобщо може да му има доверие.

Взема си чаша кафе и сядат зад бюрото си. Изведнъж се сеца за Видар Фел. Кой е бил той всъщност?

Хенинг открива, че родителите на Фел, Линда и Ерик, живеят в Лилестрьом. Ерик е професор по скандинавистика в университета, докато единствената информация за Линда, която открива, е номерът на домашния телефон, който тя дели със съпруга си. Пресипнал женски глас отговаря след няколко извънявания.

— Здравейте, аз съм Хенинг Юл от интернет вестника „Новините 123“. Бихте ли ми отделили няколко минути?

— Зависи — отвръща тя с онзи премерен, резервиран глас, който придобиват повечето хора, когато осъзнаят, че разговарят с журналист.

— Става дума за сина ви.

Тишина.

— Защо пишете за Видар?

— Още не съм сигурен. Работя върху един случай, който го засяга косвено. Аз...

— Какъв случай?

— Обжалването на Туре Пули.

Линда Фел изсумтява.

— Видар е мъртъв. Не виждам защо вие журналистите трябва да ровите около смъртта му. Така само влошавате нещата.

— Аз...

— Не искам да говоря за Видар — прекъсва го рязко тя.

— Ами съпругът ви? Вкъщи ли си е?

— Не — отговаря бързо Линда.

Хенинг усеща, че тя се кани да затвори.

— Извинявайте, че ви се обаждам така — казва бързо той. — Не ви познавам и не познавам съпруга ви. Но знам как се чувствате. Аз

също загубих детето си.

Тишина. Хенинг опитва да прогони картините, които изникват пред очите му всеки път, когато споменава Юнас. Сцени, които никога не е виждал, но не може да спре да си представя.

— Знам какво е чувството — казва нежно той. — И нищо не помага.

Чува дишането ѝ. Дълбоко и накъсано.

— А вие как се справяте? — пита Линда Фел след дълга пауза.

Известно време Хенинг не може да ѝ отговори.

— Кой казва, че се справям? — прошепва той накрая. Когато продължава, гласът му е тих и мек. — Но постоянно се опитвам да вдъхна живот на момчето си. Това означава да мисля за него толкова често, колкото мога да понеса. Говоря за него при всяка възможност. А понякога говоря със самия него — въпреки че всичко е в главата ми. Ако не можех да правя това, щях отдавна да съм се предал. Но продължавам да живея с една-единствена цел — да поддържам спомена за него жив. Той го заслужава.

Известно време двамата мълчат. Хенинг се чувства потен и лепкав.

— Може ли да ви задам няколко въпроса за Видар?

Линда Фел въздъхва тежко.

— Добре — казва тя и подсмърква.

— Много ви благодаря.

— Не знам от какво се интересувате, но...

— Защо просто не ми разкажете малко за сина си?

— А.

— Започнете с мястото, където работеше — казва Хенинг. — Фитнеса.

— „Сила & респект“ — отговаря гордо тя. — Много се гордееше с него. И правеше всичко сам. Никога не би се изкушил да го продаде на някоя верига или нещо подобно. Не. Не и Видар. Той винаги правеше нещата по свой начин, още откакто бе малък. Знаете ли, че той позволяваше на млади хора с проблеми да тренират безплатно във фитнеса?

— Да.

— Видар на практика ги завличаше от улицата. На погребението му имаше опашка, която стигаше чак до гробищата. В църквата

нямаше място. Видар имаше толкова много приятели.

Гласът ѝ става по-уверен с всяка изречена дума.

— Имаше ли много близки приятели?

— Да, имаше.

Линда Фел изброява имената, които Хенинг вече знае: Роберт ван Дерксен, Гайр Грьонинген, Петер Холте, Кент Хари Хансен. Но не и Туре Пули. Хенинг я пита дали Туре е бил близък приятел на Видар.

— Не.

— Извинявайте, че казвам това, но от къде знаете?

— Защото истинските приятели си помагат в нужда.

— А Туре не му е помогнал?

— Да.

— За нещо конкретно ли става дума? Все пак Пули бе осъден за това, че е отмъстил за смъртта на сина ви.

Линда Фел изсумтява.

— Така ли един човек доказва, че е добър приятел? Като убива хора? Говоря за нещо напълно различно. Преди няколко години Видар имаше проблеми във фитнеса. Финансови проблеми. Наемът беше удвоен, а субсидията, която получаваше от общината, нямаше да стигне, за да го плати. Туре имаше толкова пари, че не знаеше какво да прави с тях. Видар го помоли за помощ. И знаете ли какво каза той? Каза не.

— За много пари ли става дума?

— Не знам. Така и не разбрах точната сума, но със сигурност е била по силите на човек като Туре. И знаете ли какво направи той на следващия ден? Купи си нов мотор. А вече имаше три-четири! Господи.

Хенинг записва думата „стиснат“ в бележника си.

— Видар как го прие?

— Как мислите? Беше много разстроен, разбира се.

— Хм.

Следва неловка пауза. Хенинг затваря няколко минути по-късно, останал с впечатлението, че Туре Пули не е бил толкова популярен, колкото си мисли — дори преди смъртта на Видар Фел.

Първият път, когато семейство Бренден-Холан отбелязва началото на учебната година с вечеря в ресторант, Юлие е още бебе и трябва да си тръгнат още преди сервитьорът да донесе менютата. Малката Юлие е започнала да пици и е отказала да се успокои. Вкъщи биха могли да се справят с едно плачещо бебе, но не и в претъпкан ресторант.

Следващата година имат по-голям успех. Турлайф успява да изяде почти половината си храна, преди да си тръгнат. Третата година е още по-добра. Юлие настоява да си поръча собствено ястие и изяжда четири хапки, преди да обяви, че се е нахранила.

Утре Пол ще започне своята четвърта година в училище и Турлайф е почти сигурен, че семейството му може да се държи прилично в ресторант и да не пречи на останалите клиенти.

Четиримата вървят след дребничка млада жена с къса коса, която ги настанява в най-далечния ъгъл на пицария „Ди Мимо“. След като си поръчват, се умълчават.

— Знаете ли какво ми се случи днес? — пита изведнъж Елизабет.

— Не — отговаря Турлайф.

— Взеха ми интервю.

— Кой?

— Мисля, че беше „Афтенпостен“. За една от онези рубрики „Вашето мнение“.

— Не знаех, че „Афтенпостен“ имат такава рубрика.

— Нито пък аз.

Елизабет се усмихва самодоволно.

— Темата беше престъпност и имиграция, струва ми се. Или обратното. Дали пък не беше организирана престъпност? Не си спомням. Както и да е. Попитаха ме дали аз или някой член на семейството ми някога се е чувствал застрашен. Отговорих не, разбира се.

— Попитаха ли те нещо друго?

— Не си спомням.

Турлайф я поглежда и Елизабет се замисля.

— Да, сега се сещам. Въпросът бе: „Какво бихте направили, за да защитите семейството си?“

— Това шега ли е? — пита Турлайф.

— Не.

— И ти какво отговори?

— Какво мислиш? Че ще направя всичко възможно, разбира се. Ти не би ли отговорил по този начин?

Турлайф бавно кимва. Едно време се е присмивал на хората, които казват, че биха направили всичко, за да защитят жените и децата си. Съмнявал се е, че те наистина имат предвид това, което казват. Така че самият той никога не използва този израз.

Поне докато не му се раждат деца.

— Кога ще публикуват интервюто? — пита той.

— Утре, струва ми се.

— Значи трябва да станем рано — казва той и се усмихва. Сервитьорката с късата коса върви към масата им с плавна стъпка. Той поглежда лицето на Юлие, което е изпълнено с радостно очакване. Тя направо подскача на мястото си от нетърпение. Пол облизва устните си. Турлайф гледа децата си, когато нещо дълбоко в него започва да се топи.

Работилницата за острене на ножове „Скиерпингс“ се намира на улица „Курвайен“ в Шелсос^[1]. Жълтите панелни блокове буквално се притискат в планинската гръд. Бели и сини тераси стърчат като отворени чекмеджета. Зад грижливо поддържаните плетове се крият малки зелени дворчета, пълни с барбекюта, надуваеми басейни и детски велосипеди.

Пред един гараж в края на улицата е паркиран нисан „Микра“ с логото и интернет адреса на „Скиерпингс“, отпечатани на лепенка, залепена за лявото задно стъкло. Вляво от колата Хенинг вижда голяма, черна хижа на върха на малък хълм.

Вдишва дълбоко и започва да изкачва стъпалата. Когато достига дървената хижа, вижда сините води на фиорда Осло на хоризонта. Целият град лежи в краката му. Красотата на Осло е поразителна — стига да ѝ се наслаждаваш от разстояние.

До вратата има звънец, на който пише skjerpings.no. Не след дълго Хенинг чува стъпки, слизаци по стълби. Вратата се отваря.

— Здравейте — казва жена с дълга червена коса, красиви трапчинки и чаровни лунички. Тя определено не изглежда като човек, способен да пребие мъж като Брулениус. „Но ако някой убие гаджето ти — мисли си Хенинг, — можеш да направиш всичко.“ Особено ако изкарваш прехраната си, правейки опасни оръжия още по-опасни.

— Ирене Отнес?

— Да, това съм аз. Мога ли да ви помогна с нещо? Да наостря нещо за вас?

— Не. Чудех се дали можем да поговорим за Видар Фел?

Топлата ѝ усмивка веднага изчезва.

— Казвам се Хенинг Юл и работя за интернет вестника „Новините 123“.

Отнес се намръщва.

— Защо искате да говорите за Видар сега?

— Работя върху статия за Туре Пули. Обжалването на присъдата му започва след няколко дни и повечето доказателства срещу него са

обстоятелствени. Бих искал да поговорим за неговите взаимоотношения с Видар. Аз... се занимавах с други неща, когато той бе убит, но сега се опитвам да разбера какво се е случило.

Тя го поглежда. Котка се увива около краката ѝ, след което се промушва между тях и изкача на плочника.

— Удобно ли е? Наистина имам нужда от помощта ви.

Отнес се колебае, но после кимва.

— Можем да седнем там — казва тя и сочи към два пластмасови стола под голям слънчобран, хвърлящ сянка върху сивия плочник.

— Много ви благодаря.

Отнес влиза вътре, за да си вземе връхна дреха, след което отново излиза. Хенинг се усмихва и двамата сядат.

— Прекрасна къща — отбелязва той.

Отнес засиява от гордост.

— Благодаря.

— Доста необичайна за Осло. Истинска старомодна хижа. Не е ли малко голяма за сам човек?

— Имам котка — отговаря тя и се усмихва. Порив на вятъра повдига косата ѝ. Известно време двамата мълчат неловко.

— Значи сама въртите бизнеса? — продължава Хенинг.

— Да. Това не се среща често, особено ако сте жена. А тези дни хората просто си купуват нови ножове, когато старите изтъпеят. Нашето общество предпочита да изхвърля неща, отколкото да ги поправя. Живеем твърде охолно.

Хенинг кимва в съгласие.

— Значи острите предимно ножове?

— Да.

— Ами брадви?

— Много рядко. Всъщност... май досега никой не е идвал с брадва. Щях да го запомня.

— Значи не помните брадва?

— Не. Защо искате да знаете? Мислех, че сте тук, за да говорим за Видар.

Хенинг я поглежда и казва:

— Ще бъда откровен с вас, Ирене. Не съм дошъл тук, за да говорим само за Видар. Обстоятелствата около неговата смърт

изглеждат ясни. Повече се интересувам от това, което се е случило после. С Юке Брилениус и Туре Пули.

— Да, тогава всичко се обърка — казва тя и клати глава.

— Какво имате предвид?

— Говоря за дискусиите в седмиците след... убийството.

Тя отново поклаща глава.

— Разбрах, че сте била много категорична в желанието си да бъде отмъстено за смъртта на Видар.

— Да, бях ядосана и разстроена. Но после видях нещата от друга гледна точка. След смъртта на Брулениус осъзнах, че нищо не се е променило. Все още бях тъжна и разстроена.

Хенинг кимва.

— Чух, че Видар отишъл при Туре с молба за финансова помощ за „Сила & уважение“. Това вярно ли е?

— Да.

— Но Туре отказал?

Тя изсумтява презрително.

— Туре обичаше да се прави на голяма клечка. За него бизнесът беше всичко. Никога не би инвестирал пари, освен ако не е сигурен, че ще има печалба от това.

— Видар и Туре скараха ли се заради фитнеса?

— Не, бяха твърде близки, за да допуснат нещо такова да ги скара. Познаваха се от много отдавна.

Хенинг кимва.

— Мислите ли, че Туре е виновен?

— Не знам какво да ви отговоря.

— Да или не — отвръща Хенинг с усмивка.

— Струва ми се, че по-добре да не казвам нищо по този въпрос.

— Защо?

— Заради Вероника. Не искам да прочете за мен във вестника. Приятелки сме и аз винаги съм я подкрепяла. Не искам да разбере, че според мен съпругът ѝ е виновен.

— Това няма да се появи във вестника, уверявам ви. Значи според вас той го е направил?

Няколко секунди Отнес го гледа, след което кимва.

— Защо смятате така?

— Защото Туре умее да върти хората на пръста си. И освен това лъже за най-различни неща.

Хенинг изтръпва.

— Като например?

— Какво ли не. От малки бели лъжи до големи измами. Видар много се дразнеше от това. Когато основа „Сила & респект“, Туре се съгласи да му помогне. Но всеки път, когато Видар го питаше дали е свършил нещо, дали е взел някоя пратка или позвънил на някой номер, Туре казваше, че го е направил, но после се оказваше, че го е излъгал. Случваше се постоянно.

Стомахът на Хенинг се е свил на кълбо.

— Имаше и много други случаи. Билети за кино, хотелски стаи. Веднъж Видар искаше да помогне на един свой приятел музикант, който си търсеше място, където да репетира. Туре каза, че ще уреди нещата. Няколко дни по-късно Видар го попита дали го е направил и Туре го увери, че се е погрижил за всичко. Но когато музикантът отишъл на адреса, там вече репетирали други хора, които дори не били чували за Туре.

Тя клати глава.

— Подобни хора много ме дразнят — обявява тя.

Хенинг кимва и си мисли: „Ако лъжеш за малки неща, значи ще лъжеш и за големи.“ Той отново е завладян от чувството, че Пули го манипулира.

— Познавате ли Роберт ван Дерксен?

Отнес изсумтява.

— Виждал ли сте неговия профил във Facebook? — пита тя.

— Не съм регистриран във Facebook.

— Качил е впечатляващи свои снимки. Гол до кръста и намазан с олио.

Тя клати отвратно глава.

Хенинг се сеца за снимките на ван Дерксен, които е открил в www.hardenever.no.

— Значи обича да се фука?

— О, да. И е пълен женкар. Дори се опита да свали мен.

След като приключват разговора си и се сбогуват, Хенинг заключава, че Отнес все още изпитва болка, но вече се е примирила със смъртта на Фел. Липсва омраза в очите ѝ, докато са говорили за Туре.

Нито когато са обсъждали Брулениус. И той се съмнява, че тя би държала самоличността на убиеца на Брулениус в тайна — особено ако може да спечели един милион крони, съобщавайки я на полицията.

Следобедът е топъл и приятен и Хенинг решава да се върне пеша в Грюнерльока. Отнема му около час. След това прекарва още двадесет минути под душа, изяжда една препечена филийка с масло и мармалад и сядва пред компютъра, за да провери пощата си. Има 128 нови писма. Хайди Шус му е изпратила циркулиращо писмо, пълно с директиви и препоръки. Грижливо съставеният текст изчезва след едно кликуване от страна на Хенинг. Той веднага се чувства по-добре. Настроението му се подобрява още повече, когато отваря имейла, изпратен от затвора „Осло“.

„От: Кнут Улав Нордбьо, kon@kriminalomsorg.no

Относно: молба за посещение, Туре Пули

До: Хенинг Юл, henning.juul@123news.no

Молбата ви беше обработена и имате разрешение да посетите затворника.

Има голям медиен интерес към обжалването на присъдата, но Туре заяви, че иска да се срещне с вас възможно най-скоро. Ако сте на разположение утре, вторник, той би искал да дойдете в десет часа сутринта.

С уважение:

Кнут Улав Нордбьо, Връзки с обществеността, затвор
«Осло».“

„Възможно най-скоро — мисли Хенинг и се усмихва доволно. — Може би най-накрая ще получа отговори.“

[1] Квартал в северната част на Осло. — Б.пр. ↑

Вестник „Афтенпостен“ лежи на изтривалката пред входната врата. Турлайф го взима и бързо го разлиства, но не открива рубрика „Вашето мнение“ никъде — нито на последната страница, нито където и да било. Прелиства вестника отново, в случай че е твърде сънен, но резултатът е същият.

Носи вестника на Елизабет, която все още се излежава в леглото.

— Сигурна ли си, че беше „Афтенпостен“?

— А? — изсумтява тя под завивките.

— „Афтенпостен“. Не мога да намеря интервюто ти.

Елизабет се отвива и го поглежда. Очите ѝ са две тесни цепки.

— Сигурен ли си? — промърморва тя и се прозява.

— Два пъти го прелистих.

Дава ѝ вестника. Елизабет сядва в леглото и започва да го прелиства. Вместо да я чака да приключи, Турлайф отива в кухнята, намира един филтър и включва кафе-машината. Малко след това Елизабет влиза при него.

— И аз не го намерих.

— Сигурна ли си, че беше „Афтенпостен“?

Тя се замисля.

— Почти. Може би не е било за днешното издание — казва тя и пак се прозява. — Може би няма рубрика „Вашето мнение“ във всеки брой и интервюто ще излезе утре.

Възможно е нещата да са се променили от дните, през които Турлайф е кръстосвал улиците на Айдсвол, предлагайки на случайни хора да ги интервюира. Повечето категорично са отказвали да бъдат снимани и да отговарят на малоумните въпроси, съчинени от редакторския отдел. Но винаги, когато е било негово задължение да интервюира хора за рубриката „Вашето мнение“, тя е била пускана на следващия ден. Обикновено това е последното нещо, което е правил, преди да си тръгне от редакцията.

Но Елизабет сигурно е права. Най-вероятно са преместили рубриката и тя ще бъде пусната утре или по-късно през седмицата.

Турлайф започва да прави сандвичи за всички.

— Вчера обади ли се за алармата? — пита Елизабет.

— А?

— Алармата против крадци. Трябва да я поправим.

— А, да. Не, забравих.

— Не забравяй днес, моля те.

Във всеки един момент в затвор „Осло“ живеят 392 затворника, разделени между Бутсен, Байерен и Стифинерн, или с други думи крило „А“, „В“ и „С“. Хенинг трябва да посети Бутсен — огромна тухлена сграда с крила, разперени като перките на вентилатор. Затворът и особено неговият главен вход са познати на повечето норвежци от прочутите филми за бандата на Улсен, които обикновено започват с кадър на Егон Улсен, който излиза от затвора и тръгва надолу по главния булевард, вече планирал следващия си удар.

Сега Хенинг върви по същия булевард и чувства как пулсът му се учестява. Обикновено не се притеснява преди интервюта, но днес е различно.

Тази сутрин Хайди Шус е приветствала идеята му да разговаря с Пули и дори е обявила, че самата тя е смятала да го предложи, но никой на сутрешната планьорка, дори Ивер, не ѝ вярва. Хенинг напълно е забравил опита на Хайди да си припише заслугата за неговата идея, когато натиска копчето на интеркома, и се представя. Няколко секунди по-късно тежките метални врати се отварят. Посреща го мъж с дънки и сива риза, който се представя като Кнут Улав Нордбьо. Има къса коса, леко посивяла по слепоочията, но грижливо сресана на път. Няма брада, а кожата му е леко зачервена и осеяна с малки петънца и бенки. Нордбьо ухае на никотин и вчерашен алкохол. „Червено вино“ — мисли си Хенинг.

Двамата влизат в затвора и мъжът го повежда към стълбище. Слизат на долния етаж и Нордбьо му показва закачалка, където да окачи якето си. Хенинг предава мобилния си телефон и журналистическата си карта, след което Нордбьо хлътва в една стая. Малко по-късно се връща с малка пластмасова карта, на която пише „ПОСЕТИТЕЛ“. Хенинг я забожда на ризата си.

— Готови сме — казва Нордбьо и повежда Хенинг към помещението за свиждания, като преди това трябва да минат през две тежки метални врати.

— Това е всичко? — пита Хенинг изненадано. — Без претърсвания, инструкции и така нататък?

— Да — отговаря Нордбю. — Наказателно-процесуалният кодекс дава право на всеки затворник да се среща с представители на пресата, които да разгласят неговия или нейния случай. А системата е основана на доверие.

— Но на теория аз мога да внеса всичко в затвора?

— Можете. Но бихме предпочели да не го правите — усмихва се Нордбю. — Изчакайте тук, аз ще отида да доведа Туре.

— Ок.

Хенинг влиза в малката, тясна стая за свиждания. Подът е покрит със сив линолеум, а стените са боядисани в жълто. Пред единствения прозорец виси светлозелено перде. Черният кожен диван под прозореца изглежда удобен, а срещу него има кресло. До дивана има малка масичка и високо, прашно растение в саксия. В единия край на стаята Хенинг зърва малка, тъжна на вид кутия, пълна с пластмасови играчки. Той отваря зеления шкаф до кутията и вижда избелели зелени чаршафи и кърпи.

Не след дълго чува стъпки. Първи се появява Нордбю.

— Ще ви оставя да говорите насаме — казва той и се усмихва. Хенинг кимва благодарно. Нордбю отстъпва встрани, правейки път на великана, който влиза в стаята. Хенинг с мъка потиска желанието си да го засипе с въпроси. Вместо това го зяпва изненадано. Туре Пули е почти неузнаваем. Отслабнал е с поне петнадесет килограма. Крачките му са несигурни. Носи червена бейзболна шапка, която не подхожда на останалите му дрехи — зелена риза и синьо долнище на анцуг.

Хенинг пристъпва към него, мислейки за всичко, което е прочел и научил за Туре Пули през последните няколко дни. Събирачът на дългове, бизнесменът, приятелят, лъжецът. Кой от тези хора е пред него сега?

Пули прехвърля димяща чаша чай от дясната си ръка в лявата и се ръкува с Хенинг, който го поглежда право в очите.

— Здравейте — казва той. — Хенинг Юл.

Ръкостискането на Пули е топло и силно.

— Значи така изглеждаш — казва той.

— Какво очакваше?

— Ами всъщност не знам.

— Повечето хора се смуцават, когато видят лицето ми.

— Виждал съм и по-ужасни неща.

Пули минава покрай него и сяда на кожения диван под прозореца, а Хенинг се настанява на креслото срещу него. Пули няколко пъти топва торбичката чай в горещата вода. Движенията му са грациозни и премерени. Вдигнал е ръкавите на ризата си до лактите и Хенинг забелязва татуировка на женско лице с дълга, къдрава коса. Обикновено Пули има тен, но днес кожата му е бледа. Той сваля бейзболната си шапка и се почесва по плешивия скалп, след което отново я слага на главата си.

— И така — казва Пули и внимателно сръбва от чая си. — Предполагам, че си открил...

— Преди да говорим за това — прекъсва го Хенинг, — имам един въпрос. Всъщност не толкова въпрос, колкото условие. Ако искаш да ти помогна или да се опитам да ти помогна, първо трябва да ми дадеш нещо.

Пули оставя чашата на масичката и се усмихва.

— Да ти дам нещо?

— Когато ми се обади миналата събота, ти каза, че знаеш нещо за смъртта на сина ми. Искам да знам дали мога да ти имам доверие. Искам да знам дали казваш истината, или просто ме разиграваш.

— Мисля, че не си ме разбрал правилно — отговаря Пули и го поглежда снизходително.

— Разбрах те много добре. Имаш нужда от помощта ми. Аз имам нужда от твоята. Дай ми нещо, каквото и да било, което мога да проверя, за да знам, че казваш истината.

Пули го поглежда невярващо, но не казва нищо.

— Каква гаранция имам, че след като ти помогна, ще ми кажеш това, което искам да знам? — продължава Хенинг.

— Имаш думата ми.

— Това е много хубаво, но аз нямам представа колко държиш на думата и на честта си, особено при положение че нямаш нищо за губене. Освен това се обади на мен — на един репортер, който не е работил кой знае колко през последните няколко години. Това ме изпълва с подозрения. Знаел си за смъртта на сина ми и за пожара, така че защо да не размахаш един огромен морков пред лицето ми? От къде мога да бъда сигурен, че не ме разиграваш просто защото ти е писнало

да киснеш зад решетките? Искам да знам дали всичко това е просто една измама, Пули.

Той отпива от чая си и оставя чашата на масичката.

— Ако сега ти кажа всичко, което знам, няма да имаш причина да ми помогнеш.

— Ако си невинен, ще имам. Не бих оставил един невинен човек да изгние в затвора.

Пули отново се усмихва.

— Не мога да чакам толкова дълго.

— Какво имаш предвид?

— Ако ти разкрия всичко днес, ще хукнеш по следите и напълно ще забравиш за мен. Освен това не съм сигурен, че ако започнеш да разследваш смъртта на сина си, ще стигнеш много далече. А ако стигнеш, най-вероятно ще те убият.

Хенинг поглежда Пули.

— Значи говорим за опасни хора?

— А ти какво мислиш? Каква полза ще имам от теб, ако те ликвидират? Освен това нямам много време. Обжалването на присъдата ми започва след броени дни.

— Ок, разбирам това, но...

— Валеше — казва Пули. — През онази нощ.

Хенинг го гледа няколко секунди, след което изсумтява.

— Благодаря. Вече знаех това. Всеки би могъл да открие дали е валяло.

— В нощта на пожара аз седях в кола, паркирана пред апартамента ти. Чистачките бяха включени през цялото време.

— Защо си бил там?

— В момента това не е важно. Въпросът не е защо съм бил там.

— А какво?

— Въпросът е, че видях някого, който нямаше работа там, да влиза в двора на сградата.

Стомахът на Хенинг се свива на кълбо.

— Откъде знаеш, че е не е имал работа там?

— Защото знам кой е.

Кръвта на Хенинг изстива.

— Кой е?

Пули се усмихва.

— Мисля, че казах достатъчно засега.

— Не, това не е достатъчно! От къде знаеш, че не е имал причина да бъде там?

Пули въздъхва.

— Не живееше там и доколкото знам не познаваше никого от живущите в сградата. Кварталът не беше от негов тип.

— Но е познавал мен или е знаел кой съм?

Пули извърща поглед, след което сръбва от чая си.

— Не знам.

— Хайде, разбира се, че знаеш. Виждам го в очите ти.

— Не.

Хенинг го гледа дълго време.

— От къде знаеше, че живеех там?

— А?

— Каза, че си седял пред апартамента ми и си знаел, че съм живеел там. От къде си знаел?

— На следващия ден прочетох за теб във вестника. Събрах две и две.

— Добре — казва неохотно Хенинг. — Но този мъж... откъде го познаваш?

— Казах достатъчно.

— Не.

— Повече няма да ти кажа.

— Как е влязъл?

— А?

— В двора. С взлом? С ключ? Или е позвънил на някой звънец?

— Беше ми трудно да видя от мястото, където се намирах. Но успя да влезе. И това е всичко, което ще ти кажа. Засега.

— Носеше ли нещо?

Пули отново въздъхва.

— Чанта.

— Черна? Синя? Бяла?

— Не знам. Беше тъмно. И това е всичко.

Хенинг отново изсумтява.

— От къде да знам, че не си измисляш всичко това?

— Лъжец ли ме наричаш?

— Не точно. Но имаме проблем. Не мога да проверя това, което ми казваш. Мъж, който влиза в двора на сградата? Хайде, Пули. Трябва да ми дадеш повече от това.

— Казвам ти истината.

— Така ли?

— Погледни ме — казва Пули и се обляга агресивно напред. — Приличам ли ти на лъжец?

Докато разглежда лицето на Пули, Хенинг отново чува думите на Ирене Отнес в главата си. Дишането му се учестява, когато се вглежда в очите му.

— Не знам — въздъхва Хенинг накрая.

— Наистина ли не знаеш? — казва Пули и се обляга назад. — Трябва да решиш колко струва за теб животът на сина ти. Гарантирам ти, че знам неща, които ще те заинтригуват. Но ако това не ти е достатъчно, по-добре си тръгвай сега.

Пули извърща поглед. „Ядосан е — мисли си Хенинг. — Или пък е страхотен актьор.“ Той отново се вглежда в лицето му, след което кимва.

— Ок — казва Хенинг.

„Слава богу, че е почти обяд“ — мисли си Турлайф Бренден и се хваща за стомаха, който в последно време му създава неприятности. Надява се, че не е някакъв вирус.

Компютърът му съобщава за току-що получен имейл. Турлайф минимизира уеб страницата, която разглежда, и кликва върху служебната си поща. Не разпознава изпращача, но това, което е изписано в полето „Относно“, го кара да отвори писмото.

„Елизабет — проучване“.

Към имейла е приложена снимка. Той я сваля. Появява се Елизабет, разговаряща с човек, обърнат в профил. Тя е вдигнала едната си ръка, но не достатъчно високо, за да скрие лицето си, както често прави, когато обяснява нещо. В долния десен ъгъл на снимката е изписана датата.

Очите на Турлайф се разширяват. Била е направена вчера. Сигурно това е интервюто за рубриката „Вашето мнение“ — мисли си той. Мъжът, с когото разговаря Елизабет, носи черно яке и тъмни панталони. Няма отличителни белези, с изключение на високия ръст и конската опашка. Изглежда поне две глави по-висок от нея. Защо някой му е изпратил тази снимка?

Турлайф понечва да звънне на Елизабет, за да я пита дали и тя е получила снимката, когато вижда имейл адреса на изпращача: murder@hushmail.com.^[1] Той поглежда над екрана. „Убийство?“ Какво, по дяволите...

Турлайф се обляга назад в стола си и се замисля. Какво му е казала Елизабет за интервюто? За какво са я питали? За престъпност и имиграция, нали така? Или за организирана престъпност — Елизабет не е напълно сигурна. Какво я е попитал репортера? „Вие или някой от вашето семейство чувствал ли се е застрашен? Какво бихте направили, за да защитите семейството си?“ Това някаква шега ли е?

— Идваш ли на обяд, Туфе?

Колега минава покрай него, но Турлайф дори не вдига глава, за да види кой е. Продължава да зяпа снимката.

— Туфе?

— Идвам — отговаря разсеяно той. Кръвта във вените му изстива. Поглежда към мъжа с конската опашка. Мъжът, който онзи ден е карал беемвето, не е ли с конска опашка? Дватамата не си ли приличат страшно много? Турлайф отново поглежда имейла и вижда, че към него е приложено „потвърждение за получаване“.

Точно в този миг служебният му телефон започва да звъни.

Турлайф веднага поглежда към аппарата. На дисплея пише само „... се обажда.“ Той решава да не вдига. Някъде в офиса се затръшва врата. Телефонът продължава да звъни. Турлайф се втренчва в него. Неохотно протяга ръка и вдига слушалката, но не казва нищо.

— Турлайф?

— Да? — отговаря накрая той със слаб глас.

— Отвори ли снимката?

Шведски акцент с източноевропейски привкус.

— Знам какво си мислиш. Отговорът е „да“ — продължава гласът. — Знаем. Знаем много за теб, Турлайф. Или може би трябва да те наричам Туфе?

Турлайф бързо се оглежда. Само колегите му го наричат Туфе.

— Кой сте вие? — пита той. — Какво искате?

— Имаме нужда от помощта ти.

— Моята помощ?

— Да, твоята помощ. Скоро ще разбереш защо. И когато ти кажем да се приготвиш, Туфе, ще правиш това, което ти казваме. Без да задаваш въпроси.

— Но... но...

— И, Туфе, ако ти пука за семейството ти, ще държиш езика си зад зъбите. Разбираш ли какво ти казвам?

Турлайф кимва.

— Не те чувам, Туфе.

— Да, да, да — казва той и кимва отново. — Разбирам.

— Добре. Ще поддържаме връзка.

[1] Murder (англ.) — Убийство. — Б.пр. ↑

— Ще запиша това, ако нямаш нищо против — казва Хенинг и показва мобилния си телефон. Пули кимва, обляга се назад на дивана и кръстосва краката си.

— Преди да започнем, искам да ми обещаеш едно нещо — започва Хенинг и го поглежда в очите. — Ако искаш да ти помогна, трябва да отговаряш на абсолютно всички въпроси, които ти задавам. Това означава никакви тайни от мен. Никакви. Съгласен ли си?

— Да — отговаря Пули и свива рамене.

— Ок. Добре. Да започнем с Юке Брулениус. Кой беше той?

Пули вдига чашата до устните си.

— Швед. И като повечето шведи в този занаят, Юке беше брутален и напълно безскрупулен.

— Но сте тренирали заедно?

Пули кимва и отпива.

— Юке беше мъж, който окупираше всяко помещение с присъствието си. Беше арогантен и силен и освен това обичаше да говори за мъжете, които е пребил. Да им се подиграва. Не всички бяха влюбени в него, ако разбираш какво имам предвид. Имаше и други бизнес интереси.

— Да, чух за тях. От къде можеш да си сигурен, че именно той е убил Видар Фел?

— Кой друг? Няколко дни преди Видар да бъде убит, двамата се скараха сериозно. Много хора чуха как Юке заплашва Видар.

— И всички неприятности започнаха, след като Видар бе открит мъртъв?

Пули кимва, след което му разказва за дискусиите във фитнеса и в апартамента му, където най-накрая успял да убеди всички, че сам ще се погрижи за този проблем.

— Но не е ли било малко рисковано да се срещаш с Юке насаме? Все пак си знаел на какво е способен.

— Да, но тогава името и репутацията ми значеха нещо за мен. И реших, че познавам Юке достатъчно добре, за да му се доверя.

Споразумяхме се да дойдем сами и невъоръжени. Участвал съм в достатъчно гангстерски войни.

— Значи просто си се опитвал да предотвратиш една гангстерска война?

— Да. Наивен опит за дипломация, знам, но реших все пак да опитам.

Хенинг кимва.

— И така, разкажи ми какво се случи в нощта на убийството на Юке Брулениус.

Пули сваля бейзболната си шапка и се почесва по голия скалп, след което пак си я слага.

— Едва ли мога да ти кажа нещо, което вече не си чул или прочел. Срещата бе в единадесет часа, но когато пристигнах, той вече бе мъртъв.

— И не си видял никого по пътя към фабриката? Може би човек, който е отивал в другата посока?

— Не. Но срещата ми бе с Юке и не очаквах да видя друг човек...

— В съда си казал, че си пристигнал за срещата точно в единадесет часа, но си се обадил в полицията деветнадесет минути покъсно. Как ще обясниш това?

Пули свежда глава.

— Не мисля, че мога. Сигурно съм изгубил представа за времето. Хенинг го гледа изпитателно няколко секунди.

— Това не звучи много убедително.

— Знам. Но нямам друго обяснение.

— Сигурен си, че си дошъл навреме за срещата?

— Да, разбира се. Рядко закъснявам за срещи и нямаше да закъснея точно за тази.

— Но все пак — настоява Хенинг. — Деветнадесет минути. Това е доста.

— Да... знам. Но ти давам честната си дума: Юке беше мъртъв, когато пристигнах. Освен това не забравяй, че ми трябваше известно време, за да се уверя, че наистина е мъртъв.

Хенинг дълго изучава Пули с поглед, след което бавно кимва. „Изглежда искрен“ — мисли си той и решава да продължи разговора.

— Сигурен съм, че си прекарал дълги часове, чудейки се кой може да стои зад това?

— Повярвай ми, изчетох всички документи в архива — отвърща Пули и се потупва по челото с показалец. — Не отричам, че имах много врагове, но се съмнявам, че някой от тях е бил достатъчно умен, за да ме натопи по този начин.

— Дори Роберт ван Дерксен?

Пули вдига глава.

— Защо питаш за него?

— О, просто съм любопитен. Чух, че двамата не сте се разбирали. А той също е бил добър приятел на Видар.

— Роберт е идиот — казва Пули с презрение в гласа. — Не мисля, че е способен да измисли нещо толкова хитро.

— Но си го научил на твоя марков удар с лакът?

— Да, но това беше преди сто години.

— Значи не мислиш, че той би могъл да стои зад това?

Пули клати глава.

— Роберт е толкова влюбен в себе си, че едва ли би могъл да направи нещо подобно, без след това да се похвали.

Хенинг кимва.

— Възможно ли е някой от другите да ти е завиждал? Заради богатството или общественото ти положение?

— Не, ние се уважавахме взаимно. Винаги съм вярвал, че ако уважавах хората, те ще те уважават в отговор. Правил съм неща през живота си, с които не се гордея. Убеден съм, че има хора, които ми завиждат... но да стигнат чак дотам?

Пули махва с ръка, клати глава и отпива от чая си. Хенинг поглежда бележките си.

— Ами този бокс?

Пули започва да се смее.

— Като за начало, не съм работил като събирач на дългове от години. И не мога да си спомня последния път, когато съм използвал бокса. Може би в началото, преди да открия, че ударът с лакът ми е спечелил нещо като репутация. Трябваше само да запретна ръкави и хората плащаха. Защо бих отишъл на среща с Юке Брулениус с бокса? Не е логично. Някой очевидно го е откраднал, за да ме натопи. Но никой в съда не ми повярва. Заради проклетите деветнадесет минути.

— Докладва ли кражбата?

— Не. Дори не знаех, че боксът липсва.

— И никой не е влизал с взлом в апартамента ти?

— Не.

— Двамата с Вероника често ли каните гости?

— Да. Всеки ден се отбива някой приятел.

— Значи всеки би могъл да вземе бокса.

— Да.

— Кой има ключове за апартамента ти?

— Баба ми има един, в случай че загубим нашия, но тя е на осемдесет и седем години и живее в Енебак. И дори някой да открадне ключа ѝ, това няма да му помогне. Имаме аларма против крадци. Двамата с Вероника сме единствените, които знаем кода.

„Ключът за апартамента“ — мисли си Хенинг и веднага се сеца за следователя на пожари Ерлинг Офус, който го е попитал дали е заключил вратата в нощта на пожара и дали е имало следи от влизане с взлом. Ако Пули не лъже и наистина е видял как някой влиза в двора на сградата на Хенинг, значи този някой е имал ключ. Но Хенинг има само един резервен ключ и той е при майка му. А тя никога не излиза от къщи, защото е болна и по цял ден седи в кухнята, прегърнала бутилка „Св. Халвард“.

Нещо извънтява. Хенинг се оглежда.

— Как лети времето — казва Пули и изважда предмет от джоба си, който прилича на химикалка. — Имам диабет. Трябва да си бия инсулин няколко пъти на ден.

Той допира химикалката в крака си и натиска.

— Винаги съм се питал дали боли — казва Хенинг.

— Свиква се — отговаря Пули и връща химикалката в джоба си. — Вече не усещам почти нищо.

— Като с пиърсингите. Спомням си, че ти имаше няколко, преди да станеш бизнесмен.

— Да, нещо подобно е.

Те се усмихват един на друг. Някой чука на вратата. Нордбьо отваря и казва извинително:

— Времето изтече.

— Ок — отговаря Хенинг и поглежда Пули. Торбичките под очите му изглеждат още по-големи. — Но не сме свършили. Имам още

много въпроси за теб.

— Трябва да дам няколко интервюта — отвърща Пули, — но да, ще се срещнем отново.

Стават и стискат ръцете си, след което Нордбю извежда Хенинг от затвора по същия път, по който го е въвел. Точно като Егон Улсен, той излиза навън, свободен като птичка. И осъзнава колко е приятно да не бъдеш обграден от бетонни стени.

Турлайф извърща поглед от кухненския прозорец и се обръща към Елизабет. Тя го поглежда въпросително от другия край на масата и повтаря:

— Би ли ми подал солта, ако обичаш?

Турлайф вижда солницата до ножа си. Подава я на Елизабет, след което отново се обръща към прозореца. Той гледа през него към покривите на къщите, но не ги вижда. Около него дрънчат прибори и децата мляскат шумно.

— Ехо! На коя планета си?

Той поглежда Елизабет.

— Не си казал и една дума, откакто седнахме да вечеряме.

— Не съм... не съм много гладен.

— И това означава, че не можеш да говориш с нас?

Тя го пронизва с очи.

— Не се чувствам много добре — прошепва той, но изражението ѝ не се променя. Турлайф не вижда никакво съчувствие в очите ѝ. Може би знае, че я лъже. Въпреки че всъщност не я лъже. Наистина се чувства ужасно. Стомахът му постоянно се бунтува. Всяко нещо, което изяде, сякаш налива допълнително масло в огъня. Откакто се е върнал вкъщи, е ходил три пъти до тоалетната. И четири пъти на работата.

Турлайф е събрал смелост да се обади на Антон Равндал точно преди края на работното време, но това не го е накарало да се почувства по-добре. Не знае какво е очаквал — да се свърже директно с източноевропейеца с шведския акцент или пък да открие, че именно Равндал е карал синьото беемве. А по-късно е интервюирал Елизабет.

— Притежавате ли синьо беемве с регистрационен номер BR 65607?

— Тъъ... да. Открихте ли колата ми?

Гласът на Равндал изведнъж е прозвучал изпълнен с надежда.

— Да съм я открил? Какво имате предвид?

— Преди няколко дни я откраднаха. Вие от полицията ли сте?

— Била е открадната?

— Да! Открадната... кой се обажда? Как се казвате?

Турлайф се е изкушил да затвори, но после е размислил.

Вместо това се е представил и е обяснил при какви обстоятелства е видял колата, без да споменава подозренията си.

— Колата ми сигурно вече е на другия край на континента — казва Равндал. — Полицаите рекоха, че е била заснета от камера във Вестфолд.

Двамата се уговорят да поддържат връзка, в случай че някой от тях разбере какво се е случило с колата.

— Мъжът, който те интервюира — казва Турлайф, прекъсвайки Юлие, която разказва за някаква игра с числа, на която я научили в детската градина. — Представи ли се?

Елизабет се обръща към него.

— Познавам хора, които работят в „Афтенпостен“ — обяснява той. — Може би познавам и него.

— Ако се е представил, не си спомням — отговаря тя.

— А спомняш ли си как изглеждаше?

— Ами... беше доста висок. Тъмнокос. Приличаше малко на Фурио от „Семейство Сопрано“.

— Италианецът с конската опашка?

— Да. Онзи, когото Кармела харесваше. Лично аз не си падам по такъв тип, но...

Елизабет изяжда едно парче шунка, след което набожда картоф, разтопено масло и резенче морков на вилицата си.

— Говореше ли норвежки?

— Какво имаш предвид?

— Мъжът, който те интервюира. Говореше ли норвежки?

— Разбира се, че говореше норвежки! Нали работи за норвежки вестник! Що за въпрос е това?

„Значи са повече от един“ — заключава Турлайф и побутва един картоф с вилицата си. Гласът по телефона му е казал да държи устата си затворена и да не казва на никого. Но как?

— Днес сети ли се да се обадиш за алармата против крадци?

— Имах страшно много работа — лъже я той. Елизабет клати глава. — Защо не я поправиш сама, щом е толкова спешно? — добавя Турлайф.

— Много добре знаеш, че не разбирам от такива неща.

Той не отговаря.

— Между другото, тази вечер ще излизам. Може би помниш това?

— А?

— Тази вечер ще излизам, а ти трябва да сложиш децата да си легнат.

— Да, разбира се.

— И това ли си забравил?

— Не — отвърща неохотно той.

— Господи, Турлайф. Казах ти преди няколко дни!

— Сигурен съм, че си го направила. Няма проблем, ще сложа децата да си легнат. Можеш да разчиташ на мен. Щом трябва да излизаш — излез. Какво ще правиш, между другото? Къде ще ходиш?

— Имам среща с другите майки.

Турлайф я поглежда объркано.

— Майките от отбора по футбол на Пол — обяснява тя. — Вие татковците също трябва да излезете заедно някой път. Забавно е.

Турлайф не отговаря. Забива поглед в чинията си и си мисли: „Слава богу, че ще излиза тази вечер“. Така няма да му се налага да я лъже повече от необходимото.

Веднага след като се връща вкъщи, Хенинг сядна на кухненската маса и пуска записа на разговора си с Пули. Изслушва го няколко пъти, водейки си бележки. Установява с раздражение, че е забравил да му зададе няколко много важни въпроса.

Осъзнава, че трябва да си състави таблица с ключовите хора в живота на Туре Пули, за да му е по-лесно. Откъсва лист от бележника и започва да пише:

„Туре Пули — Вероника Нансен (съпруга)
 Видар Фел (убит)
 Гайр Грьонинген (приятел)
 Петер Холте (братовчед)
 Кент Хари Хансен (собственик, «Сила & респект»)
 Юке Брулениус — шведски гангстер.“

Но не бива да забравя и Ирене Отнес, Роберт ван Дерксен, няколко приятелки и приятели, персонала на „Сила & респект“, хора, които тренират там, други приятели, които евентуално могат да знаят нещо... „Твърде много са“ — мисли си Хенинг. И осъзнава, че има нужда от помощ. Обжалването на Пули ще започне всеки момент.

Спомня си вчерашния разговор с Фруде Улсвик, адвокат на Пули. Първият въпрос, който Хенинг му е задал, е „Помниш ли ме?“, защото отдавна не са разговаряли. Пули му задава същия въпрос по телефона миналата събота. Тогава Хенинг не забелязва нищо особено, но сега започва да се чуди. Наистина ли ще използваш тези думи, ако си знаменитост и не си давал интервюта от дълго време? Наистина ли ще попиташ „Помниш ли ме?“.

Хенинг клати глава. Не, ще кажеш „Знаеш ли кой съм?“. Въпросът на Пули намеква за някакви минали взаимоотношения. Но защо Хенинг ще помни Пули?

Бругелан често се шегува, че Хенинг има фотографска памет. Това не е далече от истината. През живота си Хенинг е забравял много неща, но никога лица или имена. Единственото нещо, което не си спомня ясно, са седмиците преди смъртта на Юнас.

Хенинг вдига глава. „Възможно ли е двамата с Пули да сме се запознали през тези седмици? Нима това обяснява защо Пули е седял пред апартамента ми през онази нощ?“

Вратата се отваря и Турлайф подскача стреснато.

— Здравсти, тате — казва Юлие. Тя е чисто гола, а косата ѝ е мокра и сплъстена.

— Здравсти, миличка. Отново ли е време за баня с Мартин?

Тя кимва възбудено.

— Къде са дрехите ти?

Юлие го поглежда шашнато и на лицето ѝ се изписва гузно изражение.

— Забравих.

— Тогава се качи горе, за да ги вземеш.

— Но Мартин трябва да си ляга.

— Тогава ще ги вземем утре. Хайде, да влизаме в банята. Ти също трябва да си лягаш.

— Но не искам да си лягам.

— Няма значение какво искаш, миличка. Ще си легнеш.

— Но тати, още не съм вечеряла.

Турлайф въздъхва.

— Ок. Какво ти се яде?

— Чипс.

— Чипс? Но Юлие, кой ден е днес?

Тя се замисля.

— Събота?

— Опитай пак — смее се той. — Ако искаш, мога да ти препека филийки. Или изяж една ябълка. Ти избирай.

— Хмммммммм. Ябълка.

— Добре. Но след това право в леглото, ясно?

— Ок, тати.

— Хайде, сядай.

— Но, тати, първо трябва да си обуя гащи.

Той отново се смее.

— Добре. Отивай да се обуеш, а аз ще ти обеля една ябълка.

Тя хуква към спалнята и започва да отваря и затваря чекмеджета. След малко дотичва обратно, дърпайки гащичките колкото се може понагоре. Изведнъж спира и на лицето ѝ се изписва неутешима детска мъка.

— Какво има? — пита разтревожено Турлайф и хуква към нея. Юлие се хваща за палеца на крака и сълзите рукват. Той веднага разбира какъв е проблемът — проклетите разстояния между дъските на пода. Всичко хлътва между тях. От години с Елизабет си говорят, че трябва да ги поправят, но все не им достигат пари. Турлайф утешава дъщеря си и скоро тя спира да плаче, сяда на един стол и започва да дъвче първата четвъртинка от ябълката.

Мобилният телефон на Турлайф извънпява. Той го взима от перваза на прозореца и вижда, че е получил есемес от неизвестен номер. Веднага започва да му се гади. Сваля снимка. Вижда зле осветено помещение, което бавно идва на фокус. Малка кръгла маса, върху която има няколко чаши. Картина на стената. Снимката е размазана, но Турлайф успява да различи усмихнатите лица на група жени. Очите му се спират на жената в центъра.

Елизабет.

Той се вглежда в чертите на лицето ѝ.

Под снимката се появява съобщение: „Жена ти е прекрасна. Искаш ли да остане такава?“

Турлайф крачи неспокойно из дневната и постоянно проверява часовника и мобилния си телефон. Наближава единадесет и половина. „Проклетата жена — мисли си той. — Защо още не се е върнала?“

Не отговори на нито едно от обажданията му, но това е нещо типично за нея и не трябва да го учудва. Всеки път, когато Елизабет излиза от вкъщи, особено ако е с приятелки, останалият свят сякаш спира да съществува за нея. Турлайф ѝ завижда за тази способност да се изолира от ежедневието и проблемите. Той винаги се чувства задължен да проверява дали някой го е търсил. Не и Елизабет. А точно сега Турлайф иска да чуе гласа ѝ повече от всякога. Защо се бави толкова, по дяволите?

Когато децата заспават, Турлайф решава да излезе и да я потърси, за да се увери, че е добре, но после размисля. Ако те го видят, това само можеше да влоши нещата. А и къде може да я търси? Елизабет не му е казала къде отива. Може да е навсякъде в Осло.

Турлайф отново поглежда часовника си. „Трябва да направя нещо — мисли си той. — Ами ако нещо ѝ се е случило на връщане? Ами ако са говорили с нея? Ако са я заплашили?“

Входната врата се затръшва. „Слава богу“ — мисли си той. Това трябва да е тя. Несигурни стъпки, които се приближават. Турлайф чува познатото дрънчене на ключове. Отваря вратата и я грабва за раменете.

— Ох! — възкликва Елизабет. — Уплаши ме.

Дъхът ѝ вони на алкохол.

— Не ти ли е минавало през ума, че някой може да иска да се свърже с теб, когато си навън?

Елизабет понечва да влезе в апартамента, но спира.

— А? — казва тя. — Опитал си да се свържеш с мен?

— Да, опитвах цяла вечер! Не проверяваш ли телефона си?

— Не, аз...

Турлайф клати глава, обръща ѝ гръб и се насочва гневно към кухнята.

— Здравсти и на теб — казва Елизабет и затваря вратата. Турлайф взима една чаша от шкафа и пуска студената вода.

— Нещо важно ли беше? — пита тя и изритва обувките си настрани.

Турлайф пълни чашата си.

— Какво се е случило? Всичко наред ли е?

— Не, всичко не е наред! — изкрещява той и отпива от ледената вода.

— Добре де, кажи ми какво става! — отговаря тя и влиза в кухнята. — Да не е станало нещо с децата?

— Не, те са...

Турлайф бърше устата си и отново ѝ обръща гръб, неспособен да я погледне в очите.

— Какво тогава? Какво се е случило?

Той дълго се колебае.

— Нищо — казва накрая. — Просто... се уплаших.

— Уплашил си се? Защо?

Турлайф клати глава.

— Забрави. Просто вдигай, когато ти звъня и проверявай телефона си от време на време.

— Но, Турлайф — казва тя, прави крачка към него и имитира гласа на Юлие. — Обичам да се забавлявам, тати. Не разбираш ли?

— Да, но...

— От време на време имам нужда от малко лично пространство.

— Знам, но нашият живот заедно... той е... той е... — Турлайф клати глава. — Понякога имам да ти казвам нещо много важно или имам нужда от бърз отговор и това, че не вдигаш телефона си, е много дразнещо!

— Знам. Не съм добра в тези неща.

— Така е.

— От сега нататък ще проверявам телефона си по-често. Ок?

Прави още една крачка към него. Очите ѝ блестят. Турлайф я поглежда нежно. Притегля я към себе си и я прегръща.

— Забавлявахте ли се? — пита той, когато най-накрая я пуска.

— Беше страхотно. Но май се понапих малко — отвърща тя и взима чашата с вода от ръцете му.

— Да, дъхът ти мирише — казва Турлайф и размахва ръка под носа си. Но след това лицето му отново става сериозно и той понечва да я попита дали е забелязала нещо подозрително, но след това се отказва. Вместо това гледа как Елизабет поглъща водата в чашата и мляска доволно.

— Горката Хилде — казва тя и оставя празната чаша на масата. — Беше малко унижително. Нали не излиза много напоследък. И имаше един тип, който... ами... не знам...

Турлайф я поглежда право в очите.

— Май си падаше по една от нас. Почерпи всички ни с по едно питие. Всъщност с по няколко.

— Така ли?

— Сигурна съм, че утре сутринта ще ми излязат през носа — казва тя и клати глава.

— Как изглеждаше?

— А?

— Мъжът, който ви черпеше? Как изглеждаше?

— Не си спомням. Защо искаш да знаеш?

— Ами, аз...

Турлайф извърща очи.

— Спокойно, не се интересуваше от мен. Кой би се интересувал от майка с две деца?

— Стига, стига. Не говори такива неща за себе си. Не ти позволявам.

Елизабет се усмихва с блеснали очи.

— Говореше ли норвежки? — пита той.

— „Говореше ли норвежки?“ Защо постоянно ми задаваш този въпрос?

— Не ти го задавам постоянно.

— Напротив. По-рано тази вечер ме попита дали онзи журналист от „Афтенпостен“ е говорил норвежки. Да не си полудял? Защо ме питаш дали всеки човек, когото срещам, говори норвежки?

— Аз... — той свежда глава.

— Не го чух да казва каквото и да било, така че не знам — отговаря Елизабет. — Просто седеше там, хилеше се, гледаше ни, кимаше и вдигаше чашата си към нас. Това е всичко, което помня. А,

чакай. Беше малко закръглен. И плешив. Но изглеждаше як, сякаш редовно ходи на фитнес. Но не се притеснявай — не е мой тип.

Елизабет го поглежда и се усмихва. Не е вързала косата си и черният водопад се спуска свободно върху раменете ѝ. Турлайф не може да откъсне очи от красивата ѝ уста.

— Говоря сериозно — казва той и отново я притегля към себе си. — Да не съм те чул да говориш такива неща за себе си. Ясно?

Елизабет затваря очи и се усмихва.

— Ти си най-страхотната, най-прекрасната жена на света — прошепва той.

Тя отваря очи и го целува по устните. Дъхът ѝ мирише на алкохол, но това вече няма значение.

— Благодаря — казва нежно тя.

Турлайф преглъща, за да прогони буцата, заседнала в гърлото му. И осъзнава, вирайки се дълбоко в очите ѝ, че въпреки късния час и изтощителния ден, Елизабет никога не е изглеждала по-привлекателна.

Сутрешната планьорка вече е започнала, когато Хенинг нахлува в стаята на първия етаж. Редакторът на отдел „Новини“ Коре Йелтланд го поглежда от далечния край на масата, а директно срещу него седи Хайди Шус.

— Здравей, Хенинг — извиква Коре, когато Хенинг влиза. — Радвам се да те видя. Сядай, сядай.

— Извинявайте, че закъснях — казва той. — Нещо... нещо изникна.

— Не се притеснявай, не се притеснявай.

Хенинг сяда, а Хайди го поглежда злобно.

Не би закъснял, ако не е прекарал по-голяма част от сутринта издирвайки стари телефонни архиви, тъй като Теленор^[1] държат информацията онлайн само три месеца. Така и не е открил това, което е търсел. Директивата на Европейския съюз за запазване на данните също не му е помогнала, защото е търсел информация отпреди повече от година.

— Тъкмо обсъждахме днешните истории, истории, истории — изкрещява Коре и лицето му се сгърчва в гримаса. Хенинг още не може да свикне със заболяването на редактора, който страда от синдрома на Турет. А това, че косата му стърчи във всички посоки, не го прави да изглежда по-сериозен.

— Искаш ли да добавиш нещо? — изкрещява той, гледайки Хенинг.

Той прочиства гърлото си и осъзнава, че всички го гледат.

— Не, аз... — поглежда Хайди. — Нямам нищо против и днес да се занимавам с разпределянето на статии в документацията, ако все още имаме недостиг на персонал.

— Разпределяне на статии!? — възкликва Коре. — Защо, по дяволите, искаш да правиш това? Твоята работа е да бъдеш навън, Юл. Да преследваш истории.

Бузите на Хайди поруменяват.

— Добре тогава, ще правя това...

— Ок, идеално — отсича Коре и поглежда часовника си. — Имам още една планьорка, ПЛАНЬОРКА! — провиква се той. Хенинг се опитва да потисне напушилия го смях. Поглежда към Ивер Гюнешен и забелязва, че той прави същото. Коре скача на крака и излиза от стаята, следван по петите от Хайди. Хенинг е последен, вървейки зад Ивер.

— Трябва да го наричаме Глашатая — шегува се той. — Глашатая и Орела. Чудесен екип.

— Добро заглавие за филм — отговаря Хенинг.

— Да. „Старски и Хъч“. „Телма и Луиз“. „Глашатая и Орела“.

Изкачват се до втория етаж и сядат зад бюрата си. Хенинг поглежда Ивер, който се е втренчил в монитора си. „Може би Ивер ще ми помогне — мисли си той. — Достатъчно умен е“. Няколко секунди се колебае дали да го попита, но после поклаща глава.

Турлайф едновременно обича и мрази да кара Юлие до детската градина всяка сутрин. Мрази да го прави, защото тя винаги избухва в сълзи на раздяла. Обича да го прави по същата причина. У дома тя винаги предпочита Елизабет. Юлие винаги иска мама да я сложи да си легне, да ѝ прочете приказка, да си поиграе с нея. Но в детската градина тя иска само него.

За щастие, днес има само усмивки. Той я прегръща и прошепва в ухото ѝ, че мама ще я вземе от детската градина в четири часа, както обикновено. След това започва ритуалът по сбогуването:

— Обичам те — казва той. — От тук до луната.

— Аз те обичам оттук до слънцето. Не, до Мароко!

— А — казва Турлайф. — Това е много далече.

Тя кимва и го стиска силно. Турлайф едва се измъква от тънките ѝ ръчички. След това започва да ѝ маха. Дори след като се връща на паркинга пред детската градина, той продължава да маха към прозореца, където тя винаги стои. Както обикновено, той ѝ изпраща няколко въздушни целувки и получава една в отговор. Както всеки път.

„Деца“ — мисли си Турлайф и отваря вратата на колата. Единственото нещо, за което ги е грижа, е откъде ще дойде следващото лакомство или следващата игра. Дори не могат да си

представят опасностите, които дебнат в истинския свят. Само едно нещо има значение за тях — да хапнат нещо сладко в неделя.

Поглежда часовника си и вижда, че ще закъснее. Понечва да включи двигателя, но точно тогава вратата се отваря и някакъв мъж сяда до него. Турлайф се обръща и отваря уста, за да възрази, но след това осъзнава кой е този мъж.

Мъжът от беемвето.

Фурио.

Турлайф едва не получава инфаркт. Мъжът го поглежда невъзмутимо.

— Карай — нарежда му той.

— Но...

Мъжът поглежда часовника си.

— След три минути един мой приятел ще влезе в едно училище, намиращо се недалече от тук. Ще седне в стола и от време на време ще се разхожда до стаи 38 и 39, където Елизабет Холан преподава днес — с изключение на четвъртия час, който ѝ е свободен. От поведението ти днес зависи дали тя ще се прибере от работа. Разбираш ли какво ти казвам? Слушаш ли ме?

Турлайф кимва отривисто и преглъща шумно.

— Карай.

Турлайф завърта ключа с треперещи пръсти. Двигателят се събужда, но после изгасва. Той прави втори опит и този път успява. Бузите му са пламнали от напрежение. Едва успява да си поеме дъх.

— Карай — нарежда мъжът за трети път. Турлайф включва на първа скорост и колата подскача, когато освобождава съединителя. Потегля, провирайки се между паркирани коли, деца и техните родители, държащи резервни дрехи и кутии с храна за обяд. След това поема надолу по хълма към кръстовището.

— Н-накъде? — заеква Турлайф.

— Точно това е хубавото — отвръща мъжът. — Избирай.

— Да избирам?

— Да.

— Аз... не разбирам.

— Съвсем прост избор. Ако завиеш наляво, жена ти ще умре. Ако завиеш надясно, четиримата ще ядете мексиканска храна този петък.

Турлайф е като онемял. „Жена ти“. Включва десния мигач. Мъжът се усмихва.

— Добре — казва той. — Мъдър избор. Сега ще се обадиш в работата и ще им кажеш, че днес си болен.

— Болен?

Турлайф превключва на втора скорост.

— Да. Болен. Но до утре ще оздравееш и ще се върнеш на работа.

— Но...

— Ако не помниш номера, имаш го записан в мобилния си телефон.

Турлайф зяпва мъжа, който отново се усмихва. Очите му са като две кубчета лед. Турлайф вади мобилния си телефон от вътрешния джоб на якето си, открива номера на TV2 с треперещи пръсти и натиска зелената слушалка. Затиска телефона между ухото и лявото си рамо и насочва колата към средното платно. Има чувството, че сърцето му се е качило в гърлото. Спира на второ кръстовище и поглежда съседната кола. Жената на шофьорското място отвърща на погледа му. Турлайф се чуди дали може да я помоли за помощ по някакъв начин, но веднага осъзнава колко безнадеждно е това. Как ще я помоли? С какво?

Гури Палме вдига след първото извънмяване.

— Здравсти, Гуре. Аз съм, Туфе.

— О, здрасти, Туфе.

— Здравсти. Аз... не се чувствам добре днес.

— Така ли? — пита тя със съчувствие в гласа. — Съжалявам.

Турлайф затваря очи.

— Надявам се, че не е нещо сериозно? — продължава тя.

— Повърнах тази сутрин, но съм сигурен, че до утре ще се оправя.

— О, не се тревожи за това. Мога да помоля Труде да намери някой да те замести утре.

— Не, не. Ще се оправя дотогава.

— Е, щом си сигурен.

— Всичко ще бъде наред.

— ОК, радвам се да го чуя. Оздравявай бързо.

— Благодаря.

Турлайф затваря и рязко си поема дъх. Мъжът до него пляска с ръце.

— Браво — казва той. — Това за повръщането ми хареса. Започвам да си мисля, че ще се справиш много добре днес, Туфе. Бива те по импровизациите. Много обещаващо. Тук завий надясно.

Мъжът сочи към едно кръгово кръстовище. Есенните цветове на парк „Фругнер“ блестят на сутрешното слънце.

— Имам още един много важен въпрос за теб — казва мъжът и се обръща към Турлайф. — Избирай — пешеходец или велосипедист?

[1] Теленор — Норвежка транснационална телекомуникационна компания, една от най-големите в света. — Б.пр. ↑

Хенинг преглежда купчината листа на бюрото си. Трябват му само няколко минути, за да установи, че нито един от случаите, които е разследвал в месеците преди смъртта на Юнас, не може да бъде свързан с името на Туре Пули — поне ако съди по бележките, които си е водил през този период. Разбира се, той все още не може да си спомни кого е интервюирал в седмиците преди смъртта на Юнас. А бележките нямат дати.

„Трябва да има нещо“ — мисли си той. Нещо, което да му напомни какво е разследвал в седмиците преди пожара. Не е открил нищо интересно в архивите — само обичайните статии за грабежи, нападения и няколко съдебни присъди. Не може ли да позвъни на някого? Да говори с някого?

Известно време Хенинг се чуди дали да не се обади на Нора, но самата мисъл го ужасява. Освен това, докато са били женени, те са работили за конкурентни вестници и рядко са обсъждали случаите, които разследват. И са се разделили няколко месеца преди смъртта на Юнас. Нора ще изпадне в истерия, ако разбере, че Хенинг се рови в миналото, което тя всячески се опитва да забрави в стремежа си да започне наново с Ивер.

„Записите ми! — изведнъж се сеца Хенинг. — Старите записи на разговорите с моите източници, които направих, за да мога да ги цитирам и да имам някакви доказателства, в случай че някой започне да създава неприятности след публикуването на някоя статия. Може би има нещо в тях?“ Записите, които е направил, откакто се е върнал на работа, се намират в дървен шкаф в кухнята на апартамента му. Ами старите записи?

Издърпва чекмеджетата на бюрото едно след друго, но всички са празни. Спомня си, че след ремонта са му купили ново бюро. Хенинг става, минава покрай кафе-машината и се насочва към мястото, където преди е бил новинарският отдел. Но старите шкафове и бюра вече не са там.

Хенинг влиза точно когато редакторът на отдел „Новини“ връща слушалката на вилката след телефонен разговор.

— Старите офис мебели, които имахме — започва Хенинг и привлича вниманието на Коре Йелтланд. — Знаеш ли какво се е случило с тях?

— Излязоха в пенсия, заедно със стария велоергометър — отвръща Коре и слага ръце зад главата си. Мишниците му са мокри от пот. Хенинг тактично извърща очи. — Защо питаш? Да не мислиш да ремонтираш апартамента?

— Не.

— Попитай Ида какво е станало с мебелите. Мисля, че тя отговаряше за ремонта.

— Ок, благодаря.

— Прекрасен ден за разходка, нали?

Турлайф не отговаря.

— Лично аз много обичам да шофирам. Никога не пускам радиото. Предпочитам тишината. Помага ми да мисля. Не си ли съгласен?

Турлайф поглежда към мъжа до себе си, но не казва нищо. Вижда нещо лъскаво в джоба на якето му. Мъжът носи ръкавици. Скоростометърът показва сто и два километра в час, като ограничението е сто. Всеки път, когато Турлайф превишава 110 километра в час, мъжът поглежда към скоростометра и на лицето му се изписва загриженост.

— Внимателно — казва той. — Не искаш да ни спре полиция, нали?

„Разбира се, че искам“ — мисли си Турлайф всеки път. През ума му минава да направи нещо напълно откачено, като например да катастрофира в канавката, надявайки се, че само той ще оцелее. Но страхът го кара да стиска волана и да се подчинява. Сърцето му препуска толкова силно, че почти заглушава рева на двигателя.

Попитал е мъжа какво има предвид под „пешеходец или велосипедист“, но той само се е усмихнал и е пренебрегнал въпроса. Но има нещо, което тревожи Турлайф дори повече от това. Мъжът

изобщо не се опитва да скрие лицето си. Не се ли страхува, че Турлайф ще даде негово описание на полицията?

Отговорът на този въпрос е прост и брутален. Не им пука. Когато всичко свърши, те вече няма да имат нужда от него и просто ще го убият. Затова мъжът не се притеснява от факта, че Турлайф знае истинската му самоличност и ще запомни лицето му.

— Къде отиваме? — пита той.

Минават покрай отбивката за Хулместран, движейки се на юг по E-18.

— Още не сме стигнали. Ти просто карай. И не превишавай позволената скорост.

Мобилният телефон на мъжа иззвънява. Той сваля ръкавицата си и натиска няколко копчета. Когато свършва, слага ръката си на дръжката на вратата и поглежда през прозореца. Турлайф гледа ту към пътя, ту към пейзажа от лявата страна на шосето, където дърветата стават все по-многобройни. Но днес не вижда пасящи елени, а само стърнища с цвят на ръжда и бали сено, покрити е бели найлонови покривала, разпилени из полетата като снежни топки. Мъжът слага ръкавицата си.

Един час по-късно завиват към Ларвик.

— Когато стигнеш кръговото кръстовище, завий наляво — заповядва мъжът и посочва табела, на която пише „Фритзъе Бриге“^[1].
— Влез в паркинга.

Турлайф бавно вкарва своя опел „Астра“ в подземния паркинг, където всеки звук отеква като в пещера. Минават под черната дървена арка на входа и виждат табела, според която днес има специална оферта за рибешки кюфтета — само 49.90 крони за килограм. На паркинга има десетина коли и предостатъчно свободни места.

— Паркирай до онази кола — казва мъжът и посочва тъмносиньо беемве. Турлайф маневрира около белите колони. Беемвето е същото като онова, което е видял пред фермата „Бугстад“, само че регистрационният номер е различен. Той поглежда към мъжа, който се усмихва лукаво.

— Паркирай тук и ще сменим колата.

Турлайф натиска спирачката и изключва двигателя. В колата става мъчително тихо. Някой затръшва врата в далечината. Изревава двигател. Излизат. Турлайф усеща миризма, която му напомня за

палубата на ферибот. Чува постоянно бръмчене над главата си. Мъжът се приближава до беемвето, но минава от другата страна и хвърля ключовете на Турлайф, който е толкова изненадан, че едва успява да ги хване.

— Искаш аз да карам?

— Да видим колко те бива — казва мъжът и гласът му отеква в паркинга. Ухилва се. — Влизай.

[1] Търговски център в Норвегия. — Б.пр. ↑

Оставят Ставерн зад себе си и минават покрай ливади за езда, полета с лукови насаждения и няколко църкви. Мъжът нарежда на Турлайф да спре в аварийната лента до едно поле с царевица, стигаща до прозорците на колата. Отвън него той вижда протока Скагерак, който разделя Норвегия от Дания. Във водата има множество лодки, както малки, така и големи. В небето над тях се носят бели и тъмносиви облаци.

— Искаш ли да изключа двигателя? — пита Турлайф. Слънцето го напича през прозореца. Мъжът до него гледа към стар гараж с ръждясали врати и черен ламаринен покрив. Когато чува въпроса, той обръща цялото си тяло към Турлайф.

— По-рано днес те попитах накъде искаш да поемем. Помниш ли?

— Д-да.

Мъжът посочва напред, където шосето се извива наляво в дълга, плавна крива.

— Стотина метра по-нататък има кръстовище. Нямах право на десен завой и трябва да караш направо, но въпреки това ще те попитам. Надясно или наляво?

— К-какво?

— Надясно или наляво?

— Но...

— Надясно или наляво?

— Не знам! Накъде искаш да карам?

— Помниш какво ти казах по-рано днес, нали? Питам те за последен път: надясно или наляво? Наляво и жена ти умира. Надясно и всички ще ядете мексиканска...

— Надясно — отговаря веднага Турлайф. — Ще завия надясно, Ок?! Защо просто не ми кажеш накъде искаш да карам? Ще направя всичко, за да спася жена си! Приятелката си!

— Добре, Туфе. Не забравяй това, което току-що ми каза: ще направиш всичко, за да спасиш жена си, приятелката си. Страхотно.

Сега тръгвай. Придържай се към шосе 301.

— Какво ще правим, когато стигнем?

Мъжът не отговаря. Турлайф въздъхва и включва на скорост. Отново излиза на пътя и бавно увеличава скоростта до 60 километра в час. Следва дългата крива наляво и не след дълго вижда табелата за шосе 301. Натиска спирачката, за да вземе завоя, след което продължава напред и ускорява нагоре по малкия хълм. Тясното шосе е обградено от гъста гора, която от време на време отстъпва на полета с лукови или картофени насаждения. Не се разминават с нито една кола. Турлайф стиска волана. Малки странични пътища продължават надясно към ферми и хижи, които не вижда.

— Спри там.

Мъжът сочи към избеляла кафява ограда пред парцел, който няма обозначения. Турлайф вижда надгробни плочи, стърчащи от добре поддържаната трева. Паркира между две брези, чиито клони хвърлят плътна сянка.

— А сега какво? — пита Турлайф.

— Ще чакаме. Можеш да изключиш двигателя.

Няколко минути седят в тишина. След това чуват приближаваща кола. Черна котка пробягва през пътя и изчезва в храстите. Колата се появява, профучава покрай тях и отново става тихо. Не след дълго се появява трактор. След това двама велосипедисти. Турлайф забелязва, че мъжът ги проследява с очи, видимо заинтригуван.

Изведнъж той се обръща към него и казва:

— Идеално.

— Кое?

— Виж огледалото.

Зад тях се задава мъж със слушалки, тъмносин анцуг и синьо яке. Той тича за здраве, но без да бърза.

— Изчакай да мине покрай нас.

Турлайф чака, следейки мъжа в огледалото. Той изпреварва колата, без да й обърне внимание. Просто изчезва зад завоя. Минава още една минута.

— Ок, включи двигателя.

— Какво ще правим?

— Прави това, което ти казвам.

Двигателят изревава.

— Какво искаш да направя?

— Карай. Бързо.

Турлайф натиска педала на газта. Колата ускорява. Тичащият мъж се появява пред тях. Сигнал е основата на дълъг склон, който се извива като змия.

— По-бързо! — казва мъжът и се обляга напред.

— Защо?

— Защото искам да го блъснеш.

— Не мога да го блъсна. Ще го убия!

— По-бързо!

Турлайф се подчинява, стиснал волана. Мислите подскочат в главата му като влакче на ужасите. Какво да прави сега? Не може просто да блъсне този човек!

Минават покрай къща, пред която има табела, рекламираща изложба на скулптури.

— Там живеят хора! — крещи Турлайф.

— Какво от това?

— Ами ако ни видят? Ами ако зад нас има други коли?

— Мисли за жена си. Мисли за това, което ще й направим, ако не го прегазиш.

— Не мога да го направя — крещи той.

— Разбира се, че можеш!

От очите на Турлайф бликват сълзи и му пречат да вижда пътя. Той ги затваря и опитва да примигне, но сълзите продължават да бликат. Едва си поема дъх. Двигателят отново изревава и колата напредва към тичащия мъж. Гората от двете страни на пътя изведнъж изчезва, заменена от лукови насаждения. Замирисва на лук, а сърцето на Турлайф всеки момент ще изскочи от гърдите му. Той надава отчаян стон и ръцете му извиват волана към тичащия мъж. „Ще те блъсна — мисли си Турлайф. — Ще те блъсна сега.“

Той затваря очи и чака сблъсъка на колата с човешкото същество, чийто живот всеки момент ще отнеме. Живота на един невинен мъж. Но сблъсъкът така и не идва. Гумите на колата така и не се извиват към чакълената ивица отстрани на пътя, отвъд която започват луковите насаждения. Турлайф отваря очи. Няколко метра напред има остър ляв завой и те летят към поле, където червените цветчета на картофите все още напомнят за лятото. Турлайф отчаяно се опитва да овладее колата

и да се върне на пътя. Чува писък на гуми. Успяват да вземат завоя в последния възможен момент. Турлайф е сграбчил волана и диша тежко. Тичащият мъж зад тях се е заковал на място и размахва юмрук към колата.

„Провали се — мисли си Турлайф. — Не издържа изпита.“

Поглежда към мъжа до себе си, който вече е набрал номер на мобилния си телефон и го притиска до ухото си.

— Здравсти, аз съм — казва той и хвърля един леден поглед към Турлайф. — Той оплеска нещата. Убий жена му.

Връзката ключове, която му е дала главната редакторка Ида Каролине Увесен, дрънчи в ръцете на Хенинг. Един от тях влиза в ключалката на складовото помещение в мазето, където са натрупани излишните офис мебели — поне докато някой не намери подходящо място за нея.

— Най-вероятно ще остане там завинаги — отбелязала е Ида.

Тя няма представа къде са записите на Хенинг. По време на ремонта е царял истински хаос и твърде много хора са участвали в изнасянето на мебели от офиса. Впечатлението за хаос е подсилено, когато той влиза в стаята, задръстена до тавана със столове, бюра, стари компютри, кутии с жици и кабели, мишки и клавиатури, папки и лавици, шкафове и монитори.

Хенинг премества един стол, добира се до първото бюро и отваря чекмеджетата едно по едно. Всички са празни. Бюрата са идентични, така че той няма друг избор, освен да ги претърси всичките, надявайки се, че ще извади късмет. Проправя си път и започва. Скоро навлиза в ритъм, отваряйки и затваряйки чекмеджета. Но без резултат.

„Може би първо са изпразнили чекмеджетата“ — мисли си той. Затваря очи и си представя, че е човекът, извадил касетките със записите от бюрото му. Може би ги е сложил в отделна кутия? Може би дори ги е облепил с тиксо? Хенинг отваря очи и открива кашоните, натъпкани с вещите, извадени от бюрата и шкафовете. Но скоро осъзнава, че те са били пълнени на произволен принцип. Трябват му десет минути, за да прерови всичките и да установи, че в тях няма никакви аудиокасети.

Отново се оглежда. В ъгъла зад кашоните вижда nelaкирана чамова полица, отрупана със стари канцеларски материали, листове хартия с логото на „Новините 123“, пликкове, химикалки и дори чадъри и бели тениски. Хенинг си проправя път до полицата, прескачайки един пращен компютър, след което започва да разглежда предметите на рафта, който е на нивото на очите му. Нищо интересно. Застава на

пръсти и сваля една кутия от най-горния рафт. Но когато го прави, тя се продънва и съдържанието ѝ се изсипва в краката му. Той се навежда и усеща остра болка в кръста и хълбоците си. Това е болка, която понякога се връща, за да му напомни нещо, което никога няма да забрави — хлъзгавото перило и фаталния плочник два етажа по-надолу. Хенинг стиска зъби и започва да рови в боклука около краката си. Празен бележник. Записки от Норвежката конференция за разследваща журналистика. Компютърна мишка. Три химикалки. Две полупразни кутии с кламери... и купчина аудиокасети, завързани с жълто тиксо. Инициалите ХЮ са изписани с маркер отстрани, заедно с въпросителен знак.

Хенинг се усмихва доволно. „Значи все пак някой ги е прибрал“ — мисли си той и преброява осем касети, като всяка съдържа около четири часа записи. Веднага осъзнава, че няма да може да се концентрира върху нищо друго, докато не ги изслуша всичките. Може би трябва да помоли Хайди Шус за два дни отпуска.

Мобилният му телефон прекъсва мислите му. На екрана пише „Неизвестен номер“, но Хенинг вдига.

— Туре Пули се обажда. Улсвик ми каза, че си искал да говориш с мен.

Хенинг се изправя и болката в кръста отново го прорязва.

— Да. Благодаря, че се обади.

Той се опитва да подреди мислите си, но накрая задава първия въпрос, който се появява в главата му:

— От къде се познаваме?

Минават няколко секунди, но Пули не отговаря.

— Първият път, когато говорихме по телефона, ти ме попита дали те помня. Това не е въпрос, който ще зададеш на човек, с когото никога преди не си говорил. Но аз не си спомням никога да сме се срещали. Не помня нищо от седмиците преди смъртта на сина ми. Затова се чудех дали не сме се запознали малко преди пожара в апартамента ми. Така ли е?

Секундите минават, а Хенинг става все по-напрегнат.

— Някъде четох, че не обичаш да даваш интервюта, Пули. Може би съм се опитвал да си уредя интервю с теб? Това ли е била причината?

Пули не отговаря.

— Може би съм работил върху случай, свързан по някакъв начин с теб?

Тишина.

— Защо си бил пред апартамента ми онази нощ?

Пули въздъхва.

— Не мога да ти кажа нищо за това, Юл.

— Защо не?

— Просто не мога. Тук подслушват телефонните разговори.

— Не ми пука за това.

— Да, но на мен ми пука.

— Ако искаш да ти помогна, трябва да не ти пука.

Пули въздъхва. Същото прави Хенинг, докато Пули обмисля отговора си.

— Не мога да ти кажа по телефона — отвърща накрая той.

— Тогава ми отговори на този въпрос: от къде знаеше, че съм отново на работа?

Тишина.

— Супер — изсумтява Хенинг. — Този случай не ме интересува. Късмет с обжалването.

— Не! Не го прави, моля те, не го прави!

Турлайф сграбчва мъжа за рамото и го дръпва към себе си.

— Гледай пътя!

Колата занася и излиза от пътя. Турлайф пуска мъжа и извива волана, връщайки гумите на асфалта. Веднага след като се уверява, че няма да катастрофират, той отново започва да се моли:

— Не го прави! Ще направя всичко, което поискаш, моля те, дай ми още един шанс, моля те, не я наранявайте, не я убивайте!

— Твърде късно е, Туфе. Дадох ти шанс.

— Не, не може да е твърде късно! Ще направя всичко, което поискаш. Каквото и да е то. Моля те.

Турлайф плаче. Мъжът не му обръща внимание.

— Моля те — повтаря той и удря волана с юмрук. Пътят свършва. Турлайф спира колата, обляга глава на волана и започва да хлипа.

— Завий надясно — нарежда мъжът и се обръща към него. — Има кола зад нас. Завий надясно — повтаря той, този път по-силно.

Турлайф бавно се изправя. Пред очите му се вихри червена мъгла. Не вижда накъде отива колата, само усеща, че скоростта нараства. „Убих я — мисли отчаяно той. — Аз съм виновен. Днес ще излезе от работа за последен път. Никога повече няма да види децата.“

„Децата — мисли си той. — Господи!“

— Моля те! — повтаря немощно Турлайф. — Ще направя всичко. Всичко. Обещавам. Следващия път ще се справя.

Но мъжът не отговаря.

Турлайф кара мълчаливо. Пътят е тесен, с трева от двете страни. Цветовете се смесват и въртят в главата му.

Отново се свлича напред и избухва в ридания. Колата почти спира. Мъжът посяга и хваща волана, за да не излязат отново от пътя. След това поглежда Турлайф.

— Ок — казва спокойно той. — Ще ти дам втори шанс. Турлайф бързо вдига глава и зяпва мъжа: никога не е предполагал, че може да

изпита такава искрена и дълбока благодарност към човек, който само преди няколко минути го е накарал да убие човешко същество.

— Благодаря ти — казва той. — Благодаря ти от сърце.

Дишането му е накъсано, гърлото пресъхнало. Турлайф затваря очи и устните му произнасят още едно беззвучно „благодаря“.

— Успокои ли се вече? Можеш ли да караш?

Турлайф примигва, избърсва сълзите от очите си и кимва.

— Ок, тогава карай.

Турлайф подсмърква и натиска газта. Бузите му горят. Пот се стича надолу по лицето му. Минават покрай голям стъклен парник, който изглежда като идеалната мишена за деца, въоръжени с камъни.

— Искаш ли да обърна? — заеква той.

— Не.

— Но какво... къде...

— Просто карай към паркинга. И се придържай към този път.

— Но не искаш ли да...

— Не сега.

Турлайф опитва да се успокои. Бърше потта и сълзите от лицето си и натиска педала на газта. Заливат го безкрайни вълни на облекчение. Изпитанието е свършило. Поне засега. В същото време не може да не се пита какво му предстои — какво ще трябва да направи и на кого. „Но защо аз? — пита се той. — Какво съм направил?“

Двадесет минути по-късно се връщат в подземния паркинг под „Фритзъе Бриге“. Турлайф паркира до собствената си кола.

— А сега какво? — пита той и изключва двигателя на беемвето.

— Сега можеш да се върнеш вкъщи. И когато се прибереш, искам да се държиш нормално. Не казвай на никого какво си правил днес. Имаме хора в полицията. Ако се опиташ да предупредиш някого, няма само да убием жена ти.

Турлайф е онемял от шок.

— Сега се прибирай вкъщи — повтаря мъжът.

— Но какво трябва... кога искате да...

— Ще се свържем пак с теб. Сега се прибирай вкъщи.

Турлайф остава в колата.

— Защо правите това с мен? — пита тихо той.

Мъжът не отговаря.

— Ок — въздъхва Турлайф и отваря вратата на колата. Излиза и се насочва към своя автомобил. Прозорецът на беемвето се спуска надолу.

— Карай внимателно — казва мъжът. — Не искаме да ти се случи нищо лошо. Ако опиташ да се нараниш, съдбата на семейството ти ще бъде още по-ужасна.

— Разбирам — кимва Турлайф.

— И не забравяй да оправиш процепите между дъските в кухненския под — казва мъжът.

Веднага след като излиза от паркинга, Турлайф набира Елизабет, но тя не вдига мобилния си телефон. Поглежда часовника си. „Сигурно още е в час“ — мисли си Турлайф и поема към Осло по Е-18. Докато кара към вкъщи, ѝ звъни през няколко минути, но Елизабет вдига чак когато Турлайф минава покрай Сандвика.

— Здравей — казва разтревожено тя. — Какво се е случило?

Турлайф затваря очи. Гласът на Елизабет му носи такова облекчение, че едва не избухва в сълзи. Вместо това рязко си поема дъх и успява да се овладее. Обмисля отговора си много внимателно.

— Нищо.

— Господи, Турлайф, търсил си ме осем пъти! Помислих, че се е случило нещо с децата!

— Нищо не се е случило.

— Не можеш да ми причиняваш това.

— Къде си? — пита той, опитвайки се да я разсее.

— Къде съм? На работа, разбира се. Ти къде си? Чувам, че си в движение.

— Да, в колата съм. И аз съм на работа.

— Защо си ме търсил осем пъти?

— Защото... можеш ли да ми направиш една услуга? — пита той.

— Да, разбира се, но...

— Можеш ли да вземеш децата? Аз май ще закъснея.

— Взимам ги всеки ден! Защо ме молиш за това? Няма нужда да ми звъниш осем пъти, за да ме помолиш да направя нещо, което правя всеки ден. Да не си полудял?

— Не. Просто... — той клати глава, — просто карай внимателно, ок?

— Да карам внимателно? Господи, Турлайф, нали ти караш колата в момента? Какво ти става, по дяволите?

— Нищо, просто се шегувам — казва бързо той, надявайки се, че Елизабет ще му повярва.

— Кога ще се върнеш? — въздъхва тя.

— Не съм сигурен.

— Така си и мислех. Ако те няма до пет часа, ще вечеряме без теб.

— Ок. Бъди внимателна. Аз...

Турлайф не може да довърши изречението и затваря, но веднага съжалява за това. Трябваше да я предупреди, да ѝ каже да бъде нащрек и... Ами ако подслушват мобилния му телефон? Ако подслушват нейния? Със сигурност са влизали в дома им, тъй като мъжът в колата знаеше за процепите между дъските на пода. На Турлайф му се гади при мисълта за другите неща, които мъжът е видял. Децата. Тяхното ежедневие.

„Не мога да говоря с никого за това — заключва Турлайф. — Не мога и не смея. Но как ще се измъкна от този кошмар? Не мога просто да правя това, което ми казват, защото после със сигурност ще ме убият. Първо аз убивам, а после убиват мен.“

— Не! — възкликва той и натиска педала на газта. Трябва да измисли нещо.

Опашката в магазина за алкохол и цигари на пазара „Грьонлан“ не е много дълга. Хенинг купува две бутилки ликьор „Св. Халвард“ и излиза навън, вдишвайки ароматния въздух, напоен с миризмата на екзотични подправки. Въздухът в тази част на Осло винаги ухае приятно. Докато върви, той си припомня разговора с Пули. „Просто не мога“ — казал е той. А Хенинг просто не може да губи времето си, опитвайки се да помогне на мъж, който е свикнал винаги да получа това, което иска, и който, поне според Ирене Отнес, има навика да лъже. Но в същото време Хенинг знае, че не може да се откаже от случая. Надява се, че Пули ще има над какво да разсъждава до следващия им разговор.

Както винаги, той заварва майка си в кухнята, със запалена цигара между пръстите. Втора цигара дими в пепелника до нея.

— Здравсти, мамо — крещи той, опитвайки се да надвика радиото. За пореден път са пуснали „Да загубя своята религия“ на REM. — Как си?

Тя вдига глава от вестника на масата и го поглежда раздразнено.

— Погледни това — изсумтява. — Виж какво са направили с вестника ми.

Хенинг отива до кухненския плот и оставя бутилките. Вижда, че днешното издание на „Афтенпостен“ е било прегънато.

— Колко досадно — крещи той и опитва да изглади смачкания вестник. Тя избутва ръката му с пренебрежителен жест. Песента на REM свършва и агресивен женски глас изпълва кухнята, четейки новините. Кристин Юл го поглежда.

— Купи ли ми ликьор?

— Да.

— Би ли...?

Тя махва с ръка към шкафа. Хенинг го отваря и взима една чаша. Развинтва капачката на една от бутилките и накланя гърлото към чашата, но спира в последния момент.

— Тази чаша е мръсна, мамо.

Тя го стрелва с поглед, но не казва нищо. Хенинг пуска кранчето и изчаква водата да стане топла, след което измива и изсушава чашата. Но после открива, че кърпата е влажна. Помирисва я, но бързо извързва глава и поглежда към майка си.

„Тя има нужда от човек, който да се грижи за нея — мисли си той. — Някой, който да ѝ помага. Очевидно не може да се справи сама.“ Или пък се е предала. Хенинг не знае кое от двете е по-лошо и не е сигурен, че има значение. Разбира се, той не може да очаква от сестра си Трине да губи безценното си време — все пак тя е министър на правосъдието.

Хенинг слага пълната чаша пред майка си, до ласкава статия за Трине и нейния съпруг, която съвсем случайно се е озовала на масата. Заглавието е „Искаме деца!“.

— Купи ли ми цигари? — пита тя и изпива ликьора на екс.

— Не, защото не си ми казала.

— Не си ми купил цигари?

Хенинг е шокиран от яростта в гласа ѝ, която веднага е заменена от остра кашлица. Той сякаш чува как белите ѝ дробове се разкъсват на парчета. Слага ръка на гърба ѝ, но тя дърпа ядосано и сочи към респиратора до стената. Кашлицата е толкова дълбока, че Хенинг започва да се притеснява, че ще повърне. Избутва машината до нея и закача маската на лицето ѝ с помощта на синята еластична лента, след което я включва. Скоро дишането ѝ се успокоява. Няколко минути покъсно кашлицата заглъхва. Известно време тя просто седи и бавно вдишва и издишва.

Хенинг изчаква дишането ѝ да се нормализира, след което излиза и заключва след себе си. Отвън все още чува съскането на машината, която я поддържа жива — поне засега. И осъзнава, че се чуди дали ще му е мъчно, когато майка му умре.

Изведнъж юрганът става горещ и започва да го задушава — въпреки че допреди малко се е тресял от студ. В дневната Пол се надбягва с Ендре, един от новите му съученици.

Веднага след като се е прибрал, Турлайф си е легнал, оправдавайки се със стомашен вирус. Знае, че няма да може да ги погледне в очите, без след това да припадне от ужас. А те биха си помислили, че е полудял — нещо, което не звучи толкова далече от истината. Какво, по дяволите, ще прави сега? Те го наблюдават двадесет и четири часа в денонощието. Мъжът с конската опашка му е казал, че имат хора в полицията. Има ли някой, който може да му помогне? Може ли да се измъкне по някакъв начин?

Изведнъж го осенява нова мисъл. Кога се е развалила алармата против крадци? В неделя? Вече не е сигурен кой ден от седмицата е, но май е било в неделя. Може би някой е влязъл в апартамента ни, докато сме били във ферма „Бугстад“ — мисли си той.

Стряска го силно тупване. Чува детски смях, идващ от дневната. Смяхът на Пол го кара да се усмихне. Стъпки се отдалечават, но други се приближават. Вратата на спалнята се отваря. Турлайф отново подскача, но вижда Юлие, застанала на прага. Тя се е нацупила и това е достатъчно, за да вледени кръвта му.

— Какво се е случило, миличка?

— Пол каза, че не мога да рисувам.

— Така ли? — казва Турлайф нежно. — Не го слушай, любов моя. Пол иска да се изфука пред Ендре. Рисуваш прекрасно. Мама ми каза, че си се научила да рисуваш сърца.

Лицето на Юлие се разчупва в усмивка.

— Може ли да ти покажа?

— Да, моля!

Малките крачета топуркат по дъските на пода. Тридесет секунди по-късно Юлие се връща в спалнята, държейки лист хартия.

— Виж, тати.

Сияеща от гордост, тя му показва своята рисунка на сърце с дебел червен флумастер.

— Уау! — възкликва той. — Какво фантастично сърце!

— Искаш ли да ти нарисувам още едно?

— Много.

Широка усмивка и още топуркане. Турлайф сядва в леглото и поглежда сърцето. Прилича на дупе. Но е сърце. Най-прекрасното сърце, което някога е виждал.

И то му дава една идея.

— Юлие? — провиква се той.

— Да?

— Защо не донесеш флумастерите си тук? Искам да те гледам, докато рисуваш.

— Искаш да ме гледаш?

— Да, страшно много. Може и аз да нарисувам нещо.

— Да!

След няколко секунди тя отново се появява, но изпуска кутията с флумастери и те се разпиляват по пода.

— О! — възкликва Юлие.

— Няма нищо, миличка — казва той. — Просто ги събери отново.

— Трябва да ми помогнеш.

Турлайф въздъхва, знаейки, че флумастерите никога няма да бъдат събрани, докато не стане от леглото и не ги събере сам, може би с изключение на два-три. Така че прави точно това: става. Цялото тяло го боли, но идеята му вдъхва енергия. Излиза в дневната и не вижда никого — нито Пол, нито Ендре, нито Елизабет.

— Хайде — казва той и вдига последния флумастер. — Трябва да намерим нещо, върху което да сложим листата, за да не изцапаме чаршафите. Или мама ще се ядоса.

— Ще рисуваме в леглото?

— Да. Ще си направим палатка, за да можем да седим вътре и да рисуваме. Няма ли да е забавно?

— Много забавно!

— Хайде тогава.

Той я побутва към леглото, след което взима двата вестника от нощното шкафче и се качва при нея. Обвиват се с юргана. Турлайф

сяда по турски, така че юрганът да образува стена около тях. Юлие слага вестника под листа, на който ще рисува.

— Слушай — казва той, за да привлече вниманието ѝ. Тя не отговаря, защото е твърде заета с това да си избере флумастер от кутията. — Имаме ли чипс?

Юлие го поглежда.

— Но тати, днес не е събота.

— Знам. Но можем да се престорим, че е — прошепва той.

Лицето на Юлие засиява.

— Изтичай да донесеш малко. И гледай никой да не те види. Или поне мама да не те види.

— Добре, тати.

Крачетата ѝ топуркат по пода. Скоро се връща, стиснала плик с чипс, с широка усмивка на лице. Покатерва се на леглото и дава плика на баща си. Той го отваря и ѝ предлага. Юлие взима едно парче и го схрусква. Отново се усмихва.

— Внимавай да не правиш трохи — прошепва Турлайф. — Мама не трябва да разбере какво правим, ясно?

Юлие се усмихва съзаклятнически и кимва, след което продължава да дъвче. Баща ѝ също си взима чипс от плика. Но той е твърде солен и Турлайф едва не го изплюва от отвращение. Подава торбичката към Юлие. Тя си взима още и продължава да рисува. Сърце след сърце. Червени и жълти, черни и лилави.

— Тати, защо плачеш?

— Не плача — подсмърква той.

— Тогава защо бузите ти са мокри?

— Ей така.

Той я гледа дълго време: бързите ѝ движения, сплетената ѝ коса, следите от доматен сос в крайчеца на устата ѝ. Махва кичур коса от очите ѝ.

— Това ще стане много красиво — казва той и сочи рисунката.

— Ти какво ще нарисуваш, тати? — пита го Юлие.

Турлайф поглежда червеното сърце, след което вдига глава към тавана, оглеждайки го за нещо малко и кръгло, което може да е камера. Но не вижда нищо. Въпреки това се навежда и прошепва в ухото ѝ:

— Ще нарисувам кола. Красива кола.

Хенинг си купува багета от „Дели де Лука“ на път за вкъщи и я изяжда, докато върви. Мисълта за това, което го чака, го кара да ускори крачка.

Хайди му е позволила да си вземе отпуска до края на седмицата, въпреки че е въздъхнала тежко, когато Хенинг е отказал да ѝ даде причина. Вместо това тя казва:

— Добре. И без това имаш нужда от малко почивка. Изглеждаш ужасно.

Хенинг не отговаря.

Сега той влиза в апартамента си, сяда на дивана и вади миникасетите със своите инициали. Обелва тиксото, смачква го на топка и го хвърля на кухненския под. Касетите не са надписани, така че няма представа кои са записани точно преди смъртта на Юнас и кои години преди пожара.

Хенинг отваря шкафа и открива стария си магнетофон, включва го в контакта и пуска първата касетка. Скоро чува собствения си глас.

— Какво мислите за начина, по който „Статойл“ се занимава с този проблем?

След това чува женски глас, който не може да идентифицира:

— Обещанията на „Статойл“ по отношение на моята роля и на защитата на човешките права бяха кухи и подвеждаци. Този отделен случай беше симптом на един много по-мащабен проблем.

Хенинг превърта напред. Женският глас бучи в продължение на дванадесет минути и тридесет и шест секунди. След кратка пауза се чува втори женски глас, който Хенинг веднага разпознава:

— Мъжът бе намушкан в гърдите. Закараха го в болница „Улевал“, но състоянието му е неизвестно. Нападателят е жена, която в момента е в ареста.

Гласът принадлежи на заместник-комисар Пиа Ньоклеби. Той е професионален и сериозен. Такъв е всеки път, когато я помоли да му даде няколко цитата за вестника. Хенинг превърта напред и попада на история за сексуален тормоз над ученици. Едва тогава осъзнава, че

тази касета е била записана поне една година преди смъртта на Юнас. Открива химикалка, маркира касетата с черен хикс и пуска следващата.

Очертава се дълга нощ.

Чувството преди болезнената контракция винаги е ужасно — когато тялото знае, че трябва да повърне, но се опитва да пребори неизбежното. А след това то се случва, въпреки всичко. Турлайф пада на колене и стомахът му се сгърчва, след което изпразва съдържанието си в тоалетната. Червата му са разтърсени от продължителни конвулсии, но от устата му не излиза нищо друго, освен слюнка. Той не поглежда надолу. Смрадта, която се надига от тоалетната чиния, е достатъчна. От очите му се стичат сълзи. Става и пуска сифона. Звукът на течаща вода отеква в банята и вътре в главата му, където събужда хаотична смес от мисли и чувства. Турлайф едва се държи на краката си. Отива до мивката и пуска кранчето.

Спомня си какво е казал на Тури Палме вчера: „Тази сутрин повърнах“. Лъжа, която се е сбъднала по-малко от двадесет и четири часа по-късно. Ще може ли днес да отиде на работа?

Измива лицето си. Поглежда водата, която се стича по веждите и брадата му. „Не можеш да прегазиш човек — казва си той. — Не можеш да убиеш човешко същество“. Самата мисъл го кара отново да падне на колене пред клозета. Опитва се да пренебрегне противното чувство, но няма как да го направи. Вече е само въпрос на време. Той се навежда над тоалетната чиния и прегръща порцелана. Самата миризма е достатъчна, за да му се догади, но излиза само слюнка. Слюнка и слуз. Започва да плюе.

След малко се изправя и пак наплисква лицето си с вода. Поглежда часовника — 5:30. След четири часа и половина трябва да е на работа.

Трябва да се стегне.

Хенинг заспива към три часа сутринта и като никога не сънува Юнас. Няколко часа по-късно го събужда мобилният му телефон, но когато натиска зелената слушалка, връзката се разпада.

Изпива половин чаша топла кола и дръпва завесите. Отива в кухнята, излива останалото от снощи кафе в едно канче и го пъха в микровълновата. Докато чака кафето да се стопли, той поглежда касетите на кухненската маса. Шест от тях са маркирани с големи черни хиксове. Бележникът до тях е изпълнен със записки, но сърцето на Хенинг не забива по-бързо, докато ги гледа със сънени очи.

Микровълновата извънхва. Хенинг вади канчето и внимателно сръбва от горещата течност. Сяда и слага слушалките на главата си. С бавни, все още сънени движения, той пъха седмата касета в магнетофона и я пуска. Чува собствения си глас. Скучни въпроси. Вяли отговори. „Знаете ли какъв е бил мотивът?“ Хенинг превърта напред, напред и пак напред. Отпива от кафето и пуска записа. „А после какво предприехте?“ Превърта още напред, спира, пуска касетата. Чува мъжки глас:

— ... могат да ме убият.

Хенинг вдига глава. Превърта назад и пуска записа.

— ... рискувам живота си, като говоря с вас. Ако ме открият, ще ме убият.

Хенинг отново спира касетата. Гласът принадлежи на Расмус Биелан. Влиза в интернет и си припомня неговата история.

Биелан е бил осъден за контрабанда на наркотици в началото на деветдесетте. Хенинг си спомня, че са му дали дълга присъда — седем или осем години. Когато го освободили, започнал работа като дърводелец, но без особен успех. Фирмата, която създал, „Биелан, Биг & Болиг“, просъществувала едва осемнадесет месеца.

Като много други хора, обявили банкрут през този период, Биелан решил да опита късмета си в Бразилия, или по-точно в Натал — перлата на Атлантическия океан и град с население от 800 000 души. През пролетта на 2006 г. във вестник „Дагенс Нерингслив“ се появила статия за това как градът се е превърнал в убежище за норвежки престъпници. Мръсни пари били използвани за построяването на луксозни вили, които после били продавани на норвежци, зажаждали за слънце и изкушени от добрите цени. Но те дори не подозирали, че вилите били построени от криминални банди, които, разбира се, не плащали никакви данъци в Норвегия. Дори членове на прочути мафиотски организации като „Б-гиенген“ и

„Свенскелиген“ инвестирали парите си на пазара за недвижимо имущество в Натал.

През 2004 г. Расмус Биелан се оженил за бразилка. Тя отговаряла за привличането на инвеститори, а той се занимавал със строителството. Заедно започнали да изграждат малък квартал с жилищни сгради и натрупали достатъчно печалби, за да инвестират парите си. Но хората, които ръководели нещата в Натал, не искали да отстъпват дял от пазара си на Биелан и неговата фирма.

През есента на 2006 г. един от неговите бизнеспартньори бил намерен убит в покрайнините на едно рибарско селце, където Биелан и жена му смятали да построят нов квартал. Полицаяте заключили, че мъжът, застрелян три пъти в главата и с портфейл, пълен с пари, е станал жертва на въоръжен грабеж. Биелан бил ужасен.

Статията, публикувана в „Дагенс Нерингслив“, довела до мащабна норвежко-бразилска полицейска акция, започнала на девети май 2007 г. и в която взели участие 230 полицаи. Операция „Немезис“ била най-мащабната полицейска акция в историята на провинция Рио Гранде до Норте. Претърсени били тридесет и три апартамента и помещения и били конфискувани пари и вещи на обща стойност 300 милиона крони. В същото време осемдесет полицаи извършили операция „Рай“ в Осло, нахлувайки в десетки помещения, свързани с пране на пари от Натал. В бразилския град били арестувани четиринадесет човека, а в Осло — единадесет. По-късно норвежкият отдел за финансови престъпления подвел седем души под отговорност.

Расмус Биелан и неговата съпруга не били сред арестуваните, въпреки че офисът на фирмата им бил обискиран. Това довело до подозрения, че Биелан бил доносник, а нахлуването на полицията в офиса на фирмата му било за заблуда на противника. Не след дълго била обявена цена за главата му и Биелан се покрил. Скоро из цяла Норвегия плъзнал странният слух, че един треторазреден норвежки строителен предприемач е мишена номер едно за няколко престъпни банди.

Точно тогава Хенинг научава от един свой източник, че Биелан е уредил сметките си със своите норвежки кредитори и се опитва да влезе в програмата за защита на свидетели, което се е отдавало на много малко хора от създаването ѝ през 2004 г.

След няколко телефонни разговори Хенинг най-накрая се свързва с посредник, който се съгласява да помоли Биелан за интервю, но молбата е категорично отхвърлена. Хенинг на практика се е отказал, но после посредникът се свързва с него и му казва, че Биелан е размислил.

Един облачен ден през лятото на 2007 г. двамата се срещат в Хък Бич. Хенинг си спомня мъж, който се страхува от собствената си сянка и прави всичко възможно, за да изглежда невинен и несправедливо обвинен. На теория да говориш с най-търсения мъж в Норвегия е истински журналистически триумф, но Хенинг остава с лош вкус в устата — не защото вярва, че Биелан го лъже, а защото има чувството, че му позволява да го използва като говорител. Друго изискване на Биелан е Хенинг да не споменава молбата му да бъде включен в програмата за защита на свидетели, която онзи момент се обработва, защото това щяло да го направи да изглежда още по-виновен. Не може и да съобщи на читателите си, че Биелан възнамерява да остане в Норвегия. Хенинг си спомня заглавието на статията: „Не съм доносник!“.

„Може би това е отговорът“ — мисли си той. Може би хората, търсеци Биелан, са решили, че Хенинг знае къде се намира той заради интервюто. Но защо ще подпалват апартамента му?

Може би е имало предишни опити да се свържат с него, преди да се стигне до палежа. Може би не са искали да го убият, а просто да го накарат да стане по-услужлив. Независимо от мотивите им, всичко е било напразно. Хенинг дори не знае самоличността на посредника. Преговаряли са чрез анонимен имейл адрес.

Намира статията си в интернет. Чете я и заключава, че е доста добра. Направил е чудесна снимка на Биелан в гръб, с качулка, скриваща главата му и гледащ към фиорда Осло. Тайнствена и романтична снимка. В статията има много нова информация за читателите. Докато я чете, Хенинг си припомня мъжа, който е бил преди смъртта на Юнас. Чува глада в гласа си — глад за сензационни разкрития и истории. Разпознава чувството, но не защото възнамерява да напише статия за Юнас, а защото усеща, че е попаднал на нещо.

Търси по-скорошна информация за Биелан в интернет, но не открива абсолютно нищо. „Това сигурно означава, че са одобрили молбата му за нова самоличност“ — мисли си Хенинг. Или с други

думи Расмус Биелан може да е навсякъде в Норвегия и просто няма как да го открие отново. А и не е сигурен, че това ще му помогне.

„Б-гиенген“ и „Свенскелиген“, мисли си Хенинг. Той знае, че в Осло не са останали много членове на „Свенскелиген“. А не може просто да почука на вратата на шефа на „Б-гиенген“ и да го попита дали е отговорен за палежа, довел до смъртта на шестгодишно момченце. Трябва да измисли някакъв друг начин да се добере до тях.

Но как?

Отговорът е очевиден, въпреки че не му е по вкуса.

Туре Пули.

Преди Турлайф да отключи колата, той спира и се оглежда. Коли и автобуси фучат по улица „Бигдъой“. Минувачите пресичат безшумно, движейки се по пешеходната пътека. Но никой не върви към него. Ръцете му треперят докато отваря вратата и влиза. Поглежда в огледалото. Не вижда никого.

Поема си дъх, включва двигателя и потегля към центъра на Осло. Паркира на улица „Киркегатен“. Тъкмо изключва двигателя, когато някой чука на предното стъкло. Турлайф се стряска и подскача, но вижда само мъж по долнище на анцуг и бяла тениска, който се отдалечава бавно от колата.

След това забелязва жълтото листче, залепено за стъклото. Излиза и вижда мъжа точно преди да се скрие зад ъгъла. Той не поглежда назад. Турлайф отлепя бележката и прочита: „Катедрала Осло. Пет минути.“

Обзема го паника. Дълго време просто не може да си поеме дъх. Отново се започва. Краката му омекват, той залита напред и се обляга на капака на колата, за да не падне. Стои така известно време, след което се изправя и вдишва дълбоко.

Тръгва нагоре по „Киркегатен“, в посока към катедралата, чиито зеления куполи се извисяват в небето над града. Стъпките му са бавни и неуверени, сякаш тайничко се надява, че краката му ще се подкосят и ще го отърват от тази съдба. Турлайф зяпа лицата на минувачите, с които се разминава, опитвайки се да привлече вниманието им, но никой не отвръща на погледите му. „Сам съм — мисли си той. — Аз съм единственият, който може да се справи с това.“

Пресича „Карл Юхансгате“ и продължава към катедралата, чудейки се дали няма да избухне в сълзи. Вратата е отворена. Турлайф пресича улицата при стоянката за таксите и хлътва в мрака. Както винаги, той е изумен от тишината, която цари вътре.

Чува мърморене и вижда пръсти, сочещи тавана, стъклописите и картините. Поглежда часовника си. Трябва да се върне на работа след

пет минути. Псува беззвучно и веднага чувства вина заради мястото, където се намира. Срамът му се изпарява, когато усеща миризмата на кожено яке зад себе си. Обръща се и зяпва същото безмилостно лице, което вчера едва не го е накарало да загуби разсъдъка си.

Известно време двамата стоят един срещу друг. Мъжът дълго се взира в Турлайф, преди да кимне и да потъне навътре в мрака на катедралата. Турлайф тръгва след него. Сядат на една пейка. Мъжът изчаква група японски туристи да се отдалечат. След това бърка във вътрешния джоб на коженото си яке и вади кутия. Внимателно я отваря и я показва на Турлайф.

— К-какво е това? — прошепва той, заинтригуван въпреки себе си.

— Това — казва мъжът почтително, — е игла.

— Добре ли си?

Турлайф поглежда загриженото лице на Тури Палме.

— Пребледнял си. Сигурен ли си, че трябва да работиш днес?

— О, да — отвърща Турлайф и се усмихва измъчено. — Ще се оправя. Но май няма да успея да започна монтажа днес.

— Няма проблем. Ще излъчваме материала чак в събота — казва съчувствено Палме. — Наистина ли си добре? Изглеждаш ужасно.

— Ще се оправя — уверява я той.

Няколко секунди Палме го гледа изпитателно, след което слага ръка на рамото му.

— Добре. Защото днес е голям ден.

Качват се в бяло пежо 207 с познатото лого на телевизията, залепено отстрани, и потеглят. Турлайф е изтръпнал — сякаш тялото, седящо в колата, не е неговото. Не чувства седалката под себе си.

Поглежда през прозореца, търсейки нещо, в което да се загледа и загуби, но не открива нищо подходящо. Само деца в паркове и хора в кафенета. Живот. Ежедневие. Чувства се по същия начин, както се е чувствал сутринта. Сякаш нещо се мъти. Нещо ужасно. Гади му се. Малката кутийка ще прогори дупка във вътрешния му джоб.

Турлайф чува гласа на мъжа в главата си:

— След работа можеш да се прибереш къщи. Но първо трябва да ни направиш една малка услуга. Ако го сториш, ще те оставим на мира и ще можеш да се върнеш към стария си живот, сякаш нищо не се е случило. Ако откажеш, ще убием не само теб, но и децата ти.

Турлайф затваря очи.

Колата спира. Той излиза. Земята под краката му е мека. Уле Райнертсен, другият оператор, отваря багажника. Двамата вадят камерите и апаратурата. Турлайф премята единия прожектор през рамо и усеща, че челото му е мокро от пот. Камерата сякаш е по-тежка от обикновено. Светът около него губи очертания, пред очите му пада мъгла. Оставя се да го водят през врати и надолу по коридори. Спира

на прага на някаква стая. Зяпва сивия под, чувствайки се като в капан между белите бетонни стени.

— ОК — казва Тури. — Ще имаме нужда от петнадесетина минути, за да се приготвим. Нали така, Туфе?

Той кимва. Чува любезен мъжки глас, който отговаря, че няма проблем и ще се върне след малко. Турлайф е последният, който влиза в стаята. Остава торбите, триножниците и камерата на пода. Стаята е малка и тясна. По средата има маса от дърво и стъкло. Завесите са украсени с малки дантелени пеперудки.

— Какво ще кажеш? — пита го Райнертсен. — Два прожектора и камера точно зад Гури, някъде тук?

Той прави квадрат с ръцете си. Турлайф кимва.

— И ще го заснема как влиза.

— М-м.

— Би ли ми подал триножника, ако обичаш?

Райнертсен сочи единия триножник. Турлайф се подчинява. Зад него Палме крачи нагоре-надолу и чете бележките си. През следващите минути вниманието на Турлайф е заето с това, което трябва да свърши. Той наглася камерата „Панасоник“ 905 и намира един микрофон. При нормални обстоятелства би казал на събеседника на Палме: „А сега трябва да закача това за вас, за да ви чуваме“, но не знае дали ще може да го направи.

Турлайф опитва да се съсредоточи върху осветлението. Три прожектора, може би един от тях изтеглен назад, за да създаде илюзия за дълбочина чрез контраст. Светлината, идваща отзад, е твърде ярка. Ще трябва да дръпне завесите.

Работата го разсейва и за кратко той се чувства малко по-добре. Но после си спомня какво му предстои да направи.

След петнадесет минути Турлайф е готов. Вдишва дълбоко, бърка в джоба си, вади кутийката, отваря я, обръща се, внимателно поставя иглата в лявата си ръка, затваря кутийката и я връща в джоба си. „Направи всичко — мисли си той. — Трябва да направиш всичко.“

Вратата до него се отваря. Турлайф вижда как лицето на Палме засиява. Това е нейната маска за пред камерите. Усмивва се. Протяга ръка. Турлайф едва се държи на краката си. „Никога няма да успееш да го направиш — прошепва някакъв вътрешен глас. — Ще се провалиш. Никога няма да успееш.“

Стаята се смаява. Турлайф стиска пръстите си. Краката му омекват. Въздухът става влажен и лепкав. Палме кимва и се усмихва и на практика прави реверанс.

— Благодаря ви за това, че дойдохте. Това интервю е много важно за нашата телевизия.

На прага застава огромна сянка. Турлайф вдига глава. Тъмни татуировки. Женско лице на едната ръка.

Среща очите на грамадния мъж. Той протяга ръка. Турлайф я взима в своята и чува гласа на мъжа, който е дълбок и гърлен.

— Туре Пули.

Ръката на Турлайф изчезва в огромния юмрук. Едва успява да отвърне на ръкостискането. Вдига глава и казва с немощен глас:

— Турлайф Брендън. П-приятно ми е.

ВТОРА ЧАСТ

Вентилаторът на перваза бучи шумно, но губи битката с жегата. Лицето на Хенинг е мокро от пот. Той се обляга напред и чете резултатите от търсенето в Google. Стотици статии за Расмус Биелан, повечето безинтересни.

Мобилният му телефон започва да вибрира и Хенинг поглежда към него. Ивер. Решава да пренебрегне обаждането, но телефонът продължава да звъни и подскача. Накрая Хенинг раздражено натиска зелената слушалка. Минават няколко секунди.

— Хенинг?

— М-м.

— Ти ли си, Хенинг?

— Да.

— Така ли? Не звучиш като себе си. Както и да е... чу ли новините?

— Какви новини?

— Няма да повярваш. Нали помниш Туре Пули?

Хенинг подскача на стола.

— Да, какво за него?

— Мъртъв е.

Шумът от улицата изчезва. Жегата е заменена от ледена вълна, която го облива от главата до петите. Стаята се свива. Сърцето му ускорява ритъма си. Той преглъща и издиша шумно.

— К-какво каза?

— Туре Пули е мъртъв.

Хенинг се обляга с лакът на масата и прокарва ръка през косата си. Затваря очи. Ивер казва още нещо, но мозъкът му отказва да възприеме думите. Може да мисли само за едно нещо: за Юнас и за смътната си надежда, че ще разбере причината за смъртта му. Надежда, която вече не съществува.

— Как е умрял?

— Господи, що за въпрос е това?

— Как е умрял?

— Още не се знае. Доколкото разбрах, просто се свлякъл и умрял, напълно ненадейно. Но не си чул най-лошото. Или най-доброто — зависи от гледната точка. Умрял, докато давал интервю за TV2. — Масата под Хенинг сякаш омеква. — За съжаление, не е било на живо, иначе щеше да стане международна сензация.

Хенинг се е втренил в неравностите по масата. Дървото пулсира и потъмнява.

Кой, по дяволите, ще му помогне сега?

— Кога се е случило?

— Преди около час. Напълно...

Хенинг удря с юмрук по масата, след което вдига ръце пред лицето си, оформяйки триъгълник около устата и носа си.

— Ало? Там ли си?

— Тук съм — промърморва Хенинг.

— Защо не дойдеш на работа? Имам нужда от още хора.

— Не.

— Но днес си дежурен и...

— Днес съм в отпуска.

— Но аз...

Хенинг натиска червената слушалка и закрива лицето си с ръце.

Колата на TV2 бавно се отдалечава от затвор „Осло“, а Турлайф Бренден седи на задната седалка и целият трепери. Пред очите му се е спуснала черна мъгла.

Гури Палме седи отпред и говори по телефона. Изведнъж тя се обръща назад и го пита:

— Как си, Туфе?

Гласът ѝ го кара да подскочи.

— Д-добре — отвърща той.

— Сигурен ли си? Не изглеждаш добре.

Турлайф не отговаря. Опитва се да забрави очите на Туре Пули, но това е невъзможно. Станали са студени и неподвижни, сякаш някой ги е покрил с влажна мембрана. Слюнка потича от устата му, смесвайки се с бялата пяна. Ръцете му започват да се тресат, а не след дълго гърчът се разпространява из цялото му тяло като зараза. След това Пули се извива на една страна и секунда по-късно тялото му застива, а тишината се спуска над него като одеяло.

— По-късно днес ще ни извикат в участъка за показания — продължава Палме.

„Показания“ — мисли си Турлайф ужасено и лицето му пламва. Той знае, че няма да може да излъже полицаите. Ще започне да заеква и няма да може да ги гледа в очите. Сигурен е, че полицаите ще станат подозрителни, чудейки се защо е толкова нервен. Ще му задават още и още въпроси, докато накрая се пречупи. И знае какви ще бъдат последствията.

Мъжът в черното кожено яке му е казал, че може да се прибере вкъщи след убийството на Пули и че всичко ще бъде като постарому. Но това е лъжа, разбира се. Турлайф е отнел живота на човешко същество. И каква гаранция има, че наистина ще го оставят на мира? Турлайф е видял лицето на мъжа и знае, че той има съучастници. Наистина ли смятат, че ще държи устата си затворена завинаги? Ами ако ченгетата надушат нещо нередно и му отнемат този избор?

Турлайф вижда азиатец, облечен с тънки летни дрехи, извел кучето си на разходка в парка пред полицейския участък. Мъжът много прилича на водача, когото Турлайф и един негов приятел са наели за своя епичен преход през Кавказките планини. Опитали са се да стигнат от Лаза до Хиналиг в Азербайджан. Турлайф затваря очи и си спомня прехода през дълбокото ждрело между покритите с трева планини. Спомня си как са вървели в ледена вода до кръста и как, когато най-накрая пристигат в селцето, към тях се втурват четири-пет побеснели кавказки овчарки. Овчарят, който излиза да ги посрещне, не се засяга от това, че замерят кучетата му с камъни, за да ги усмирят. Беззъбият мъж дори ги кани вътре на чаша чай, а след това започва да барабани по една кофа и да пее овчарски песни.

Турлайф си спомня, че в селцето е имало само един телефон и всички мъже излизат от колибите си, за да ги гледат как си общуват с външния свят. Децата ги следват навсякъде и изгарят от желание да им покажат тухлената постройка, където ще спят онази нощ. Бащата излиза заедно с най-големия си син и ги приветства топло на арабски, след което ги завежда в кошарата. Турлайф избира агнето, което няколко секунди по-късно е заклано.

След това измиват краката си с топла вода и хапват миризливо овче сирене с чай. Малки момиченца надничат към техния мъжки свят иззад завесите. Турлайф никога няма да забрави начина, по който се е чувствал тогава — като пътешественик в Средновековието.

Отваря очи. Има толкова неща, които не е направил и които не е видял. Толкова неща, които иска да покаже на децата си.

Уле Райнертсен завива към подземния паркинг на телевизията и паркира колата. Турлайф излиза последен.

— Отивайте без мен — казва той и затръшва вратата.

Палме се обръща към него.

— Ти къде ще ходиш?

— Аз... трябва да взема нещо от колата си.

Тя го гледа няколко секунди, след което кимва. Турлайф излиза от паркинга и присвива очи на силната слънчева светлина. Спира в сянката, която хвърля съседната сграда, и мисли за Елизабет, за децата и за това, което възнамерява да направи. И го осенява прозрение. Понякога е много по-трудно да живееш, отколкото да умреш.

Хенинг гледа смръщено монитора, четейки статията за внезапната кончина на Пули. Дебели бели букви на черен фон. Без снимки. На страницата, посветена на извънредните новини, никога няма снимки, а само малък черен квадрат в горния ляв ъгъл, в който с големи червени букви пише „ИЗВЪНРЕДНО“.

Хенинг има чувството, че стените се опитват да го смачкат, така че става и излиза от апартамента. Заклучва входната врата и бързо се спуска по стълбите.

Излиза навън и жегата го блъска в лицето. Трима тийнейджъри седят на пейката в двора и пушат. Поглеждат към него, сякаш е полудял, но Хенинг не им обръща внимание. Минава покрай тях и излиза на улицата, покрита със сух летен прах. Стига първата пресечка и поема по „Фусвайен“. Колите го задминават с бръмчене. Ухилен до уши мъж на средна възраст профучава покрай него на скейтборд.

Хенинг открива празно място на тревистия склон срещу „Куба Бру“ и сяда. Гледа как Акерселва бавно тече към морето. Хората около него се смеят, пият бира, печат месо или се препичат на слънце.

Живи са.

Докато тези, които трябва да живеят, умират.

Хенинг се излята по гръб и зяпва небето. Туре Пули е мъртъв. Има странното, дори абсурдно чувство, че е загубил добър приятел. Но когато се замисля, решава, че това действително е така.

Когато излиза на улица „Карл Йохансгате“, Турлайф се сеца за персонажа на Уил Смит от филма „Обществен враг“ — млад адвокат, който дори не подозира, че по цялото му тяло има закачени микрофони и предаватели. Дори в часовника и обувките му има скрита високотехнологична апаратура, за да могат агентите на Джон Войт да знаят всичко, което той прави. Слоганът на филма е „Вярваме в Бог. Останалите трябва да бъдат наблюдавани.“

Турлайф няма представа колко високотехнологична е апаратурата, с която разполагат мъжът с конската опашка и неговите съучастници, но те знаят твърде много за него и той не може да си позволи да рискува. Поглежда през рамо, след което влиза в най-близкия магазин за дрехи втора ръка и си купува пет чифта чорапи, четири чифта слипове, чифт дълги черни панталони, чифт шорти, три бели тениски, тънък памучен пуловер и дънково яке. След това отива до най-близкия магазин за обувки и си купува чифт маратонки. Накрая влиза в тоалетната на един Burger King и се преоблича, като оставя старите си дрехи вътре.

Преди да излезе от ресторанта, изчаква няколко минути, наблюдавайки всички около себе си, включително хората на улицата. Исква да се увери, че никой не го чака или наблюдава.

После Турлайф пресича улицата и влиза в мола, откъдето си купува черна бейзболна шапка. След това открива най-близкия банкомат и изтегля всичките пари от двете си кредитни карти.

Когато излиза от другата страна на мола, Турлайф се чувства като престъпник и едва потиска желанието да побегне. Вместо това бързо се отправя към „Бипортен шопинг център“, влиза през въртящата се врата и се качва на ескалатора. Слиза на третия етаж и минава покрай кафене, магазин за дрехи, супермаркет, книжарница и ресторант. Не след дълго стига преддверието на „Централна гара Осло“.

„Да избягам от всичко това по този начин е пълна лудост — мисли си той. — Но имам ли избор? Ако остана, най-вероятно ще ме убият. Може би още днес.“ Ако ченгетата решат да го разпитат, със сигурност ще го пречупят и тогава ще има само две възможности — да си признае за убийството и да поеме отговорност за него или да им разкаже всичко. Ако направи това, мъжът с конската опашка ще нарани Елизабет и децата. По начини, които дори не иска да си представя.

„Единственото разумно решение — заключава Турлайф, — е да направя това, което правя в момента — да се махна от Осло.“ Той се чуди след колко време ще го обявят за издирване. Гури и Оле ще се чудят защо не се е върнал на работа. Ще се опитат да му позвънят на мобилния телефон, но няма да получат отговор. Може би ще се обадят на Елизабет, за да я питат дали се е прибрал вкъщи, но ще отлагат това възможно най-дълго. „Но ще стане най-късно тази вечер — мисли си

Турлайф. — Преди това трябва да си намеря добро скривалище. А дотогава ще бъда напълно невидим.“

Турлайф вдига глава към голямото електронно табло с разписанията на влаковете. Около него е пълно с хора — гарата прилича на огромен мравуняк. Невъзможно е да разбере дали някой го наблюдава. Просто трябва да се надява, че е успял да им се изплъзне.

Не иска да пътува с автобус. Те са твърде тесни и бавни. Има влакове до Скиен, Лилехамер, Берген, Халден, Трондхайм. Вижда, че влакът за Берген тръгва след девет минути. А този до Гьотеборг след осем. Турлайф се насочва към една от червените машини за билети и сърцето му забива по-бързо. Набира думите и вкарва парите в процепа.

„Влакът за Айдсвол заминава от десети коловоз.“ Турлайф къса билета и се отдалечава от машината. Влакът тръгва след четири минути. А преди това трябва да направи още едно нещо.

Когато Йорян Мьонес вижда отражението си във витрината на магазина, той едва успява да потисне усмивката си. Всичко се развива по план. По неговия план. И този път без засечки.

Дяволски перфектно е!

Но има още работа. Трябва да се отърве от Бренден и да вземе останалите пари. След това смята да напусне Осло завинаги. Не може да рискува да остане тук или да се върне по-късно, защото отсъствието на Бренден може да предизвика проблеми.

Мьонес се усмихва. Проблеми?

Още не е решил къде да замине, но ще е някъде много далече. Жадува за това да изчезне в гората и няколко седмици да спи под дърветата. Може да го направи, разбира се, но не в Норвегия. И със сигурност няма да отиде на място, където има твърде много оскъдно облечени момичета, евтини коктейли и горещи плажове. Този живот никога не го е привличал.

След като вземе парите, вече няма да му се налага да работи. Въпросът е колко дълго ще издържи без работата. Бездействието се отразява на мозъка му. Той има нужда от стимулиране, а работата е единственото нещо, което го кара да се чувства жив.

Хората около него бързат, мъкнещи сакове и влачеци куфари, като от време на време поглеждат разтревожено часовниците или мобилните си телефони. Мьонес презира хората, които живеят по този начин. Каква досада.

Никога не е харесвал порядъчността. Още когато е бил тийнейджър е започнал да обира къщи и апартаменти. Лесна работа, а пък ченгетата не подозират с кого си имат работа. Защо ще върши някаква безсмислена работа за 180 крони на час, когато може да изкара четвърт милион за един уикенд?

Веднъж е излизал с момиче, което се опитва да го превърне в порядъчен гражданин, но това продължава само няколко месеца. Всеки ден седи в офис и работи на компютър, докато тялото му копнее да бъде другаде — да разузнава, да събира информация, да планира

следващия удар. Майка му често го пита защо не спазва законите като повечето хора, но той просто не е такъв човек. Обича хаоса и разрухата и постоянно търси нови тръпки и вълнения, защото без тях животът е безкрайно скучен. Не е станал престъпник заради обществената среда. Сам е избрал този живот. И ако може да се върне обратно в миналото, би направил същия избор.

Вътрешният му джоб вибрира. Мьонес вади мобилния си телефон и натиска зелената слушалка.

— Имаме проблем — казва Йетон Поколи.

— Продължавай.

— Номер едно. Не знам къде е.

Усмивката на Мьонес замръзва. Той прехвърля телефона от едната си ръка в другата, мръщи се и защипва горната част на носа си между палеца и показалеца на лявата си ръка.

— Къде го изгуби?

— Влезе в Burger King. Стоях отвън около пет минути, но после започнах да се тревожа. Влязох вътре, за да го потърся. Намерих дрехите му в тоалетната.

Мьонес не казва нищо.

— За кой Burger King става дума?

— Онзи на улица „Карл Йохансгате“.

— Близо до Централната гара?

— Да. В момента съм там, но не го виждам.

Мьонес разсъждава върху чутото, гледайки отражението си във витрината на магазина.

— Ок — казва накрая той.

— Какво ще правим? — пита Поколи.

— Ще ти звънна след малко. Стой там.

Мьонес затваря, преди Поколи да има време да отговори. Веднага набира Флюрим Ахметай.

— Говори — казва шведският албанец.

— Обаждал ли се е на номер две?

— Не.

— Изобщо звънял ли е на някого?

— Не.

— Виждаш ли къде е мобилният му телефон в момента?

— Не, но мога да откроя.

— Направи го. И провери банковите му сметки. Номер едно опитва да ни се изплъзне.

— Ясно.

Мьонес се оглежда във витрината, осмисляйки новините. След време лицето му се разчупва в хищна усмивка.

— Това не е проблем — казва той.

— А?

— Няма значение. Номер едно ще направи най-голямата грешка в живота си.

Чува странен шум в главата си.

Това морето ли е? Със сигурност чува грохот на вълни.

Хенинг преглъща, но звукът отказва да заглъхне. Сякаш е бил на особено шумен концерт. Примигва, но хората около него продължават да изглеждат странно. Губят очертания и излизат от фокус. Гласовете им се смесват и сливат. Тревата под тялото му сякаш расте. Мравка се покатерва върху ръката му. Понечва да пропълзи под кожата му, но Хенинг я перва и става. Стои и се олюлява. Първите няколко крачки болят, следващите са още по-ужасни. Извърща се от слънцето и го оставя да припича врата му. Продължава да върви. Оградата. Къде е оградата? Отново усеща асфалт под краката си. Колело профучава покрай него и нова, още по-остра болка пронизва табаните на ходилата му. Има чувството, че са мокри.

Някъде наблизо нещо подскача.

— Ей!

Хенинг стреснато вдига глава.

— Спри топката!

Протяга крак и усеща как нещо се удря в него и спира. Някой притичва. Хенинг настъпва топката. Вижда момче с дълга руса коса. Ледено сини очи. Някак си познати.

— Мерси — казва момчето, което е на осем, може би девет години. — Бихте ли ми я върнали?

Хенинг го поглежда.

— Как се казваш?

— Фредрик.

Хенинг се разкрачва за равновесие и опитва да погледне момчето в очите, но не успява. Вместо това ритва топката към него. Момчето се навежда и я хваща с ръце, но веднага я пуска.

— О! Покрита е с кръв!

Топката се търкулва настрани. Хенинг я проследява с очи, но изведнъж я губи от поглед. Момчето също си тръгва. Болката под

краката му става още по-остра. Поглежда надолу. Едва тогава осъзнава, че носи чехли.

Турлайф винаги се е чувствал спокоен, пътувайки с влак. Има нещо успокояващо в това да седиш и да зяпаш през прозореца. Когато очите се насочат към релсите, светът хуква напред. Когато се насочат към пейзажа, всичко сякаш застива. Това винаги го изумява. Освен сега.

Днес не иска да вижда елени, зелени поляни и заснежени върхове. Вместо това затваря очи и опитва да подреди мислите си. Това се оказва невъзможно: не може да спре да преживява отново и отново случилото се в затвора „Осло“. Все още чувства малките косъмчета по гърдите на Туре Пули, когато закача микрофона за тясната му тениска. Иглата в дланта му, гладка и студена. Изненадания поглед на Пули...

Турлайф не успява да завърши тази мисъл. Чуди се какво ще си помислят всички, когато разберат, че е избягал. Особено децата. Елизабет сигурно ще им каже, че тати е заминал за чужбина по работа и не знае кога ще се върне. Но колко дълго ще успее да поддържа тази лъжа? Пол е на осем години и изобщо не е глупав. Бързо ще разбере, че нещо не е наред. „Трябва да ги уверя, че съм добре — мисли си Турлайф. — Трябва да кажа на Елизабет да не се тревожи.“ Но как ще успее, след като наблюдават апартамента? Ами ако подслушват телефона на Елизабет? „Не мога да рискувам — заключва Турлайф. — Не мога да рискувам да си помислят, че тя знае къде съм.“

Тогава какво може да направи, по дяволите?

Най-вероятно Елизабет още е на работа. Може да позвъни в училището и...

По дяволите! Няма мобилен телефон. Турлайф се оглежда и вижда, че трима от спътниците му държат телефони. Може би някой от тях ще му услужи? Не. Той веднага пропъжда тази мисъл. Подобен разговор трябва да бъде проведен насаме, а никой разумен човек няма да даде телефона си на мъж, който казва, че иска да остане насаме, за да говори по телефона. Единствената му надежда е да изчака влакът да спре на някоя гара, след което да слезе и да потърси уличен телефон.

Но ако иска да се свърже с Елизабет, преди да свърши работа, трябва да действа скоро. Дали да остане на влака до последната

спирка? Или да слезе на някоя по-малка гара? Ще му бъде по-лесно да държи нещата под око в малък град, където всички се познават и всеки непознат изпъква. Но ако го открият и изпратят някой след него, Турлайф ще бъде много по-лесен за намиране.

Реклама в купето привлича вниманието му. Той разглежда картинката, след което прочита текста: „Купете хижата на мечтите си още днес!“ Отдолу има прекрасна снимка на красив и величествен планински пейзаж, осеяни с малки черни хижи. Под тях е изписана една-единствена дума: „Устаусет“.

Рекламата напомня на Турлайф за Айнар Фльотакер — приятел от детинство, с когото е изгубил връзка, след като са им се родили деца. Но той никога няма да забрави ваканцията, която са прекарвали като тийнейджъри в семейната хижа на Айнар в Устаусет. Когато пристигат, е минус тридесет градуса по Целзий. След като са слезли от влака, е трябвало да направят доста голям преход до хижата, носейки багажа и ските си. В самата хижа е минус дванадесет градуса. Веднага запалват огън, но свалят якетата си чак на следващия ден.

„Хижата най-вероятно още е там — мисли си Турлайф. — И се съмнявам, че някой я използва в момента.“

Стъпките спират точно пред него. Хенинг примигва и вдига глава. Вижда червени шорти и гол торс. Гюнар Гома му се хили.

— Защо седиш тук? — пита го неговият съсед с весел, но изненадан глас. Хенинг се оглежда и осъзнава, че седи на стълбите.

— Н-не знам — отговаря той.

Има чувството, че се събужда след дълъг кошмар. Или пък още сънува? Не. Краката не биха го болели.

— От кога седиш тук?

— Ами... не съм сигурен.

Гласовете им отекват между стените.

— Тъкмо излизам да потичам и кого да видя на стълбите? Помислих, че си призрак.

Хенинг опитва да се изправи. Болката отново прорязва краката му.

— Май си стъпил на стъкло.

— Колко е часът? — пита Хенинг.

— Часът? Не знам, отдавна не гледам часовници. Просто поглеждам през прозореца, за да видя дали е тъмно или светло, горещо или студено. Какво друго трябва да знае мъж на моята възраст?

— М-м.

Хенинг иска да се издърпа нагоре, но перилото е от другата страна.

— Имаш ли нещо горе, с което да промиеш раните? — пита го Гома.

— Мисля, че да.

— Ок, ще ти помогна да станеш. Хвани се за ръката ми.

Хенинг поглежда нагоре към него.

— Хвани се за ръката ми — повтаря Гома.

Хенинг вижда решимостта в очите му. Никога преди не го е виждал толкова сериозен. И никога преди не му се е налагало да разчита на помощта на седемдесет и шест годишен мъж с оперирано сърце, за да се изправи на крака. Въпреки това протяга ръка и Гома го

издърпва нагоре. Хенинг се олюлява като пияница. Изкачват стъпалата едно по едно. Гома диша тежко. Старите му ръце са грапави и жилави. „Ръце на трудовак“ — мисли си Хенинг. През цялото време чува как някой в двора реже с трион и забива пирони с чук.

Стигат апартамента му. Хенинг изважда ключовете и отваря вратата. Гома го повежда надолу по коридора. Хенинг спира, поглежда към димния детектор и се обръща към Гома.

„Не — казва си Хенинг. — Това е нещо, за което трябва се погрижиш сам.“

— Благодаря ти за помощта.

— Няма нищо — отговаря Гома.

Хенинг забива поглед в пода.

— Извинявай. Не знам... не си спомням какво се е случило...

Гома вдига ръце.

— Не се тревожи за това. На всички се случва. Веднъж се опомних точно преди да вляза в „Кондомериет“. Не знам как попаднал пред вратата на сексмагазин.

— Нима?

— Да. Но така и така бях там, трябваше да вляза и да...

— Да, благодаря ти — прекъсва го Хенинг с усмивка и вдига ръка. Известно време двамата мълчат и се гледат.

— Искаш ли чаша кафе или нещо такова? — пита накрая Хенинг.

— Не, благодаря. Отивам до пазара, за да си купя домати.

— Може би някой друг път.

— Да, ще ми е приятно.

Гома го поглежда изпитателно, след което кимва.

— Добре. Трябва да тръгвам. Умната.

— Ти също.

Минава пет часа, когато Турлайф слиза на гара Устаусет. Краката му се омекнали от дългото седене. Спира и се оглежда. Вдясно се извисява планинската верига Халингскарвет. Върховете ѝ са покрити с кадифени кръгчета мъгла, а красивите склонове са осеяни с безразборно разхвърляни хижи с разнообразни размери и цветове. Пред него е кафяво-червеният планински хотел, заобиколен от жилищни сгради. Шосе 7 продължава към Хаугастьол и Берген, паралелно с влаковата линия. Отвъд нея има малко езеро, което блещука на следобедното слънце.

Турлайф тръгва. Горещо е. Става му още по-горещо, когато осъзнава, че е твърде късно да се обади на Елизабет. Тя вече си е вкъщи и сигурно е заета с храненето на децата и раздразнена от това, че не се е прибрал и не вдига телефона си.

Обикновено в четвъртък вечер Елизабет ходи на фитнес, но днес ще трябва да си остане вкъщи. При други обстоятелства би ѝ позвънил там. Но тази вечер няма да ходи, дори и ако успее да открие бавачка. Не може ли да се обади на някой друг? Някой, който да посети Елизабет или да я накара да отиде някъде, където може да говори с нея?

Не може да се обади на сестра ѝ, нито на родителите ѝ — това би предизвикало паника. А освен това Турлайф не се съмнява, че хората, които го преследват, разполагат с достатъчно време и средства, за да се свържат с всички негови приятели и роднини, в случай че е установил контакт с тях. „Една от футболните майки“ — мисли си той. Но Турлайф не ги познава и не знае имената им. Нито телефонните им номера. „Освен това — мисли си той, — ще бъде глупаво да забърквам още невинни хора в тази каша. Ще трябва да изчакам Елизабет да се върне на работа“ — заключава Турлайф. Това означава, че я чака една почти непоносима нощ.

Когато влакът потегля за Берген, Турлайф проследява с поглед единствените двама пътници, слезли с него. Мъж и жена, които вървят на разстояние един от друг. Турлайф тръгва след тях, като

същевременно се опитва да си придаде вид на човек, който познава гарата много добре, сякаш постоянно пътува с този влак.

Слиза от платформата, пресича шосе 7 и тръгва надолу към бензиностанцията. Единственият супермаркет в Устаусет го приветства с думите „ХРАНИ И ДРУГИ СТОКИ“, изписани с боя на бялата стена над входа. Турлайф опитва да си представи пътя до хижата на Айнар, но си спомня единствено това, че са минали покрай магазина, бензиностанцията и вестникарската будка, преди да завият надясно. Сега прави същото, въпреки че всичко му се струва напълно непознато. Все пак тогава е било тъмно и заснежено, а сега е лято и пече ярко следобедно слънце. Минава покрай жилищна сграда с червен покрив и пет гаража. Всички останали постройки са хижи. Вижда и огромен паркинг със сини метални стълбове, разделящи местата за автомобилите.

Турлайф върви по чакъления път още десетина минути, след което стига кръстопът и спира. Вижда табелка, на която пише „Престхолт“. Стрелката сочи надясно. До нея има стълб с около десетина други табелки, сочещи към различните ски маршрути (Ембретстълен, Гайло, Аймехай и т.н.). „Не — мисли си Турлайф. — Нищо познато до тук.“

Решава да продължи право напред. Кола се задава към него по чакъления път. Турлайф дръпва козирката на шапката си надолу и забива поглед в земята. Прави крачка встрани, за да може колата да мине, след което продължава напред. Не след дълго вижда голяма сива сграда, на която има табелка с надпис „Престун“.

„Престун“ — мисли си Турлайф. Това му звучи бегло познато.

Въодушевен, той продължава напред, следвайки червените пръчки покрай пътя — забити там, в случай че снегът е толкова дълбок, че шофьорите на снегорините не могат да видят пътя. Спомня си как двамата с Айнар са изкачвали същия хълм, пъшкайки от усилието. Чува ритмично чукане от строеж, но не вижда такъв.

Сто метра по-нататък Турлайф спира и поглежда надясно към склона на планината. Вижда хижа след хижа, заобиколени от десетки млади брези. Разпознава ли черната хижа по средата на склона? С червения покрив и външния клозет? „Да, това е!“ — казва си Турлайф и ускорява крачка.

Скоро стига хижата. Тя не е голяма, но когато я вижда отблизо, веднага си спомня как изглежда отвътре. Чамови стени и чамови мебели. Малка кухничка. Диван с червени възглавници. Мушама на масата. Квадратни прозорци с червено-бели завеси.

„Сигурно вътре е същата“ — мисли си той и внимателно я оглежда. Хижата изглежда необитавана. Околните постройки също изглеждат празни. Приближава се, спира и наднича през процепа в завесите на кухненския прозорец. Турлайф никога не е влизал с взлом и никога през живота си не е нарушавал закона, така че в момента се чувства неловко, особено при положение че познава жертвата. Опитва да се убеди, че Айнар ще го разбере.

Заобикаля хижата, спомняйки си един разказ на Айнар за това как веднъж забравили ключа вътре и трябвало да се обърнат към местен ключар, който, срещу щедър хонорар, спасил великденската ваканция на семейството. Но бащата на Айнар си взел поука и направил така, че в хижата да може да се влиза не само през входната врата. В резултат на това вратата на бараката за дърва винаги се държала отключена. Бащата на Айнар направил специална врата в дъното на бараката, която водела в бараката за инструменти, откъдето пък можело да се влезе в мазето на хижата през врата, заключена с катинар. Турлайф си спомня, че ключът за катинара е скрит в малка ръждясала консерва.

Натиска дръжката на вратата на бараката за дърва, но трябва да се облегне на нея, за да я отвори. Оглежда се за последен път, след което влиза и отива до другата врата. Рафтовете в барачката за инструменти са отрупани със стари ски и щеки, ски обувки, лопати, маркучи, кутии с боя и различни инструменти. Вижда консервата. Ръждясала, но непокътната. Взима я и я раздрусва.

Ключът вътре трака.

И Турлайф осъзнава, че за първи път от няколко дни се усмихва.

Хенинг седи на своя опърпан стол „Стреслес“ с лаптопа в скута си. Вдигнал е порязаните си крака на една табуретка, раните са почистени, ходилата са превързани. Чувства, че процесът на заздравяване вече е започнал.

Последните няколко часа се сливат в главата му. Единственото нещо, което помни ясно, е телефонният разговор с Ивер. След това не помни нищо до събуждането си на стълбите. Това не е първият път, когато мозъкът му дава на късо по този начин. „Какво ми става, по дяволите?“ — чуди се той.

Наближава шест и половина, така че включва телевизора. Рекламна пауза, последвана от логото на новинарската емисия на TV2. Увеличава звука и вижда високата фигура на Туре Пули, застанал на същия праг, където се е срещнал с него само преди няколко дни. Женски глас съобщава, че по-рано днес осъденият убиец Туре Пули припаднал и по-късно починал в затвор „Осло“. Снимката изчезва. Идва ред на следващата новина от деня. Хенинг не слуша, но вижда кадри с катастрофирал влак и дим, издигащ се към небето. Последната история е обобщена за пет секунди, колкото да подразни интереса на зрителите, след което се прехвърлят в студиото при водещия Махрук Али, който започва емисията. Хенинг увеличава звука още повече.

— Бившият събирач на дългове Туре Пули припадна и след това почина в затвора „Осло“ по-рано днес. Пули бе интервюиран от екип на TV2 в момента на смъртта си.

Али се втренчва в камерата. Репортажът започва, но няма кадри от вътрешността на затвора. Вместо това се виждат две снимки — едната на Кнут Улав Нордбьо, а другата на телефонен апарат. Говорителят на затвора прави непохватен опит да обясни на норвежците какво се е случило, но на този етап не може да разкрие нищо ново около смъртта на Пули.

След това се пренасят пред затвора, където чака репортер, стиснал микрофон до лицето си. Той повтаря известните факти, след което се обръща към управителя на затвора Бьоре Кулберг. Той също

не може да разкрие никаква нова информация. Връщат се в студиото при Махрук Али, който обяснява на зрителите, че могат да видят последните мигове от живота на Туре Пули в новинарската емисия от девет часа. Освен това могат да прочетат интервю с журналистката от TV2 Гури Палме на сайта на телевизията.

Хенинг намалява звука, отваря лаптопа и зарежда страницата на „Новините 123“. Логото „ИЗВЪНРЕДНО“ вече го няма, заменено от обикновено заглавие, придружено с любимата на медиите снимка на Пули от неговия арест през октомври. На снимката той е с широко отворени очи и увиснала челюст.

Хенинг има чувството, че пропада. Смъртта на Пули е като кошмар, от който не може да се събуди. Спомня си разочарованието и изумлението в гласа на Ивер Гюнешен, преди да му затвори. Гледайки всички статии, които Ивер е написал, Хенинг започва да се чувства още по-лошо. Той кликва върху водещата статия, чието заглавие още не е сменено — „ТУРЕ ПУЛИ Е МЪРТЪВ“.

Първото нещо, което привлича вниманието му, е добрата работа, която Ивер е свършил. Опитал се е да драматизира събитията от деня, пишейки в сегашно време. Дори е съставил времева ос. А накрая припомня на читателите си присъдата на Пули и всички факти от неговия случай. Има и голяма снимка на Вероника Нансен, под която пише, че тя още не е отговорила на поканата на „Новините 123“ да коментира днешните събития.

Хенинг вижда, че новинарският отдел е приложил линк с интервюто на TV2 с Гури Палме. Заглавието е „Най-шокиращият момент в живота ми“.

„Не е зле“ — мисли си той, но не кликва върху статията, защото може да предположи какво пише в нея. Ивер е взел интервю и от адвокатата на Пули. Фруде Улсвик посетил клиента си само няколко часа преди фаталното интервю и според него Пули изглеждал в отлично здраве. Хенинг въздъхва и за първи път от много време иска да запали цигара. Но след това си представя майка си, свлечена на кухненската маса, с бръмчащата машина до нея. Копнежът за цигара веднага се изпарява. „Какъв живот — мисли си той. — Каква смърт.“

Поне Пули е умрял бързо.

Чак след като влиза в хижата, Турлайф се чуди дали тя не е оборудвана с аларма против крадци. Но токът е спрял, а той не вижда електронно устройство, закачено за някоя от стените.

Отнема му известно време да открие кутията с бушоните, монтирана на една външна стена. За щастие, има вода, така че не му се налага да търси спирателния кран сред камъните и хрусталаците по склона.

На връщане минава през мазето и взима една консерва агнешко с гарнитура от моркови и картофи. Стопя си ястието, въпреки че не е гладен. Месото е сочно и вкусно и силите му започват да се връщат. Но съвестта продължава да го гризе. Не иска да мисли за това какво преживява Елизабет в момента. Сигурно крачи неспокойно из дневната и разсеяно отговаря на въпросите на децата. Мисълта, че мъжът с конската опашка и неговите съучастници я наблюдават, още повече влошава настроението му.

След като се нахранва, Турлайф забелязва, че небето е започнало да потъмнява. Магазинът сигурно вече е затворен, но това вече няма значение. Турлайф няма да има нужда от нищо друго до сутринта, така че решава да разучи новия си дом. Хижата разполага с химическа тоалетна и той внимателно прочита инструкциите, преди да я ползва. След това си взима душ с хладка вода и се подсушава с хавлия, намерена в един от шкафове в банята. Постепенно започва да се чувства по-добре.

В хижата има достатъчно книги и списания. Намира и карта на района, която може да му бъде от полза. В барачката с инструменти има няколко въдици и кутия с кукички. „Ако остана тук достатъчно дълго — мисли си Турлайф, — може да се опитам да хвана някоя и друга пъстърва.“

В хижата има и телевизор, но той решава да не го включва. Светлината, идваща от екрана, може да бъде видяна отвън. И от голямо разстояние. Първоначално решава да не включва никакви лампи, за да не буди подозренията на съседите — ако изобщо има такива наоколо.

Но знае, че това не е особено добра идея в дългосрочен план. „Не мога просто да се заключа вътре — мисли си той. — Трябва да открия какво става — какво правят полицаите, какво съобщават медиите. Но как?“

Хотелът до гарата със сигурност предлага интернет връзка на своите гости. И като се има предвид сезонът, едва ли всички компютри за общо ползване са били раздадени на гостите. Но може ли да рискува да отиде там?

Турлайф се замисля за мъжа, който го е принудил да убие Туре Пули. Пита се дали наистина не знае нищо за него. Трябва да е казал или направил нещо, което Турлайф може да използва. Прекарали са няколко часа заедно. Трябва да има нещо, което може да направи, без да застраши своя живот или живота на децата си. „Мисли, Турлайф — казва си той. — Трябва да мислиш.“

Вдишва дълбоко и точно тогава осъзнава колко е изтощен. Отива в спалнята и ляга на леглото, след което се завива със светлосиния юрган. Затваря очи и минута по-късно вече спи.

Ивер Гюнешен влиза в апартамента си и въздъхва. Остава сака си на пода, събува обувките си, взима си една бира от хладилника, сядна на дивана в дневната и включва телевизора. Изпива половината бира на три големи глътки, а другата половина на няколко по-малки. Осъзнава, че една бира няма да е достатъчна тази вечер.

Обикновено по това време на деня е с Нора, но след дванадесет, почти тринадесет часа работа е твърде изтощен за нейната компания. Искане да прекара вечерта сам и на спокойствие. Няма да може да лежи до Нора, усещайки дъха ѝ върху кожата си и топлината на тялото ѝ, да я прегръща и притиска до себе си. Тя често казва, че не може да заспи, освен ако не е прегърнала голата му ръка или рамо. За предпочитане, докато притиска чело в гърлото му.

Освен това Нора спи неспокойно, като често размахва ръце и го удря. И когато Ивер се събуди, което винаги става рано, особено когато спи у тях, тя все още се е вкопчила в него. Той трябва да се измъкне от прегръдката ѝ бавно, нежно и внимателно. „Не“ — мисли си Ивер. Със сигурност тази вечер няма сили за това представление.

Тя се е разсърдила, разбира се. Ивер е доловил това в гласа ѝ. Или пък е било разочарование? Но поне Нора знае какво е да бъдеш с някой, който не се съобразява с часа и деня от седмицата, когато има извънредни новини. Въпреки че тази част от характера на Хенинг Юл вече не съществува.

Двамата с Хенинг никога не са обсъждали Нора, но Ивер знае, че на него му е трудно да работи с мъжа, който го е заменил в леглото ѝ. Той никога не е питал Нора дали все още обича Хенинг, защото няма нужда да го прави. Разбира се, че все още го обича, имайки предвид причината за развода им. „Никога не бутай гнездо на оси — напомня си Ивер. — Поне ако не искаш да бъдеш ужилен.“

Започват новините в девет часа по TV2. Ивер си спомня начина, по който са загатнали за предсмъртните кадри на Пули в предишната емисия. „Много хитро от тяхна страна“ — мисли си той. Винаги обича да гледа репортажи за историите, които пише, а кадрите от смъртта на

Пули ще добавят дълбочина към бъдещите му статии. Ивер увеличава звука и чува драматичния глас на Гури Палме.

Не след дълго му става ясно, че TV2 не разполага с нови факти около смъртта на Пули, но те не са им нужни. Той вижда паническата, непохватна реакция на Гури, която изчезва от кадър и започва да вика за помощ. Няма нищо фалшиво в поведението ѝ. Това е реалити телевизия в пълния ѝ блясък.

Минали са доста години, откакто Ивер и Гури са учили заедно в университета по журналистика „Осло“. Гури е от онези момичета, които са си правели специални прически преди всяка сесия, молели са операторите винаги да включват деколтето им в кадър и са прекарвали десетки часове в солариум преди снимането на материал, независимо дали той е за упражнение или изпит. Ходи на фитнес четири пъти в седмицата, като обръща специално внимание на стомаха, дупето и краката си.

Но освен това е умна, което се забелязва веднага, както и амбициозна — две много важни качества в тяхната професия. Не след дълго Ивер осъзнава, че Гури има апетит само за онези мъже, които могат да ѝ помогнат да се издигне.

По тази причина той е доста изненадан, когато започва да забелязва свенливите, многозначителни погледи, отправени към него, както и преувеличеното ѝ кикотене всеки път, когато каже нещо забавно. И неизбежното се случва. След една пиянска вечер те се озовават заедно в леглото. Без дрехи, разбира се.

Така и не стават гаджета, но докато са студенти, от време на време излизат заедно и освобождават насъбралото се сексуално напрежение. Връзката им е приятна и без излишни усложнения. С някои хора е така: изпитват непреодолимо привличане един към друг и всеки път, когато се погледнат, избухват фойерверки и просто се чувстват принудени да се отдадат един на друг.

След завършването си двамата започват да си търсят работа. Гури е изкарала стаж в TV2 и започва там, но дълго време я използват като черноработничка. Има нужда от някаква сензация, с която да си извоюва име. Една нощ, след като изразходват излишната енергия, тя споделя своите притеснения с Ивер докато лежат в леглото.

— Имам нужда от някаква сензация — въздъхва тя и издишва цигарен дим към тавана на спалнята. Челото ѝ блести от светлината на

уличната лампа, процеждаща се през завесите. Ивер се разсейва, запленил от невероятно гладката ѝ кожа.

— Мога да ти помогна — чува се да казва той и веднага съжaliaва за думите си. Но не може да ги натъпче обратно в гърлото си. По това време Ивер се чувства преизпълнен с увереност, тъй като е написал няколко статии, привлекли вниманието на читателите. И както обикновено се случва, няколко популярни статии водят до появата на нови източници, които разкриват още по-интересна информация и позволяват на репортера да пише все повече и повече четени статии.

Една от историите, които още не е имал време да разследва, засяга служител на строителна компания от Съорландет, който е получавал подкупи от предприемач, за да му осигури поръчка за строеж на път на стойност няколко милиарда крони. Гури открива, че служителят, четиридесет и седем годишен мъж от Венесла, е получил „подаръци“ от предприемача на обща стойност триста хиляди крони. Мъжът е опитал да прикрие подкупите с фалшиви фактури.

Гури предизвиква скандал с разкритията си, написва няколко отлични статии за корупцията в Норвегия и интервюира представител на най-известната неправителствена антикорупционна организация в света — „Трансперънси Интернешънъл“, която по-късно обявява, че Норвегия е най-корумпираната скандинавска държава. Освен това Гури интервюира френския политик и магистрат Ева Жоли, известна с неуморната си борба против корупцията. Темата е обсъждана от всички вестници и телевизии в Норвегия. Малко след това TV2 предлага постоянен договор на Гури.

Тя се издига.

Гури е започнала да излиза с един от изпълнителните продуценти на телевизията, а Ивер е срещнал Нора и оттогава двамата не са пресичали пътищата си. Но Ивер знае, че искрата още е там и опияняващото напрежение продължава да тлее помежду им. А Гури много добре знае, че му дължи услуга.

Снимката на Туре Пули замръзва на екрана. Управителят на затвора Бьоре Кулберг обяснява на зрителите, че не може да обсъжда медицинската история на Туре Пули, след което репортерът казва, че аутопсията на Пули е обичайна практика в случаите на необяснена смърт. Ивер изключва телевизора, пали цигара, взима мобилния си телефон от масата и намира номера на Гури Палме в списъка.

Известно време гледа името, след което натиска зелената слушалка.
„Добре, че Нора не е тук“ — мисли си той.

След няколко часа безпаметно гледане на телевизия мозъкът на Хенинг се събужда. Точно в единадесет часа вечерта той включва FireCracker 2.0 — програмата, създадена преди две години от неговия източник в полицията, с помощта на която осъществяват своята двустранна връзка. Хенинг проверява дали btiernes7 е онлайн. Минутите текат. Изведнъж чува иззвъняване, сякаш някой е натиснал звънеца на входната врата.

Пръстите му се насочват към клавиатурата.

МакаПака: Вече знаеш ли какво е убило Пули?

btiernes7: Ти как мислиш?

МакаПака: Добре, още е рано за това. Но имаше ли кръв на местопрестъплението?

btiernes7: Не.

МакаПака: Нещо подозрително?

btiernes7: Доколкото знам — не.

МакаПака: Полицейски разпити?

btiernes7: Още не са стигнали до там.

МакаПака: Защо?

btiernes7: TV2 отказва да предаде записите на полицията без съдебна заповед. Но има нещо интересно. Член на персонала на телевизията е в неизвестност.

Челюстта на Хенинг увисва.

МакаПака: Някой от тези, които са били там, когато Пули е умрял?

btiernes7: Да.

МакаПака: Кой е той?

btiernes7: Казва се Турлайф Бренден. Оператор.

МакаПака: Осъждан?

btiernes7: Не, иначе нямаше да го пуснат в затвора.

МакаПака: Добре, но знаеш ли нещо за него?

btiermes7: Не. Няма абсолютно никакви провинения.

МакаПака: Тогава какво правите по въпроса?

btiermes7: В момента нищо. Не е в неизвестност от достатъчно дълго време. Но предполагам, че ще разпространя снимката му и ще го обявим за изчезнал — ако не се появи през уикенда.

„Интересно — мисли си Хенинг. — Много интересно.“

МакаПака: А сега нещо напълно различно: знаеш ли къде се намира Расмус Биелан?

btiermes7: Той не кандидатства ли за влизане в програмата за защита на свидетели?

МакаПака: Да. Точно затова питам.

btiermes7: Не. Нямам никаква представа. Искаш отново да го интервюираш?

МакаПака: Не съм напълно сигурен. Но е възможно тези, които се опитват да го намерят, да са отговорни за пожара в апартамента ми. Просто искам да знам дали още е жив.

btiermes7: Ще ми отнеме известно време да разбере. А не се знае дали ще успее.

МакаПака: ОК. Ще бъда търпелив.

btiermes7: Грижи се за себе си.

МакаПака: Ти също.

Въпреки че е късно вечерта, навън е още топло. Йорян Мьонес пали цигара и издишва дима през носа си. Тъкмо понечва да си дръпне за втори път, когато уличният телефон на ъгъла започва да звъни. Мьонес загася цигарата с пръсти и я прибира в кутията. Влиза в будката и вдига слушалката.

— Ало?

— Поздравления.

Гласът на Лангбайн е напълно безизразен.

— Благодаря.

— Погрижи ли се за всички действащи лица?

Мьонес се колебае.

— Не всички, но...

— Какво имаш предвид?

— Не е проблем. Всичко е под контрол. Не се тревожи.

— Плащат ми, за да се тревожа.

— Да, но можеш да ми се довериш.

— Правил съм тази грешка преди.

— Добре, разбирам какво ми казваш, но никой няма да научи за теб или за сделката ни.

— Не обичам недовършената работа.

— Нито пък аз. Затова ще оправя нещата.

— Ще ти се обадя след седемдесет и два часа. Ако дотогава си решил този проблем, ще получиш останалите пари.

— Но...

— Същият номер, същото време.

Няма време да възрази, защото Лангбайн затваря. Мьонес тряска слушалката върху вилката, клати глава и излиза в нощта.

Част от него иска да остави Бренден да избяга. Исква да го остави сам да осъзнае, че не разбира правилата на играта, която играе. Провалил е всичко, но не за Мьонес, а за самия себе си. Ако ченгетата открият какво е причинило смъртта на Пули и решат, че той е бил убит, ще започнат да издирват Бренден именно защото е изчезнал. И със

сигурност ще искат да го разпитат — по същата причина. Не изглежда добре да изчезнеш в деня, в който си станал свидетел на убийство. Ако го арестуват, Бренден ще бъде твърде уплашен, за да говори. Знае, че семейството му ще бъде убито, ако разкрие нещо.

„Най-доброто решение — мисли си Мьонес, — е да му дам достатъчно време, за да му стане мъчно за семейството му и за предишния му живот.“ Бренден няма опит в спотайването. Рано или късно ще изпълзи от дупката си и някой ще го види. Парите, които е изтеглил, все някога ще свършат, независимо от това колко е внимателен. И когато медиите раздухат историята с липсващия оператор, а ченгетата го обявят за издирване, шансовете, че някой ще го разпознае, ще нараснат значително.

„Но седемдесет и два часа са твърде малко — мисли си Мьонес. — А Бренден показва известна хитрост, оставяйки дрехите си в тоалетната на ресторанта и мобилния си телефон във влака за Айдсвол, без самият той да слезе там. Държи се твърде хладнокръвно. И точно затова трябва да умре. За предпочитане в следващите седемдесет и два часа.“

Мьонес дръпва от цигарата си, след което я хвърля в едно кошче и се насочва към стоянката за таксита. Влиза в една тойота приус. Време е да ускори събитията.

Порязаните му крака пулсират болезнено през целия път от Грюнерльока до Грьонлан, но през по-голяма част от времето Хенинг ходи на пръсти, за да не усложни допълнително контузиите си. Успява донякъде.

Окача якето си на закачалката в редакцията и се насочва към новинарския отдел. Бързо оглежда стаята и установява, че нито Хайди Шус, нито Коре Йелтланд са там. Но Ивер Гюнешен вече е зад бюрото си, въпреки ранния час. Хенинг му кимва и вижда, че очите му блестят доволно. „Сигурно е правил секс снощи — мисли си той. — Или тази сутрин.“

— Мислех, че и днес ще си почиваш? — дразни го Ивер.

— Да, но... реших да дойда.

Ивер го поглежда, след което отвърща:

— Колко мило от твоя страна.

Хенинг сядва. Стаята постепенно започва да се изпълва с гласове от телевизионни екрани и звука на пръсти, набиращи статии на клавиатури. Включва компютъра си и се обляга назад. Ивер оставя чашата си на бюрото толкова рязко, че кафето се разлива.

— Слушай, искам да ти покажа нещо — казва той.

— А?

Ивер се оглежда, за да провери, че никой не е достатъчно близо, за да ги чуе.

— Трябва да го обсъдим насаме. Сега удобно ли е?

— Удобно?

— Знам, че сутрешната планьорка започва след малко, но искам да ти покажа нещо преди това. Какво ще кажеш?

Хенинг свива рамене, по-скоро иска да звънне на Бярне Бругелан, за да го попита дали Турлайф Бренден още е в неизвестност, но решава, че това може да почака.

— Защо не — казва той.

— Супер! Ела!

Ивер взима един диск и бързо се насочва към кафе-машината, пред която се е оформила дълга опашка от сънени журналисти. Хенинг се опитва да върви нормално, за да избегне неудобните въпроси, на които не иска да отговаря.

Влизат в една от малките стаи за срещи и интервюта — само четири стола около кръгла маса. До стената има компютър. Ивер затваря вратата, отива до компютъра и премества мишката, за да събуди монитора. Набира името и паролата си и натиска Enter.

— Моля те, седни — казва Ивер. — Хора, които стоят прави, ме изнервят.

Хенинг се подчинява.

— Какво искаш да ми покажеш? — пита той.

— Почакай малко.

Ивер вкарва диска в компютъра и кликва върху иконата, появила се в долния десен ъгъл на екрана. Барабани с пръсти по масата, докато чака файлът да се отвори. Скоро екранът се изпълва от светлина, идваща от праг. Хенинг вижда познато женско лице от дясната страна на вратата. И след това осъзнава какво гледа.

— Как, по дяволите, се докопа до това?

— Не мога да ти разкрия тази информация — усмихва се Ивер, без да сваля очи от Гури Палме. Хенинг е принуден да признае, че е впечатлен.

— Коя версия е това? — пита той. Усмивката на световен шампион замръзва на лицето на Ивер, сякаш е била залепена там.

— Какво имаш предвид?

— От телевизията пипали ли са нещо?

— Не, това е немонтиран материал. Или поне така мисля. На този диск са кадрите, заснети от едната камера. Доколкото разбрах, другият запис е бил повреден.

Масивното тяло на Туре Пули идва на фокус. Той носи джинси и тясна тениска. Стиска ръката на Гури Палме, която е почти изцяло извън кадър. Хенинг вижда, че носи тъмносив панталон и късо велурено яке. Камерата се накланя и деколтето ѝ се появява в кадър. Пули не се усмихва. Първоначално гледа Палме в очите, но после се поддава на изкушението и погледът му се спуска надолу.

Палме го въвежда в стаята. Пули спира и се ръкува с мъж от екипа на телевизията. „Възможно ли е това да е Турлайф Бренден?“ —

чуди се Хенинг и вижда как мъжът помага на Пули да седне, след което закача микрофон за тениската му и включва кабела в камерата. След това моли Пули да се премести малко надясно. От този момент нататък камерата се фокусира единствено върху Пули.

— Готов ли сте да започнем? — пита Палме. — Искате ли чаша вода?

Пули не отговаря. „Изглежда нервен“ — мисли си Хенинг, гледайки неспокойните му очи.

— Туре Пули, благодаря ви, че се съгласихте да говорите пред нашата телевизия.

Главата на Пули се накланя напред, но той продължава да мълчи.

— Осъдиха ви за убийство, но вие настоявате, че сте невинен и че някой ви е натопил. Кой?

Пули не отговаря. Хенинг се накланя напред. Гравитацията сякаш натиска главата на Пули надолу. Той започва да се олюлява. Хенинг вижда страх в очите му, след което искрата в тях угасва. Ивер увеличава звука.

— Пули, добре ли сте?

Той започва да се люлее напред-назад. Тялото му се изопва и лицето му посинява. Започва да се гърчи. Камерата се фокусира върху лицето му. Конвулсиите стават още по-мощни и Пули се свлича на дивана. Изведнъж тялото му застива. Очите му се изцъклят.

— Туфе, какво правиш, по дяволите? Продължавай да снимаш!

Ивер започва да се смее.

— Какво? — пита Хенинг.

— Ще трябва да изрежат това.

— Кое?

— Когато казва на Туфе, или както там се казва, да продължава да снима.

След смъртта на Пули настава паника. Хенинг чува виковете на Гури Палме:

— Той припадна! Припадна!

Тя блъска с юмруци по вратата. Малко след това в стаята нахлува надзирател, който нарежда на всички да напуснат. Палме започва да спори с Кнут Улав Нордбьо, влязъл по петите на надзирателя.

— Трябва да излезем от тук!

— Трябва да се обадим на бърза помощ... на полицията... те... аз...

— Да, но първо ще излезем!

Камерата се накланя, след което образът изчезва. Ивер оставя диска да се върти още няколко секунди, след което го спира.

— Не беше много дълго — казва той и издиша шумно. До ноздрите на Хенинг достига горчива миризма на старо кафе и цигари Pall Mall.

— Какво мислиш? — пита Ивер.

Хенинг го поглежда. Чувства се странно, затворен в тази малка стая с Ивер, обсъждайки случай с него. Обляга се с лакти на масата и отговаря:

— Не съм сигурен.

Замисля се за Турлайф Бренден и добавя:

— Не виждам какво друго можем да направим по отношение на смъртта на Пули, освен да изчакаме резултатите от аутопсията. Видях, че вчера си се справил с всичко останало.

— Значи си ги прочел — казва Ивер и се усмихва щастливо.

Хенинг не отговаря.

— Но случаят на Пули — започва Хенинг и веднага осъзнава, че е стигнал твърде далече, за да се откаже сега. Това решение кара сърцето му да ускори ритъма си.

— Говориш за обжалването? — пита Ивер.

— Да. Или по-скоро за причината да има обжалване. Струва ми се, че трябва да преразгледаме случая Туре Пули от самото начало — казва Хенинг, изненадан от решимостта в гласа си.

— Какво имаш предвид?

За втори път след смъртта на Пули, Хенинг си спомня неговите думи от срещата им в затвора: „Гарантирам ти, че знам неща, които ще те заинтригуват.“ И колкото повече мисли за това, толкова повече се убеждава, че Пули не го е лъгал и не се е опитвал да го измами. Човешко е да споменаваш мъртвите с добро, но Хенинг е сигурен, че Пули е знаел нещо важно. Освен това е познавал много хора и може би е споделил това нещо с някои от тях. „Ако искам да разбера какво е знаел — мисли си Хенинг, — трябва да опозная Пули по-добре.“

— Той винаги е настоявал, че е невинен — казва Хенинг.

Ивер се усмихва снизходително.

— Не ми се вярва — отговаря той.

— Ами ако е казал истината?

— Човек като Пули? Малко вероятно. Ами онези деветнадесет минути, които не може да обясни?

— Да, знам за тях, но в цялата тази работа има няколко много подозрителни неща.

— Като например?

— Като например защо един събирач на дългове, който не е използвал бокса си от години, ще го вземе със себе си на среща, на която възнамерява да води мирни преговори?

— За всеки случай.

— Говоря сериозно, Ивер.

— Добре, защо ще го прави?

Хенинг понечва да каже нещо, но се разколебава.

— Не казвам, че Пули е невинен, но едно преразглеждане на случая няма да навреди. Има нещо нередно в цялата тази работа.

Ивер се почесва по брадата.

— Ще ни отнеме страшно много време, Хенинг. А освен това не знаем дали ще доведе до някакъв резултат. И може би ще разстроим доста хора.

— Знам, но си струва да го направим именно по тази причина.

Ивер го поглежда скептично.

— Защо изведнъж това е толкова важно за теб? — пита той.

Хенинг не отговаря веднага.

— Просто смятам, че може да се получи интересна история — казва той. — И... не мисля, че мога да се справя сам.

Ивер го зяпва. Хенинг невъзмутимо отвърща на погледа му. Известно време двамата мълчат.

— Освен това си ми длъжник — обявява Хенинг.

— Какво?! — възкликва Ивер.

— Случаят Хенриете Хагерюп — напомня му Хенинг. — Предоставих ти го опакован като подарък и вързан с панделка. Знам, че този случай отвори много врати за теб. Колко предложения за работа получи след него? Знам за две, но може би през лятото си получил още няколко.

Ивер го зяпва изумено.

— Но не се тревожи — казва му Хенинг. — Ще направя това с или без твоята помощ.

Турлайф се събужда стреснато. Оглежда се, но не разпознава нищо.

След това си спомня къде се намира.

Бързо се отвива, сядва в леглото и стъпва на тъмния дървен под. Наблизо има жълта масичка под малък прозорец, където завесите правят неуспешен опит да спрат силната слънчева светлина. Турлайф разтърква очи и прокаква ръка през косата си, след което се оглежда за мобилния си телефон. Въздъхва, когато си спомня, че го е оставил във влака за Айдсвол. Няма представа колко е часът. Знае само, че е рано. Ако си е вкъщи, би отишъл в банята да си вземе душ, за да се разсъни.

У дома.

Чуди се какво правят Елизабет и децата. Може би Юлие лудува на воля в детската градина, а Пол — в часа по физическо, с който започва всеки петък. Съмнява се, че Елизабет е отишла на работа. Познава я достатъчно добре и знае, че ще бъде твърде разстроена. А това означава, че Турлайф и днес няма да може да се свърже с нея, защото се страхува да се обади вкъщи.

Отива в дневната, внимателно дръпва завесите и надниква през прозореца. Хижата се намира по средата на склона и предлага чудесен изглед към Устаусет, езерото и полята отвъд. „Страхотно е да виждаш чак до хоризонта“ — мисли си Турлайф. Вижда и малък самолет в небето, ято птици, кола, пълзяща по шосето, и мъж, който върви от бензиностанцията към хотела.

Въпреки че не е гладен, Турлайф знае, че трябва да хапне нещо. Няма да е много полезен за самия себе си, ако главата и тялото му откажат да функционират. Сънливо се насочва към мазето и проверява с какво разполага. Нищо апетитно. Няколко консерви агнешко с моркови и картофи. Круши и шунка. Консерва ананас. Тази храна ще му стигне за няколко дни, но не вижда изсушена храна, студени меса или напитки. Трябва да отиде на пазар.

Осъзнава, че скоро идва краят на седмицата. Хората, върнали се от летните си ваканции, вече се чудят кога да заминат, за да подготвят

хижите си за зимния сезон. Някои дори ще останат по-дълго, защото обичат ярките есенни цветове и прохладния, мек климат. „През уикенда ще има много повече движение“ — мисли си Турлайф. Следователно трябва да купи храна, която да му стигне за два дни, може би повече.

Излиза от хижата по същия начин, както е влязъл — през кухнята, мазето и барачката за дърва. Свежият планински въздух милва кожата на лицето му. Турлайф тръгва надолу към главния път и към това, което в пристъп на великодушие би нарекъл центъра на Устаусет. Изкачва сивите бетонни стъпала и влиза в магазина. Първият щанд е отрупан с всякакви полезни инструменти: лопати, брадви, бойлери, ботуши, обувки за сняг — въпреки че той е на няколко месеца разстояние.

Първото нещо, което Турлайф прави, е да провери вестниците. Смъртта на Туре Пули е окупирала първите страници на „Дагбладет“, „Афтенпостен“ и „Бергенс Тиденде“. Единствено местният седмичник има различна водеща новина — нарастването на броя на грабежите от хижи в Устаусет и Хаугастьол. Стомахът на Турлайф се свива болезнено, но той опитва да се успокои, разхождайки се между щандовете, стиснал своята пазарска кошница. Междувременно слага в нея един хляб, кутия крема сирене, две бутилки натурален сок и един голям млечен шоколад. Взима и два вестника на излизане и благодари на касиера, който му подава касовата бележка.

Точно преди да излезе, той спира и се обръща.

— Извинете, знаете ли дали наблизко има уличен телефон?

Мъжът се смее.

— Не, нямаме такива в Устаусет.

— Мислех, че има навсякъде.

— Вече не.

— Е, да, предполагам, че сте прав. Проблемът е, че забравих мобилния си телефон. Тук някъде могат ли да се правят обаждания, ако се наложи?

— Можете да опитате в хотела, ако искате — отговаря мъжът, продължавайки да се усмихва.

— Благодаря ви.

Турлайф слиза по стъпалата на магазина и се насочва към главния вход на хотела. Когато стига, вижда, че вратата е заключена.

Все пак опитва да я отвори, но без резултат. Притиска лицето си в стъклото, но не вижда никакво движение вътре.

— По дяволите! — възкликва той и се оглежда, чудейки се какво да прави сега. Как е възможно един хотел да бъде затворен посред бял ден? Чувствайки се разочарован и гузен заради Елизабет, той се връща в хижата и си намазва две филии хляб с крема сирене. Докато яде, Турлайф прочита двата вестника, но не открива нищо, което да му подсказва, че полицаите смятат смъртта на Пули за насилствена. Но това не означава нищо. „Ако искам да разбера какво се случва — мисли си Турлайф, — трябва да опитам нещо друго.“

Хайди Шус става, когато Ивер и Хенинг се връщат в новинарския отдел и се насочват към опашката от ранобудници пред кафемашината. Хенинг предварително знае какво ще каже тя, но въпреки това я оставя да направи първата си ръководна грешка за деня.

— Къде бяхте? — пита тя, пресичайки пътя им.

— Излязохме да изпушим по една цигара — отговаря Хенинг.

— Какво каза?

— Извинявай, Хайди — обажда се Ивер и вдига ръце. — Аз съм виновен. Двамата с Хенинг проведохме един кратък разговор, за да се подготвим за сутрешната планьорка с теб.

— Планьорката трябваше да започне преди десет минути! И не става въпрос само за мен, а за всички останали в отдела. Да губите времето на колегите си свидетелства за пълна липса на уважение.

— Да, знаем. Извинявай. Няма да се повтори.

Хайди насочва вниманието си към Хенинг.

— Какво правиш тук? Нали си в отпуска?

— Да, но реших, че предпочитам да бъда тук — отговаря той, без каквото и да било усилие да прикрие иронията в гласа си. С периферното си зрение вижда усмивката на Ивер.

— Добре. Сега готови ли сте? Свършихте ли своя малък разговор?

— Да.

— Чудесно. Хенинг, ще дойдеш ли на планьорката?

— Разбира се. Това е най-важната част от деня. Но може ли първо да проведе един кратък телефонен разговор?

— С кого?

— Няма да се бавя.

Тя поглежда часовника си и въздъхва.

— Добре. Но бъди кратък.

Когато Хенинг влиза в стаята за съвещания, Ивер и Хайди са сами.

— И така — започва Хайди. — Кажете ми какво правите по случая Туре Пули.

Хенинг и Ивер се споглеждат.

— Докладът от аутопсията ще бъде готов по-късно днес — казва Ивер.

— Ок. Нещо друго?

Двамата мълчат.

— Това ли е всичко? — пита тя с подозрителен тон.

Хенинг прочиства гърлото си.

— Един от хората, присъствали в стаята по време на смъртта на Пули, е изчезнал.

Двамата се втренчват изненадано в него.

— Как така изчезнал? Имаш предвид, че е избягал? — пита Хайди.

— Още никой не знае. Току-що говорих с полицията. Трябвало е още снощи да се яви в участъка, за да даде показания, но никой не го е виждал от вчера. От смъртта на Пули.

— Полицаяте подозират ли го в нещо?

— В момента не. Но много искат да знаят какво прави и къде е.

— Как се казва?

— Турлайф Бренден. Оператор.

— Може би е изпаднал в нервна криза или нещо такова — обажда се Ивер.

— Опитен оператор, снимал войни и зверства по целия свят? Да изпадне в нервна криза само защото е видял как Туре Пули умира?

Ивер не казва нищо.

— Освен това живее с приятелката си и с двете им деца — добавя Хенинг.

— Може би изчезването му няма нищо общо със смъртта на Пули — казва Хайди.

— Така е. Но все пак съпадението е невероятно.

Хайди отбелязва нещо в бележника си.

— Оо — казва тя. — Имаме нужда от сензация, момчета. От истински новини. Отдавна не сме публикували такива.

Ивер Гюнешен слага още една димяща чаша кафе на бюрото си и сяда. Проверява пощата си и вижда, че е получил десетина имейла, но нито един от тях не е от Нора. Винаги си казват едно „здрости“ сутрин, особено ако не са прекарали нощта заедно. Но тя още не е отговорила на краткия имейл, които ѝ е изпратил, преди Хенинг да се появи. Ивер предполага, че още му е сърдита за снощи и проверява мобилния си телефон. Никакви съобщения.

Набира номера ѝ и натиска зелената слушалка. Остава телефона да звъни дълго време, но никой не вдига. „Не ми е сърдита, а направо бясна“ — мисли си Ивер и решава да ѝ остави съобщение на гласовата поща. Преди това се оглежда, за да се увери, че наблизо няма никого. Чува сигнала и започва:

— Здрости, аз съм. Исках да те питам за довечера. Ако нямаш планове, какво ще кажеш да отидем на кино? Или на ресторант? Някое хубаво местенце в центъра? Това би било... хубаво. Понеже снощи не успях и... въъ...

Ивер вдига глава и вижда Хенинг, който излиза от тоалетната.

— Ами... добре, обади ми се. Или ми прати имейл. Ок. До скоро.

Ивер затваря точно когато Хенинг сяда. Ивер го поглежда.

— От къде разбра, че Бренден е изчезнал? — пита той.

Хенинг вдига глава.

— Вчера не беше на работа — продължава Ивер.

Хенинг мълчи.

— От къде разбра, че има приятелка и две деца и че е снимал войни и зверства по целия свят? Как си успял да откриеш всичко това?

Хенинг го гледа няколко секунди, след което казва:

— Не е твоя работа.

— Не е моя работа?

— Аз питам ли те откъде получаваш информацията си?

— Не, но...

— Точно така. Искаш ли да обсъдим как можем да развием тази история?

Ивер се колебае, но после кимва.

— Що се отнася до Туре Пули — започва Хенинг, — ченгетата ще изчакаат доклада от аутопсията, преди да предприемат каквото и да било. Твърде рано е да обявят Бренден за издирване. Но ние трябва да поговорим с някой от TV2.

— Познавам Гури Палме — казва Ивер. — Мога да се опитам да поговоря с нея.

Хенинг го гледа няколко секунди.

— Добре. Аз ще се опитам да се свържа със семейството на Бренден. Ако още не са си назначили официален говорител. В днешно време всички правят това. Дискът в теб ли е?

Ивер се оглежда.

— Защо?

— Искам да изгледам записа още веднъж.

— Добре, но бъди дискретен. Не искам никой друг да научава за него.

— Разбира се. Имаме ли нещо, с което да нахраним чудовището?

— Какво ще кажеш за погребението на Пули? Ще бъде интересна смес от знаменитости и престъпници.

— Да, но няма как предварително да знаем кой ще дойде и кой не, а имаме нужда от нещо още днес. Освен това ще отнеме доста време.

— Да. Глупава идея.

— Не, трябва да отидем. Но ако искаме да разнищим този случай, трябва да говорим с няколко човека. Един от тях е Кент Хари Хансен — управителят на фитнеса, където Пули е тренирал и където се мотаят повечето му приятели.

— Ок. Ще се опитам да се свържа с него.

— Добре. Ако искаш да говориш с Хансен на четири очи, по-добре го направи далече от фитнеса. Онези момчета не си падат по посещения от пресата. Всъщност... препоръчвам ти да стъпваш много внимателно там.

— Интервюирав съм подобни хора и преди.

— Да, знам. Разпознавам погледа, който виждам в очите ти — онзи, който сякаш казва „Аз съм неуязвим, защото съм журналист.“ Но ще изчезне след първия ритник в главата, гарантирам ти.

Ивер поглежда Хенинг.

— Знам, че не е моя работа, но от къде знаеш всички тези неща, по дяволите? Къде е тренирал Пули, що за хора посещават фитнеса, имената им и така нататък?

Хенинг се колебае.

— Снощи направих проучване — казва той и млъква като риба.

— Виждам.

Вместо да разясни думите си, Хенинг казва:

— Ако се свържеш с Хансен, мога да ти предложа няколко въпроса, които трябва да му зададеш.

Хенинг влиза в стаята за съвещания и вижда, че там няма никого. Затваря вратата и вкарва диска в компютъра. Слага си слушалки и се съсредоточава върху лицето на Пули, като същевременно наблюдава всичко, случващо се в стаята — движенията на оператора, кабелите, прожекторите. Решава, че Турлайф Бренден е плешивият мъж, обръснат на катинарче, въпреки че не е открил негова снимка в интернет. Под бежовото му операторско яке се вижда червена тениска с лого, което Хенинг не може да прочете.

Спомня си един въпрос, който неговият учител и наставник често му е задавал, особено когато Хенинг е казвал неща като „Не разбирам“ или „Стигнах задънена улица и не знам какво да правя“. Хьогсет го е карал да погледне проблема под различен ъгъл.

— Какво означава да разбереш? — питал е той. — Може би да опознаеш нещо и да оцениш неговите особености. Има два начина да гледаш, Хенинг. Ако не гледаш както трябва, никога няма да видиш това, което ти е необходимо. Но ако гледаш по-малко, може би ще видиш повече.

Хенинг прилага тази философия във всеки един аспект от работата си.

— Всички журналисти съсредоточават вниманието си върху говорещия, защото той е причината да са там — казваше Хьогсет. — Но понякога е много по-важно да гледаш човека до говорещия, например съпругата му, и да следиш нейната реакция. Става дума за това да забелязваш неща, на които никой друг не обръща внимание.

Хенинг наблюдава Бренден, когато Пули влиза. Те си кимват и стискат ръцете, след което Пули сядат. Камерата проследява движенията му. Бренден отново се появява в кадър. Закача микрофон за тениската на Пули и свързва кабела с камерата, след което слага ръка върху гърба на Пули и го побутва по-близо до масата. Физическият контакт на Бренден с Пули продължава десет, може би петнадесет секунди. След това в кадър остава единствено Пули.

Хенинг превърта записа и го пуска пак. Гледа го трети път, след което съсредоточава вниманието си върху лявата ръка на Бренден. Тя е свита в юмрук, дори когато той закача микрофона за тениската на Пули. Хенинг увеличава резолюцията и наблюдава ръката на забавен каданс. Тя остава стисната през цялото време. Когато Бренден се навежда към Пули, за да го накара да се изправи, двете му ръце са зад врата на Пули. Изведнъж той поглежда настрани към Бренден, но операторът се отдалечава, все още със стиснат юмрук.

— Хм — промърморва Хенинг и отново превърта записа. Спира го точно когато Пули поглежда към Бренден. Хенинг се втренчва в очите на Пули. След това се обажда на Бярне Бругелан и го пита дали полицаите са изгледали записа.

— Не, още не сме го получили от TV2. Казаха, че ще го изпратят по-късно днес.

— ОК. Обади ми се, когато го изгледаш. Искам да обсъдим някои неща.

— Какви неща? Не можеш ли да ми кажеш сега?

— Първо трябва да проверя нещо. Вече говорихте ли със семейството на Турлайф Бренден?

— Ела Санлан разговаря с приятелката му снощи.

— И какво каза тя?

— Обичайното — че не са се карали и че никога не би изчезнал по този начин.

— Значи не се е държал странно, преди да изчезне?

— Не знам.

— Ок. Ще ми се обадиш по-късно днес, нали?

— Ще видя какво мога да направя.

— Просто не разбирам как можеш да живееш така.

Йорян Мьонес влиза в стаята на Флюрим Ахметай, която му служи за офис, дневна и спалня. Под прозореца има гол матрак, покрит с омачкано одеяло. Самият прозорец е затворен и покрит с черна щора. Единственият източник на светлина са трите монитора, наредени един до друг.

— Така ми харесва — отговаря Ахметай на шведски.

Бюрото е отрупано с празни чинии и кутии от пица. Около него се издига планинска верига от кенчета кола, някои празни, други полупълни.

Мьонес намира един стол, дръпва го и сяда. Оглежда се за място, където да остави мобилния си телефон, но се отказва.

— Искал си да ми покажеш нещо?

Ахметай отпива от двулитрово шише кола, след което се оригва шумно.

— Виж това — казва той и пуска клипче на един от мониторите. Гледат от птичи поглед към входа на ресторант Burger King. Десетки хора влизат и излизат. Мьонес поглежда въпросително към Ахметай.

— Знам един тип, който познава един, който работи в охраната на Burger King — обяснява Ахметай на развален шведски. — Няма да повярваш какво биха направили някои хора за две хиляди крони — които сега ми дължиш, между другото.

— Сигурен съм, че ще уредим нещата — усмихва се Мьонес.

Камерата е монтирана под тавана и гледа към входа и касите. В долния десен ъгъл има брояч, който показва часа: 12:38:04.

— Погледни този — казва Ахметай и сочи мъж, който бързо влиза в ресторанта, държейки издут бял найлонов плик.

— Това е Бренден — отговаря Мьонес.

— Ок. А сега виж това, заснето няколко минути по-късно.

Ахметай превърта напред и броячът вече показва 12:43:26. Мъж с бяла тениска стои с гръб към камерата и нервно се оглежда. Стиска идентичен, но вече не толкова издут бял плик.

— Отново Бренден — казва Мьонес развълнувано.

— Сигурен ли си?

— Да. Същата прическа и поза.

Бренден излиза от ресторанта, като нарочно гледа надолу и прикрива лицето си с ръка.

— Добре — казва Мьонес. — Банковото му извлечение показва, че е влязъл в магазин „ЖанТВ“ в Аркаден и си е купил нещо на стойност 399 крони.

— Може би шапка.

— Да, и аз така мисля. Бейзболна шапка. И след като е зарязал телефона си на влак, потеглящ от централната гара, значи е много вероятно да се е качил на друг влак горе-долу по същото време. Можеш ли да откриеш списък с всички влакове, потеглили по това време?

— Да — отговаря Ахметай и пръстите му се насочват към клавиатурата.

— Един момент. Имам по-добра идея. Принтирай ми най-добрата снимка на Бренден, която имаш.

Ахметай отново кликва с мишката, за да пусне клипчето. Чака Бренден да обърне главата си. Лицето му се появява в профил. Ахметай паузира клипчето и отваря файла във Фотошоп, където наглася цветовете и увеличава контраста. След това натиска Ctrl+P. Някъде под бюрото се включва принтер. Мьонес се навежда и изритва едно празно кенче, което на свой ред поваля още десетина. Той клати невярващо глава.

— Какво ще правиш? — пита Ахметай.

Мьонес се изправя, стиснал лист хартия.

— Ще си поиграя на стражари и апаши — отговаря той и се усмихва.

В американските сериали патолозите от мъжки пол винаги са ниски и дебели, а жените са красиви, дългокраки и неомъжени. Доколкото Хенинг знае, д-р Каролине Умдал не спада към нито една от двете категории. Преди години Хенинг е написал статия за това какво е да работиш като патолог и тогава е научил, че д-р Умдал е омъжена, има три пораснали деца и си пада по ловджийските кучета. Десетките снимки на четириноги любимци, деца и внуци, пръснати из кабинета ѝ, го потвърждаваха доста лесно. Въпреки това Хенинг е устоял на изкушението да разнообрази статията с пикантни истории за смърдящи трупове, скандални находки, открити в стомаси и гротескни контузии.

Д-р Умдал вдига след няколко извънявания. Хенинг се представя и я пита дали го помни.

— О, здравей — казва изненадано тя. — Разбира се, че те помня.

— Радвам се отново да те чуя.

— Аз също.

— Как са кучетата?

Хенинг чува как тя отпива и преглъща.

— Добре, благодаря. Миналата седмица Яш имаше инфекция на лапата, но вече всичко е наред, слава богу.

— Радвам се да го чуя. Имаш ли няколко минути?

Дълго мълчание.

— Зависи за какво става дума.

— За Туре Пули.

Отново мълчание, този път още по-дълго.

— Не мога да обсъждам това с теб, Юл.

— Знам. Но извърши ли аутопсията?

— Полицията нареди да бъде извършена аутопсия, така е. Ще се заемем с нея при първа възможност. Това е единственото, което мога да ти кажа.

Хенинг кимва.

— Според теб кога ще бъде готов предварителният доклад от аутопсията?

— Ще го изпратим по-късно днес.

— Може ли да попитам... какво точно съдържа един такъв доклад? Какво търсите?

— Отваряме тялото и извършваме макроскопичен^[1] преглед на органите.

Проверяваме за вътрешни наранявания от намушкване с нож, огнестрелна рана и такива неща.

— А окончателният доклад?

— Той съдържа токсикологична информация, анализ на кръвта и други течности и понякога ДНК-анализ. Освен това винаги взимаме проби от различните органи. Събирането на проби е обичайна практика, но те се взимат и от всяко необикновено или необяснимо нещо, открито при аутопсията. Всичко това влиза в окончателния доклад.

— Разбирам. А той кога ще бъде готов?

— Понякога съставянето на окончателния доклад може да отнеме месец, дори два.

„Два месеца — мисли си Хенинг. — Не мога да чакам толкова дълго.“

— Според теб какво може да убие един иначе здрав четиридесет и две годишен мъж толкова внезапно? На теория?

— Зависи от това какво имаш предвид под „иначе здрав“. Всеки човек може да страда от фатално заболяване, без да осъзнава това. Като например електрически дефект на сърцето. Тогава само експертна медицинска помощ в близките няколко минути може да спаси живота ти. Подобни неща са рядкост, но се случват.

— Звучи ужасно.

— Може да се спуска някоя артерия в мозъка. Или артерия в гръдния кош или стомаха. Обикновено причина за това е кръвоносен съд, увреден от някакво заболяване, но един напълно здрав кръвоносен съд също може да се спуска. Възможно е да се образува тромб в някоя главна артерия в мозъка или сърцето. Да се получи внезапен кръвоизлив в мозъка...

— Разбирам — казва Хенинг и се замисля. — Преди да умре, Туре Пули не можеше да си поеме дъх. Това симптом ли е на някое от

състоянията, които изброи?

— Възможно е.

— Ами ако ти кажа, че той изглеждаше така, сякаш не може да контролира мускулите си? Какво ще си помислиш?

— Че смъртта му може да е била причинена от много неща. Възможно е да е бил отровен, въпреки че в този случай това ми се струва малко вероятно.

— Защо?

— Защото е умрял в затвора.

— Да — казва Хенинг. — Но ако се окаже, че е бил отровен, как ще установите това?

— Не съм сигурна, че ще можем.

— Но ако подозирате отравяне?

— Ще помолим Института по съдебна токсикология да извърши допълнителни изследвания. Те никога не присъстват на самата аутопсия, а само се произнасят върху резултатите. Но ако се окаже, че наистина става дума за отравяне, според мен най-вероятно е бил някакъв невротоксин.

— Точно преди да умре, Пули не можеше да диша и да се движи.

— Точно така — отговаря бавно д-р Умдал.

— Какво има? — пита Хенинг, доловил колебанието в гласа ѝ.

— Нищо. Просто си мислех, че ако, и наблягам на думата „ако“, става дума за отравяне, може би веществото е било някаква комбинация от невро и кардиотоксин. Но тези предположения са загуба на време. Първо трябва да направим аутопсията.

— Напълно съм съгласен. Аз също нямам намерение да публикувам предположения във вестника си. Но колко вида подобни отрови съществуват според теб?

— О, много. Десетки. Стотици. От Института по съдебна токсикология могат да ти дадат много по-изчерпателен отговор на този въпрос. Той вече е част от Института по обществено здраве, между другото. Пълното му име е Департамент по съдебна токсикология и изследване на забранени вещества.

— Ок, ще им звънна.

— Направи го.

— Как ще изглежда тялото, ако е било отровено?

— Един чист невротоксин, който парализира дихателната система, причинява задушаване, докато сърцето все още бие. В такъв случай кожата най-вероятно ще посинее. Ако говорим за комбинация от невро и кардиотоксин, която причинява както дихателен, така и сърдечен колапс, най-вероятно няма да има никакви външни следи... с изключение може би на следи от задушаване, но само ако дихателната система е била засегната, преди сърцето да спре.

— Ясно — казва Хенинг. — Май ще трябва да изчакаме резултатите от аутопсията.

— Точно така.

— Много ти благодаря за помощта.

— Няма нищо.

Хенинг затваря и вдига глава. На монитора пред него Пули гледа към Бренден. Има нещо наранено в очите му.

Хенинг потреперва. Не знае защо, но този поглед смразява кръвта му.

[1] Макроскопичен — Видим с просто око. — Б.пр. ↑

Ивер Гюнешен поглежда часовника си. Кент Хари Хансен закъснява с двадесет и пет минути. Ивер е разследвал много случаи, при които в последния момент източникът се разколебава и решава да не дойде на срещата. Едно интервю може да има сериозни последици, особено ако думите ти предизвикат скандал, независимо дали си ги казал или не.

Но това разколебаване е странно в случая, защото по телефона Хансен му е казал, че с удоволствие ще говори за Туре, стига да се срещнат някъде в Сагене, близо до апартамента му. Точно затова Ивер чака в ресторант „Ла Каса Списери“, който го изкушава с приятна миризма на храна.

Накрая той не издържа и си поръчва сандвич и бира от сервитьорката, която отвърща на топлия му поглед с усмивка. „Трябва да доведе Нора тук“ — мисли си той. Мястото изглежда като механа, с тези голи бели стени, големи червени плочки на пода и карирани покривки на масите.

Тя най-накрая е вдигнала телефона си, слава богу. Съгласила се да отидат на ресторант и после на кино, защото това звучало „сладуранско“.

„Кой казва «сладуранско», за бога?“ — мисли си Ивер и се чуди дали Нора някога е използвала тази дума в разговор с Хенинг.

Запотената чаша, пълна с кехлибарена течност, пристига заедно с набит мъж с мургаво лице и къса бяла коса. Тясната му черна тениска е украсена с бяло-червеното лого на фитнеса „Сила & респект“. Мускулите му прозират под нея. Ръцете му са покрити с черни татуировки, които привличат погледа към бицепсите му. Те са толкова издути, че Ивер започва да се чуди дали ръкавите на тениската не спират притока на кръв към ръцете му. Бицепсите на Хансен приличат на мускулести бедра. Лявата му ушна мида е украсена с обеци, които изглеждат диамантени, но според Ивер едва ли са му стрували повече от стотина крони.

— Извинявайте, че закъснях — казва Хансен и се приближава до масата с тежки, но енергични стъпки. Ивер става и протяга ръката си. — Получих есемеса ви, но един клиент изкупи целия ни запас от „Гейномакс“ и трябваше да поръчам още, преди да изляза. Точно тогава дойдоха десетина мъже да тренират, а Гюнхилд още не се бе върнала от обедната си почивка — както обикновено. Много ли ме чакахте?

— Реших да проявя търпение.

Хансен поема ръката на Ивер и я стиска силно. След това сяда, блъскайки масата и карайки бирата в чашата на Ивер да се разплиска.

— Искате ли нещо за ядене? — пита той и също сяда, като премества мобилния си телефон далече от чашата.

— Това, което сте си поръчал, изглежда добре, но не съм гладен. По-късно имам среща с клиент. Но не бих отказал чаша кафе.

Ивер вдига ръка и среща погледа на сервитьорката.

— Една чаша кафе, ако обичате — казва той и се усмихва. Тя му се усмихва в отговор и се отдалечава. Хансен се придвижва по-напред и се обляга с лакът на масата. Ивер прави същото, за да поддържа баланса. Не успява съвсем и масата остава наклонена към Хансен.

— Първо трябва да изразя своите съболезнования — казва Ивер.

— Благодаря.

— Разбрах, че сте се познавали много добре?

— Да — въздъхва Хансен и клати глава. — Ужасна работа.

Ивер кимва, чудейки се как да зададе въпросите, които Хенинг му е препоръчал. След това решава, че ще е най-добре първо да успокои Хансен, задавайки му лесни, стандартни въпроси, преди да разкрие истинската причина да се свърже с него. В следващите няколко минути той научава, че Туре е бил страхотен приятел и безспорен лидер и че „никой не би посмял да се ебава с него“. Ивер не е сигурен дали Хансен наистина вярва в това или го казва просто защото Пули е мъртъв.

След като кафето пристига и сервитьорката се отдалечава с поредната топла усмивка, Ивер се обляга назад. Спомня си предупреждението на Хенинг, че разнищването на този случай може да се окаже изключително трудно. По тази причина може би ще му се наложи да прибегне до по-драстични мерки.

— Как върви бизнесът? — пита той.

— Горедолу.
— Все още ли работите с наркомани и бездомни хора?
— Не толкова, колкото преди.
— Защо?
— Нещата се промениха след смъртта на Видар.
— Но все още получавате финансова помощ от общината?
— Да, получаваме. И във фитнеса все още работят хора, които са част от проекта.

Ивер променя ритъма на въпросите.

— А как върви другият бизнес?

Хансен го поглежда.

— Какъв друг бизнес?

— Онзи, за който не се води отчет? — Ивер стиска десния си юмрук и го удря в дланта на лявата си ръка.

Хансен го гледа втренчено няколко секунди, след което избухва в смях.

— За какво говорите?

— Разбрах, че ръководите престъпна банда от стария офис на Видар Фел. Това вярно ли е?

Хансен продължава да се усмихва.

— Ок — казва той. — Значи сте един от онези.

Ивер не отговаря.

— Ако бяхте написали домашното си, преди да дойдете тук, щяхте да знаете, че „Сила & респект“ не се занимава с такива неща. Никога не сме се занимавали с такива неща. И никога няма да се занимаваме.

— Аз чух различни неща.

— Значи някой ви е подвел.

Хансен вече не се усмихва.

— Значи отричате, че се занимавате с организирана престъпност? Че използвате „Сила & респект“ за параван...

— Какво е това? — прекъсва го Хансен. — Защо сте тук? Мислех, че искате да говорим за Туре.

— Точно за него говорим.

— На мен ми се струва, че просто ме тормозите. И да не посмеете да публикувате това във вестника, защото...

Хансен го сочи с пръст.

— Ако се съгласите да ми помогнете, няма да публикувам нищо — отговаря Ивер. — Опитвам се да открия кой е убил Юке Брулениус. Хансен го зяпва.

— Туре Пули твърди, че е пристигнал навреме за срещата си с Брулениус, но е позвънил в полицията чак деветнадесет минути по-късно. Възможно ли е да го е забавило нещо, случило се във фитнеса?

Хансен клати глава.

— Считайте това за приятелски съвет, Гюнешен. Не отправяйте обвинения, които не можете да докажете. Не е много умно.

Ивер се взира в смръщеното му лице и усеща внезапен прилив на адреналин.

— Да не би да казвате, че знаете кой е убил Юке Брулениус?

Хансен избутва стола си назад, става, слага ръце на масата и се навежда към Ивер. Той опитва да остане невъзмутим, но все пак се отмества назад.

— Играете си с огъня — казва Хансен и размахва пръст пред лицето му. Ивер се преструва, че не е уплашен. Хансен се изправя, насочва се към изхода и затръшва вратата зад гърба си.

Елизабет Холан лежи и гледа към тавана, но не го вижда, защото пред очите ѝ се е спуснала бледосива мъгла. Всеки път, когато мисли за Турлайф, чудейки се къде е и какво прави, стомахът ѝ се свива на възел и тя избухва в сълзи. Мислите ѝ се въртят в безкрайна спирала, от която не може да избяга.

Какво ще каже на децата?

Полицията също не може да ѝ помогне, защото не е минало достатъчно време от изчезването на Турлайф. Но тя е доловила нещо в гласа на полицайката, която се е обадила преди половин час — нещо, което ѝ подсказа, че вече не считат това за обикновен случай на изчезване. Защо иначе ще я пита дали Турлайф е познавал Туре Пули отпреди интервюто? Какво намеква?

Елизабет протяга ръце назад и ги пъхва под възглавницата. Пръстите ѝ докосват лист хартия. Изважда го.

— Сърцето на Юлие — прошепва тя, гледайки дебелия червени линии, нарисувани от дъщеря ѝ в детската градина. Юлие рисува сърца на всеки лист хартия и вестник, до който се докопа. Елизабет обръща листа и вижда колата. Осъзнава, че Турлайф я е нарисувал.

„Защо е направил това?“ — чуди се тя и сяда в леглото. Турлайф никога не рисува с Юлие, защото казва, че не може. Но сега е нарисувал картинка на кола. И защо е оставил рисунката под възглавницата?

Колата прилича на беемве. Регистрационният номер се вижда съвсем ясно. Погледът ѝ се спуска надолу към думите, изписани с почерка на Турлайф. Елизабет закрива устата си с ръка. След което подскача стреснато, когато някой звъни на вратата.

Слънцето блъска Хенинг в лицето, когато излиза от сградата на „Новините 123“ на улица „Уртегата“ №9. Вади мобилния си телефон и набира Ивер, който му разказва за срещата си с Хансен.

— Значи не те е ударил с юмрук в лицето?

- Не, но му се искаше.
- Казах ти да внимаваш с тези хора.
- Знам.
- Говори ли с някой друг?
- Още не. Но сега ще звънна в TV2.

Хенинг кимва и вдига ръка. Такси от другата страна на улицата дава мигач и спира.

— Добре. Имаме нужда от още гледни точки.

— Открих снимка на Туре Пули с мъж на име Евен Нилунд в интернет. Нилунд върти някакъв стриптийз клуб в Майорстюа. Казва се „Асгард“ или нещо такова.

— Там работят Гайр Грьонинген и Петер Холте — казва Хенинг, промушва се между две паркирани коли и пресича улицата.

— Тази вечер може да го посетя.

— Добра идея.

Хенинг влиза в таксито.

— Ами ти? Къде отиваш?

— Ще се отбия при приятелката на Турлайф Бренден.

Таксито спира пред италианското училище на улица „Бигдъой але“. Хенинг хлътва в една странична уличка и започва да търси блока на Бренден в Нобелсгате. Минава покрай един двор, пълен с увехнали растения, и вижда табелка, на която пише „Блок В“. Натиска звънеца с надпис „Бренден & Холан“.

Хенинг се оглежда, докато чака някой да отвори. „Може би спи — мисли си той. — Или се опитва да спи.“ Звъннал е в училището, където Елизабет Холан работи, но са му казали, че си е взела болнични. И не е вдигнала мобилния си телефон. Хенинг знае, че е малко вероятно да му отвори, но все пак си струва да опита. Отново натиска звънеца. Минават още тридесет секунди, преди един изнемощял женски глас да попита кой е.

Хенинг се представя.

— Извинявайте за безпокойството, но много искам да говоря с вас за Турлайф. За вас и вашето семейство ще бъде от полза, ако моят вестник публикува подробно описание на последните часове на Турлайф, преди да изчезне. Това може да накара някой да се свърже с полицията с важна информация.

Хенинг чува изщракване по интеркома, след което тишина.

— Проклятие — промърморва той и изчаква няколко секунди, преди отново да натисне звънеца. Тишина. Чува единствено жуженето на града и шумоленето на дърветата. Хенинг знае, че роднините рядко говорят пред пресата на този етап от разследването, но все пак...

Все пак решава да не натиска звънеца четвърти път. Холан най-вероятно има достатъчно проблеми в момента... но точно тогава вратата пред него се отваря и навън излиза жена с посивяло лице, което е мокро от сълзи. Тя го поглежда и Хенинг вижда отчаянието в очите ѝ.

— Елизабет Холан? — пита той.

Торбичките под очите ѝ са огромни. Сплъстената ѝ коса е събрана в опашка. Не носи грим. Тя се загръща с якето си и профучава покрай него.

— Знам, че моментът не е подходящ — казва Хенинг. — Но нямаше да дойда, ако не смятах, че е много важно.

Холан не му обръща внимание. Хенинг хуква след нея, стискайки зъби заради болката, която пронизва хълбоците и ходилата му при всяка крачка.

— Моля ви, изслушайте ме.

Холан спира и се завърта към него.

— Те са го принудили да го направи — казва тя и го поглежда с разширени от ужас очи.

— Какво?

— Турлайф не го е направил.

— Какво не е направил?

— Нали затова сте тук?

Хенинг не отговаря, но изглежда объркан. Холан не уточнява какво има предвид. Тя се обръща и пак тръгва.

— От къде знаете? — пита той и отново хуква след нея.

— Защото ми каза — отговаря Холан, без да се обръща.

— Говорила сте с него?

Тя не отговаря, но продължава да крачи надолу по улицата. Хенинг започва да тича, въпреки че ходилата му крещят от болка.

— Отивам в полицията.

— Ще дойда с вас — казва задъхано Хенинг. — Защо не разговаряме, докато вървим? Или можем да вземем такси до участъка?

Тя му хвърля поглед през рамо. Не кимва, но не възразява. Хенинг опитва да ускори крачка, когато стигат улица „Бигдъой Але“. Три таксита чакат на стоянката в далечния край на кръстовището. Холан се качва в първото. Хенинг спира и я поглежда през стъклото. Тя отвръща на погледа му.

След това кимва.

Хенинг се качва отзад. Шофьорът потегля, преди да има време да му каже, че отиват в полицейския участък. Хенинг подава кредитната си карта и се обляга назад.

— Какво става, Елизабет? — пита той задъхано.

Холан не отговаря. Обръща се назад към него и от очите ѝ бликват сълзи. Тя сподавя един стон и клати глава, но не може да спре сълзите.

— Какво имахте предвид, когато казахте, че са накарали Турлайф да го направи? Говорите за това, което вчера се случи в затвора „Осло“, нали?

Тя отново го поглежда. Не казва нищо, но няма нужда да го прави.

— Кой го е накарал?

— Н-не знам кои са.

— Някой заплашвал ли го е?

Хенинг не може да реши дали Холан клати глава, защото не знае или защото е толкова уплашена, че не владее собственото си тяло.

— Какво се е случило? — пита той меко.

Поредното поклащане на глава.

— Турлайф държеше ли се странно напоследък?

Тя се замисля, но после кимва.

— По какъв начин?

Холан успява да възвърне самообладанието си. Вдига ръка и избърсва влажните си бузи.

— Стана необщителен. Прекара два дни в леглото заради стомашен вирус и все ми се обаждаше, за да ме моли да правя неща, които и без това правя всеки ден.

Тя отново бърше сълзите от лицето си.

— Нещо друго? Нещо... необичайно?

— Нарисувал е кола.

Хенинг търпеливо изчаква пояснение.

— И е оставил рисунката под възглавницата ми.

— Според вас защо е направил това?

Тя отново клати глава, но отваря чантата си и вади рисунката. Очите на Хенинг се разширяват, когато я вижда. Прочита думите, които Турлайф Бренден е написал под колата:

„Ако нещо се случи с мен, отиди в полицията и им кажи да издирват Фурио. Не знам какво ще ме принудят да направя или защо, но трябва да се подчиня, за да те защитя.“

— Кой е Фурио? — пита Хенинг, чувствайки как сърцето му ускорява ритъма си. Едно време живееше за моменти като този.

— Не съм сигурна — отговаря Холан. — Но май го срещнах преди няколко дни. Интервюира ме.

— Значи е репортер?

— Каза, че е, но се съмнявам.

— Защо?

— Защото интервюто така и не бе публикувано.

Хенинг се замисля.

— За кой вестник е било това интервю?

— „Афтенпостен“.

— И този мъж се казва Фурио?

— Не — отговаря тя и поглежда надолу. — Но приличаше на Фурио — на персонажа от сериала „Семейство Сопрано“, ако сте го гледал.

Хенинг кимва.

— Имате предвид, че е бил този тип мъж или че е приличал на персонажа от сериала?

— И двете.

Хенинг отново се замисля.

— Помните ли нещо друго за него?

— Не.

— Какви въпроси ви зададе?

— Искаше да знае докъде бих стигнала, за да защитя семейството си. Каза, че е за някаква рубрика във вестника, но...

Холан отново клати глава.

— И вие сте казала на Турлайф за интервюто?

Тя кимва.

— Но изглежда този Фурио се е свързал с Турлайф, след като е говорил с вас?

— Да, съдейки по това, което е написал на рисунката.

Хенинг я разглежда.

— Говореше ли норвежки? — пита той.

Холан го поглежда стреснато.

— Защо всички ме питат това?

— Какво имате предвид?

— Турлайф ми зададе този въпрос няколко пъти и все за различни хора. Помислих, че е полудял. Вие защо питате?

— Защото Туре Пули бе осъден за убийството на шведски мафиот — отговаря Хенинг.

— И смятате, че приятелите му са използвали Турлайф, за да си отмъстят на Пули?

— Не знам — казва Хенинг.

Нямат причина да правят това. Пули вече е бил в затвора, а според адвоката му е нямало нови доказателства, които да му помогнат по време на обжалването. И дори и да е имало, това просто е щяло да означава, че истинският убиец на Юке Брулениус е на свобода. Тогава защо ще убиват Пули? „Сигурно е имал други врагове“ — мисли си Хенинг.

— Някой друг около вас държал ли се е странно напоследък?

— Не мисля.

— А да се е случвало нещо странно? Нещо, което не можете да си обясните?

— Не.

Хенинг бавно кимва. Няколко секунди двамата мълчат. Таксито намаля и завива по улица „Хенрик Ибсенгате“ в посока към народния театър.

— Алармата против крадци — възкликва Холан и го поглежда.

— Какво?

— Преди няколко дни алармата ни против крадци спря да работи.

— Кога се е случило това?

— Не си спомням. Миналата неделя, струва ми се.

— Как е станало? Как открихте, че е спряла да работи?

— Бяхме излезли навън. Обикновено всяка неделя ходим някъде. Бяхме включили алармата и заключили апартамента, но когато се върнахме, тя не работеше. Турлайф обеща да я поправи, но...

Тя отново избухва в сълзи. Хенинг осъзнава нещо. Журналистите имат свободен достъп до всички затворници. Преди да влязат в затвора, те трябва да предадат само едно нещо — мобилните си телефони. Надзирателите не ги претърсват. Някой е знаел за интервюто, знаел е и кои служители на TV2 ще бъдат изпратени в затвора. Значи хората, планирали убийството на Пули, са

идентифицирали този, който е бил в най-добра позиция да го извърши и са го принудили. Въпросът е какво възнамеряват да правят с Бренден сега, след като е изпълнил своята задача... но може би това обяснява изчезването му.

„Нещата не изглеждат добре за Бренден“ — мисли си Хенинг и потреперва. Отново поглежда към Холан, която бърше сълзите си.

— Можете ли да си спомните кога поведението на Турлайф се промени?

— Няколко дни след това, струва ми се. Но не съм сигурна.

Известно време двамата мълчат, докато таксито напредва към полицейския участък.

— Това е много важна улика — казва Хенинг и сочи рисунката. — Трябва да кажете на полицаите всичко, което знаете. Разкажете им за алармата против крадци и за всичко, което помните за този Фурио. Най-вероятно ще ви помолят да им помогнете с изготвянето на фоторобот.

— Не знам дали ще мога — казва тя и сълзите отново руковат.

— Те ще ви помогнат — успокоява я Хенинг и слага ръка на рамото ѝ. — Това им е работата. Попитайте за инспектор Бругелан.

Холан кимва и опитва да се успокои. Таксито спира пред участъка.

— Значи ще напишете статия за Турлайф? — пита го тя.

— Това ми е работата.

— Каквото и да пишете, моля ви, не го изкарвайте виновен. Знаем какво ще си помислят хората, когато прочетат вестника. Не искам децата ми да чуят в училище или в детската градина, че баща им е убиец. Ще ми обещаете ли това?

— Ако искате, мога да ви се обадя и да ви изчета статията, преди да я кача на сайта.

— Не знам дали ще имам сили за това — казва тя тихо. — Освен това изглеждате... изглеждате свестен.

Хенинг се усмихва.

— Може ли да напиша това?

Тъжната ѝ усмивка го изпълва със съчувствие.

— Трябва да тръгвам — казва тя. — Чакат ме.

— ОК. Не се предавайте, Елизабет.

— Ще се опитам — отговаря тя и излиза от таксито.

Йорян Мьонес едва сдържа смеха си. Всички хора, с които се разминава на път за централната гара, бързо извърщат поглед, когато той се преструва, че ги оглежда от главата до петите. Мьонес напълно разбира защо някой би искал да стане полицай. Да имаш силата да караш хората да се чувстват виновни, въпреки че не са направили нищо лошо. И то само заради някаква униформа. „Направо абсурдно“ — мисли си той.

Мьонес отива до касите, кимва на жената зад стъклото и ѝ казва, че иска да говори с някой „висшестоящ“. Не рискува нищо, тъй като всички подобни места имат началник. Тя му казва име, което той не чува, но един дебел мъж зад нея става от стола си, грабва колана си и дръпва панталоните си нагоре. След това го поглежда през стъклото и неохотно се насочва към вратата.

— Инспектор Стиан Хенриксен — казва Мьонес и протяга ръка към мъжа, когато той излиза.

— Терие Еген. С какво мога да ви помогна?

— Издирваме този мъж — отговаря Мьонес и му показва снимката, принтирана от Флорим Ахметай. — Заподозрян е в убийство и имаме причина да вярваме, че вчера е бил тук, някъде около един часа следобед. Смятаме, че е избягал от Осло с влак, потеглил по това време. Имаме нужда от списък с всички такива влакове.

— Сигурен съм, че ще можем да ви помогнем. Става дума за влакове, потеглили точно в един часа, така ли?

— Няколко минути преди и след един, ако е възможно. Да кажем между 12:50 и 13:10 часа.

— Ок.

Еген изчезва обратно в стъкления си офис. Мьонес чака. Мъжът се връща няколко минути по-късно, стискайки разпечатка. Мьонес я разглежда и кимва отривисто.

— Освен това ще имаме нужда от списък с имената на всички кондуктори, работили на тези влакове. Започвайки с влаковете, които

отиват най-далече. Ще се свържа отново с вас, ако имам нужда от още имена.

— Ще се наложи да проведе няколко телефонни разговора, за да съставя този списък. Може да отнеме известно време.

— Ще изчакам.

Еген понечва да се върне в офиса, но изведнъж спира и се обръща.

— Тук има над петстотин камери — казва той и поглежда към тавана. — Няма как поне една да не го е записала.

Мьонес импровизира:

— Моите колеги се занимават с тази страна на нещата. Не е достатъчно да знаем на кой влак се е качил. Трябва да знаем и къде е слязъл. А кондукторите са единствените, които могат да ни отговорят на този въпрос.

Еген кимва.

— Извинявайте, не исках да...

— Няма нищо.

Мьонес се усмихва. Да се правиш на полицай е забавно.

Въпреки че работният ден още не е свършил, Хенинг казва на шофьора да го закара вкъщи. Може би трябва да се обади на Хайди Шус... не. Тя знае, че работи по-добре от вкъщи.

Докато таксито подскача по дупките на кръстовище „Шус пас“, Хенинг си мисли за Юке Брулениус. Ами ако неговото убийство е свързано по някакъв начин със смъртта на Туре Пули? Дали някой от приятелския кръг на Пули има достатъчно средства, за да наеме човек като Фурио?

Ами Вероника Нансен? След смъртта на Пули тя ще наследи доста голяма сума пари. Но наистина ли е толкова хитра и безскрупулна? Хенинг не може да си я представи в ролята на вманиачен убиец. Освен това не вижда защо би убила Юке Брулениус и натопила съпруга си, освен ако няма някаква напълно неизвестна за него причина. Тогава кой друг може да е?

Нито един от хората, с които се е запознал до този момент, не притежава мотив за извършването на двете убийства. Кое то може би означава, че те не са свързани. Убийството на Юке и убийството на Туре.

Колата завива по „Сайлдюкгатен“.

— Оставете ме на светофара — казва Хенинг и посочва през прозореца. Шофьорът изключва брояча на кръстовището с „Марквайен“. Хенинг се подписва на касовата бележка, но толкова грозно, че самият той не може да разчете почерка си.

Асфалтът е горещ. Хенинг унило изритва едно камъче и се насочва към вратата. Каква статия може да напише за днешните си открития? Всъщност открил ли е нещо?

Хенинг понечва да отключи вратата, но нещо привлича погледа му — снимка на котка, залепена на стената до звънциите. Под снимката пише: „Виждали ли сте Моне?“

„Не, не съм“ — казва си Хенинг и влиза вътре. Но Моне му дава една идея.

Турлайф е забравил колко тихи могат да бъдат планините. След като са се преместили в Осло, безконечният трафик се е превърнал в невидим член на тяхното семейство, въпреки че улицата, която са избрали, е сравнително тиха — като се изключи трамвай № 13, минаващ наблизо, и линейките, и полицейските коли, профучаващи по „Бигдъой але“.

Единственото нещо, което нарушава планинската тишина, са поривите на вятъра. При различни обстоятелства Турлайф би приветствал промяната и би се насладил на това бягство от сивото ежедневиe, губейки се във величествения пейзаж, който го заобикаля. И въпреки че му е трудно да мисли за нещо друго, освен бъркотията, в която се намира, той осъзнава колко приятно е да имаш местенце, където можеш да отидеш с цялото си семейство и да ловиш риба, да караш ски и да се топлиш пред огъня след дългия ден на открито.

Турлайф опитва да убие няколко часа с „Траурната мантия“ на Уни Линдел, но просто не може да вникне в смисъла на думите, а още по-малко да следи сюжета. Мислите му се реят безцелно. Но колкото и да мисли, не може да открие начин да се свърже с Елизабет, така че никой друг да не разбере.

Турлайф затваря очи и отново си спомня дългото пътуване с кола от детската градина на Юлие до Ларвик.

Дали мъжът с конската опашка се е издал по някакъв начин? Турлайф клати глава. Всеки път, когато го е питал нещо, той или не е отговорил, или е сменял темата. Не може да си спомни дали мъжът е говорил по мобилния си телефон или...

Турлайф отваря очи.

Мобилният телефон.

Мъжът е получил есемес и трябвало да свали ръкавицата си, за да натисне бутоните. Турлайф помни, че после той не си е сложил ръкавицата веднага, а е написал есемес в отговор. А след това? След това е хванал дръжката на вратата! Ръката му е останала там за съвсем кратко, но може би достатъчно, за да остави отпечатък.

Турлайф се изправя развълнувано. Не е много, но може да е достатъчно. Може би това е нещото, което ще му помогне да се събуди от този кошмар.

Ивер Гюнешен излиза от киносалона с главоболие, настанило се точно над очите му. „Защо не попитам Нора колко дълъг ще бъде филмът?“ — мисли си той. Два часа и половина седене на едно място и носене на 3D очила, които създават много неприятно напрежение в мускулите на очите му. Ивер се чувства изтощен, но Нора изглежда преизпълнена с енергия.

— Как ти се стори? — пита тя и се усмихва.

Ивер се колебае.

— Не беше зле.

— Не беше зле? Беше просто...

Нора вдига глава към тъмното вечерно небе, търсейки правилната дума.

— Вълшебно — възкликва тя и го поглежда очаквателно. Ивер не отговаря, защото не вижда смисъл да разваля момента. Вместо това взима ръката ѝ.

— Радвам се, че ти хареса — казва той.

Нора се усмихва и вплита пръстите си между неговите.

— Гладна ли си? — продължава той.

— Повдига ми се. Изядох твърде много пуканки.

— Едно вкусно ястие ще те оправи...

Прекъсва го мобилният му телефон. Ивер го вади и поглежда екрана. Пуска ръката на Нора.

— Хенинг е — казва той и я поглежда.

Тя прави една крачка встрани.

— Здравей, Хенинг — казва Ивер.

— Хареса ли ти филмът?

— Моля?

— В днешно време няма много места, където хората изключват мобилните си телефони, и предположих, че си ходил на кино. Прав ли съм?

Няколко секунди Ивер мълчи. След това казва:

— Не беше зле.

Поглежда към Нора, която не отвърща на погледа му. През следващите няколко минути Хенинг му разказва всичко, което е открил за Турлайф Бренден — поведението му вкъщи, рисунката, оставена под възглавницата на Елизабет Холан, и мъжът, когото Бренден нарича Фурио.

— Уау — казва Ивер, когато Хенинг свършва. — Впечатлен съм.

— Ако все още възнамеряваш да ходиш в „Асгард“ по-късно, питай ги дали познават бияч или наемен убиец, който е висок като дърво, тънък като пергел и прилича на Фурио от сериала „Семейство Сопрано“.

— Наистина ли смяташ, че някой ще ми отговори?

— Не, но може би ще се изразиш по-елегантно от мен.

Нора се отдалечава още малко и застава пред витрината на един магазин, обърната с гръб към него.

— По-рано днес говорих с TV2 — казва Ивер.

— Какво научи?

— Че Бренден се е държал много странно през последните няколко дни. Гури Палме мислела, че е болен. Дори повърнал пред затвора след смъртта на Пули. А кадрите, заснети от него, били извън фокус, сякаш изобщо не внимавал, докато снимал.

— Това сигурно е вярно, ако мислите му са били заети с други неща.

— Според Тури, Бренден е един от най-добрите им оператори. Тя е много разтревожена за него.

— Ще включа този цитат в статията си. Приятно прекарване в „М“.

— А?

— „Кафе М“. Там отивате, нали? Опитайте камбаната, ако още я има в менюто. Страхотна е. Печена на скара с ябълков сос.

— Няма да...

— До скоро.

Ивер няма време да отговори, защото Хенинг затваря. Той въздъхва и поглежда телефона си, сякаш той може да му каже откъде Хенинг знае, че ще ходят в „Кафе М“.

Не. Просто не.

Взема ръката на Нора, но този път тя не вплита пръстите си в неговите.

— Слушай — казва Ивер, докато чакат да светне зелено на кръстовището с „Майорстюа“. — Искаш ли да отидем в друг ресторант?

Усмихнат червено-зелен трол държи табелата, на която пише „Планински хотел Устаусет“, над главата си. За щастие, този път вратата е отворена.

Турлайф прекосява сивия под на фоайето. Вдясно има огромна бяла камина, а вляво — черни кожени кресла, наредени около ниска овална маса. По-нататък започва дълъг коридор, а на стената е закачена табела, сочеща към ресторант „Уста“.

Жената на рецепцията говори по телефона. Вдига глава и му се усмихва топло. Тъмнокестенявата ѝ коса е завързана на опашка. Червилото ѝ е яркочервено, а кожата — с приятен слънчев загар. Носи тънка, бяла блузка, а между гърдите ѝ виси медальон с половин сърце.

Турлайф пристъпва напред, когато тя затваря.

— Здравейте — усмихва се момичето. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Чудех се дали имате достъп до интернет?

— Разбира се. Имаме безжичен интернет във фоайето. Всеки, който пожелае, може да го ползва, независимо дали е гост на хотела. Мрежата е безплатна и няма парола.

— Чудесно — казва Турлайф, благодарен за всяко нещо, което ще му спести пари. Жената го дарява с най-учтивата си усмивка. Той отново се оглежда. — Може ли да наема компютър?

— Не, за съжаление. Не предлагаме тази услуга. Но ако имате Wi-Fi на мобилния си телефон, можете да го ползвате.

— Нямам мобилен телефон — отговаря Турлайф и поклаща глава. — Дали ще е възможно да ползвам телефон на хотела? Разбира се, ще си платя...

— Съжалявам, но... не предлагаме тази услуга.

Турлайф поглежда надолу. Известно време двамата мълчат.

— Вие гост на хотела ли сте? — пита го тя.

Турлайф поглежда към таблото зад нея, облепено с обяви и плакати.

— Не. Аз... живея в една хижа нагоре в планината.

— И не сте взели компютъра или мобилния си телефон?

— Не.

Мълчание. Какво да прави сега? Да попита къде е най-близката библиотека?

— Можете да ползвате моя лаптоп, ако искате.

Турлайф вдига глава и вижда, че тя му показва лаптопа си с широка усмивка на лице.

— Винаги го нося на работа. През това време на годината ми става доста скучно вечер.

— Наистина ли? Ще ми позволите да ползвам вашия лаптоп?

— Стига да седнете някъде, където мога да ви виждам — отговаря тя и сочи към черните кожени кресла до камината. — Човек никога не знае, нали така?

— Абсолютно — отговаря Турлайф, трогнат от топлата ѝ усмивка. — Много ви благодаря. Нямате представа каква услуга ми правите...

Той спира и я поглежда.

— Виждам го в очите ви — отговаря тя.

— Така ли?

Момичето кимва отривисто.

— Аз съм писателка. Или... поне се опитвам да стана писателка. Затова нося лаптопа си на работа, в случай че имам свободно време, за да пиша. Умея да разчитам лицата на хората. Но моля ви, не казвайте на шефа ми. Той е в книгата ми.

Тя се кикоти. Турлайф се усмихва, но усмивката веднага замръзва на лицето му. Мисълта, че това услужливо момиче ще запомни лицето му, е като удар в стомаха. Поема лаптопа от ръцете ѝ, опитвайки се да изглежда благодарен.

— Винаги съм искал да напиша книга — казва той.

— Какво съвпадение.

Турлайф кимва.

— Аз съм Миа, между другото.

— Здравей, Миа.

Тя го поглежда с очакване.

— Аз се казвам... Айнар.

— Дълго ли ще стоите в Устаусет, Айнар?

— Ами... не съм сигурен.

— Работя тук всяка вечер. Можете да се отбиете, когато пожелаете. А ресторантът е отворен през уикенда.

— Ок — отговаря неохотно Турлайф. — Ще... ще запомня това.

Той се обръща и отива до кожените кресла. Сяда с лице към Миа, за да не може тя да вижда какво прави. Екранът на лаптопа се събужда в мига, в който го отваря.

— Лаптопът ми помни мрежата тук, така че можете да започнете веднага.

Турлайф кимва в отговор на чаровната ѝ усмивка и за пореден път си задава въпроса на кого може да каже за отпечатъка. Не може да се обади в полицията, защото мъжът с конската опашка е казал, че имат информатори там. Може да се свърже с някой от телевизията... но престъпниците са знаели, че ще бъде част от екипа, изпратен да интервюира Туре Пули в затвора, така че Турлайф не може да се довери на колегите си. Трябва да открие някой друг.

По навик влиза в сайта на TV2, но не открива нищо ново за смъртта на Пули. Или за себе си. В отдела за новини има интервю с Тури Палме. Намира и клип с последните мигове на Пули. „Това трябва да са кадрите, заснети от Райнертсен“ — мисли си Турлайф, но не посмява да пусне клипчето. Проверява сайтовете на останалите вестници и вижда, че „Дагбладет“, „Афтенпостен“ и „Нетависен“ са публикували статии за Пули, но в нито една от тях не се споменава неговото изчезване. Влиза в сайта на „Новините 123“. Когато рекламите в горната част на страницата се зареждат, очите му се разширяват. Заглавието на първата новина е:

„ОПЕРАТОР НА TV2 В НЕИЗВЕСТНОСТ“

Той веднага кликва на нея и чете увода:

„Операторът на TV2 Турлайф Бренден е в неизвестност от четвъртък сутринта. Семейството му е разтревожено.“

Всичко, случило се през последните няколко дни, става още по-реално, докато четете за себе си в интернет. За щастие, към статията няма приложена снимка. Под увода са изписани имената на авторите на статията. Хенинг Юл и Ивер Гюнешен.

„Странно“ — мисли си Турлайф. Единствено „Новините 123“ споменават изчезването му. Възможно ли е още да не са го обявили за официално изчезнал? Може би не е изминало достатъчно време? Но защо и как от „Новините 123“ са узнали за неговото изчезване?

Препрочита последното изречение и стомахът му се свива болезнено, когато осъзнава, че репортерите са разговаряли с Елизабет. Турлайф четете:

„Уважаваният оператор на TV2 Турлайф Бренден е в неизвестност. Четвъртък сутринта Бренден бил на работа и според негов колега отишъл да вземе нещо от колата си, но така и не се върнал. «Тревожим се за това какво може да му се е случило» — заяви журналистката Тури Палме пред «Новините 123». Тя работела с Бренден точно преди изчезването му.

Приятелката на Бренден, Елизабет Холан, също се притеснява и се чуди какво може да му се е случило. «Турлайф никога не би изчезнал така» — каза тя пред «Новините 123», обляна в сълзи. Случаят е докладван в полицията и Бренден е обявен за издирване.“

„Обляна в сълзи“ — мисли си Турлайф. Горката Елизабет.

Вдясно от текста има кутийка с линкове към няколко статии за смъртта на Туре Пули. Турлайф кликва на тях една по една и вижда, че всички са написани от Ивер Гюнешен. Освен това той е първият журналист, съобщил новината за неговото изчезване.

Турлайф отваря нов прозорец и влиза в пощата си.

— Ок, благодаря за помощта.

Йорян Мьонес затваря и зачерква името на Ян Ивар Фусбак от списъка. Над него има още четири зачеркнати имена: Бенямин Рьоке, Сивер Ойдегорд, Идун Скорпен-Волд и Свере Магнус Верайде. Мьонес се обляга назад и протяга ръце, след което обръща главата си наляво и надясно. Вратът му изпуква.

Става, прекосява полирания под и влиза в кухнята. Вади кутията с мляко от хладилника, намира чиста чаша в шкафа и я пълни до ръба. Изпива млякото на няколко големи глътки. Има още много работа. Той никога не би започнал това, ако не е знаел, че кондукторите са обучени да разпознават лица.

Мьонес се връща в дневната и сяда пред кръглата маса, на която е отворен лаптопът му. До него е списъкът, който му е даде Тере Еген, съдържащ имената на кондукторите, както и техните мобилни телефони и влаковете, на които са работили през онзи ден. Мьонес взима листа и прочита следващото име в списъка. Ниле Петер Кителсен.

— Ало?

— Обажда се инспектор Стиан Хенриксен от полицията — казва Мьонес със сериозен, нетърпящ възражения тон.

— П-полиция? — заеква Кителсен. — Да не се е случило нещо?

— Извинявайте, че ви безпокоя в петък вечер, но разследвам убийство, извършено вчера в Осло.

— Р-разбирам?

— Смятаме, че убиецът е избягал от Осло, като се е качил на влака за Берген около обяд. Тогава вие сте бил кондуктор на този влак. Опитваме се да разберем къде е слязъл убиецът и се надявам, че ще можете да ни помогнете.

Мьонес чува как Кителсен преглъща.

— Ще направя каквото мога.

Мьонес поглежда към снимката на Турлайф Бренден.

— Мъжът, когото търсим, е около тридесет и пет годишен, висок малко над метър и осемдесет и пет, облечен с тъмносини шорти, бяла тениска и бейзболна шапка. Помните ли да сте виждали мъж с това описание вчера?

Тишина.

— Не съм сигурен.

— Помислете добре. Важно е.

— Мисля — отговаря Кителсен и издишва шумно в слушалката. След това въздъхва разочаровано. — Съжалявам, но не помня да съм го виждал.

— Възможно е да не е бил на вашия влак — казва Мьонес, опитвайки се да скрие разочарованието си. Маха капачката на писалката си.

— Случайно да е носил слънчеви очила? — изведнъж пита Кителсен.

Мьонес спира и поглежда снимката на Бренден.

— Да.

— И черна бейзболна шапка?

— Възможно е. Видял сте го, така ли?

— Мисля, че да — отговаря развълнувано Кителсен. — Светла кожа, обръснат на катинарче?

— Това е той! — възкликва Мьонес, неспособен да скрие вълнението в гласа си. — Помните ли къде слезе?

Тишина.

— Имаше толкова много пътници — оправдава се Кителсен.

— Знам. Но опитайте, моля ви.

— Съжалявам, но...

— Помните ли дали е бил на влака дълго време или само за кратко?

Поредната пауза.

— Със сигурност не беше за кратко.

— Според вас колко дълго е бил на влака?

— Поне два часа.

— Ок. Може би три часа? Или четири?

— Не знам — отговаря Кителсен, разочарован от себе си. — Сигурен съм, че го видях малко след като потеглихме от гара Фло, но мисля, че вече бе слязъл, когато стигнахме Финсе.

- Колко гари има между Фло и Финсе?
- Шест — отговаря веднага Кителсен.
- Ок. Поне имаме с какво да работим. Много ви благодаря, господин Кителсен. Помогнахте ни страшно много.
- Няма за какво.

Ивер Гюнешен се разхожда надолу по малкия, стръмен хълм, където се пресичат улиците „Бугстадвайен“ и „Йосефинесгате“. Вниманието му е привлечено от табелка, на която е нарисуван замък, обграден от сърце, над което пише „Асгард“. Ивер се усмихва. „Що за приказки разказват тук“ — мисли си той.

Още е рано — няма десет часа. Но това означава, че вътре няма да има толкова много хора.

Нора не се е зарадвала, когато ѝ е казал, че трябва да работи след вечеря, и се е нацупила още повече, когато ѝ е отказал да сподели къде ще ходи. Това не е първият им подобен разговор. Ивер няма нищо против да обсъжда статиите, върху които двамата работят, но нещата стоят различно, когато се опитва да разнищи някой случай. Тогава просто не иска да споделя информация с Нора. А тя не може да приеме това, защото смята, че Ивер трябва да ѝ има пълно доверие, тъй като дори не би си помислила да открадне някаква идея от него. Но за Ивер е важен принципът. Освен това ако ѝ е бил казал къде отива тази вечер, настроението ѝ едва ли е щяло да се оправи.

Забелязва червен килим, който се подава от входа на стриптийз клуба. Влиза под навеса и се насочва към вратата. Пред нея стоят двама охранители, облечени с еднакви черни костюми и черни тениски. Издути мускули. Прозрачни слушалки в ушите.

Ивер изкачва стъпалата и влиза в неголяма зала, която се разширява диагонално наляво. Вижда тъмни сепарета, където всеки клиент може да потърси убежище и да наблюдава, без никой да вижда капките пот, стичащи се по челото му. Барплотът продължава навътре в залата, след което завива наляво под прав ъгъл. Сцената е окъпана в розова и лилава светлина, но е с големината на малка кухня. Традиционният пилон е в предната ѝ част. Вдясно има още сепарета, няколко маси и столове и картини на голи жени по стените. Спираловидно стълбище води до втория етаж, където най-вероятно има индивидуални стаи.

Ивер кимва на бармана и се представя.

— Евен Нилунд тук ли е? — пита той и показва журналистическата си карта, сякаш е значка на ФБР и отваря всички врати. Барманът, който гордо носи бяла тениска с шведското знаме, отговаря на шведски:

— Ще проверя. Изчакайте тук.

Ивер се настанява на един висок стол, оставя бележника си на барплота и изважда мобилния си телефон, най-вече за да има какво да прави, докато чака. Вижда двама самотни мъже, седнали сравнително далече от сцената.

— Идва след малко. Нещо за пиене?

— Една бира, ако обичате.

Барманът се обръща, взима чаша и започва да я пълни от един зелен чучур. Ивер забелязва камера, монтирана на тавана и насочена към сепаретата. Лещата се завърта, сякаш разсеяна от пулсиращия ритъм на музиката. Няколко минути по-късно до него сяда мъж. Ивер стреснато се обръща към него.

— О, здравейте — казва той. — Ивер Гюнешен от „Новините 123“.

— Евен Нилунд.

Ръкуват се. Ивер веднага съжaliaва за това, чудейки се къде е била ръката на Нилунд само преди минута.

— Благодаря ви за това, че се съгласихте да говорите с мен.

— Уфе, дай ми една кола.

Барманът се подчинява, без да кимне.

— И така — казва Нилунд. — С какво мога да ви помогна?

Ивер се вглежда в лицето му и решава, че той изглежда като типичния собственик на стриптийз клуб със съмнителна репутация. Косата на Нилунд е намазана с гел и сресана назад, в неуспешен опит да бъде скрито плешивото му теме. Отзад косата е събрана в тънка конска опашка. Той е кльоцав, но въпреки това носи разкопчана ленена риза, разкриваща космати гърди. „Прилича на срамно окосмение“ — мисли си Ивер. Едва наболата му брада прави иначе червендалестото му лице да изглежда смугло.

— Наскоро имало ли е някакви вандалски прояви пред клуба ви?

Нилунд клати глава.

— Не че проклетите кучки от ФСПТ са се отказали — уточнява той. — Само да ги бях хванал, щях да ги...

Нилунд стиска юмрук.

— Да, и аз щях да побеснея, ако някой бе надраскал колата ми с ключ — казва Ивер.

Освен това я бяха напръскали с пяна от пожарогасител.

— Сигурен ли сте, че зад това стои ФСПТ?

— Някой беше оставил бележка под чистачката, на която пишеше Фронт Срещу Продаването на Тела. Как мислите?

Ивер се усмихва и кимва.

— Най-много ме дразни това, че политиците не се разграничават от подобно поведение.

— Чух, че един от охранителите ви е имал сериозни проблеми — казва Ивер.

— Да — отговаря Нилунд и свежда глава. — Така е.

— Какво се случи?

Нилунд въздъхва.

— Беше осми март, но сигурно знаете това, понеже ме попитахте. Пред клуба се беше събрала тълпа от феминистки, на които им трябва едно добро изчукване. Скандираха някакви глупости за международния ден на жената и така нататък. Обичайните идиотщини. Петер се ядоса и опита да ги сплаши, но те не реагираха. Тогава той побесня.

— Вкарали са го в затвора, нали така?

— Да. Прекара два месеца в пандиза. Имаше много свидетели, разбира се.

— Къде го изпратиха?

— Блок „Бутсен“ в затвора „Осло“. Защо искате да знаете?

— Просто към любопитен. Работя върху статия за Туре Пули.

— Ясно. Това е причината да сте тук, нали? Не да пишете за вандалите, които ме тормозят.

— Не. Но и това ме интересува — лъже Ивер. — Може би покъсно ще напиша статия за това. Съгласен съм с вас. Не трябва да им позволяват да вършат подобни неща.

Уфе слага чаша, пълна с кубчета лед, и кола пред шефа си. Нилунд я взима и отпива няколко големи глътки.

— Жалко за Туре — казва той.

Ивер кимва и чака Нилунд да продължи, но той не го прави. „Интересно“ — мисли си Ивер и решава да мине по същество.

— Смятаме, че Туре не е убил Юке Брулениус.

Нилунд избухва в смях.

— О, сега разбирам — казва той. — Вие сте един от онези репортери, които виждат конспирации навсякъде, нали? Един от онези, за които „не“ винаги означава „крива нещо“?

— Не бих казал — усмихва се Ивер.

Той харесва тези репортери, но никога не е бил един от тях.

— Защо смятате, че Туре е невинен? — пита Нилунд.

— Защото има някои подозрителни неща в неговия случай, които следователите са пренебрегнали. Но няма смисъл да ги обсъждаме сега. Предполагам, че помните процеса?

— Горедолу — отговаря Нилунд, слага едно кубче лед в устата си и го засмуква. — Съжалявам, но не мога да ви помогна — продължава той и оставя чашата на барплота, схрусквайки кубчето между зъбите си. „Това беше лоша идея“ — мисли си Ивер. И лоша стратегия.

— Туре имаше ли врагове тук?

— Не.

— Отговорихте твърде бързо.

— Ето пак — въздъхва Нилунд.

— Какво?

— „Не“ означава „крива нещо“.

— Криете ли?

— Не.

— А сега? — пита Ивер, след което вдига ръце и се усмихва извинително. — Извинявайте, не можах да устоя.

Нилунд не отвърща на усмивката му.

— Не е тайна, че за вас работят хора, принадлежащи към престъпни банди — продължава Ивер. — Случайно да познавате един такъв мъж, който е слаб, висок и винаги носи косата си завързана на конска опашка?

Нилунд го поглежда и се усмихва неприятно.

— Как ви беше името? Гюнешен?

— Да.

— Задавате странни въпроси, Гюнешен.

— Някой трябва да ги зададе.

— Свършихме ли тук?

— Значи не познавате никой, който да отговаря на това описание?

Нилунд се усмихва снизходително.

— Съжалявам — отговаря той. — Не мога да ви помогна.

— Ок. Благодаря ви.

Нилунд изоставя полупълната си чаша и се изкачва по спираловидното стълбище до втория етаж. „Това отнема прекалено много време — мисли си Ивер. — Как Хенинг успява да накара тези хора да се разприказват, по дяволите?“

Поне веднъж Ивер иска да каже нещо на Хенинг, което той не знае.

Хенинг яде препечена филийка и препрочита статията си за Турлайф Бренден, когато мобилният му телефон извънхва. Бярне Бругелан. Инспекторът умело прескача формалностите и направо минава по същество.

— Гледах записа — казва той. — За какво искаше да говориш с мен?

Хенинг преглъща и споделя подозренията си за стиснатия юмрук на Бренден и внезапния объркан поглед на Пули, насочен към него.

— Ъгълът на камерата не е много добър, но нещо се случва, докато Бренден държи ръката си на гърба на Пули.

Бругелан мълчи. Хенинг се протяга и изключва вентилатора на перваза. Бученето в кухнята спира и жегата веднага го затиска.

— Открихте ли причината за смъртта на Пули? — пита той.

— Предварителният доклад от аутопсията не съдържа никакви отговори, с изключение на...

Бругелан спира.

— С изключение на какво?

— Не мога да ти кажа, Хенинг. Съжалявам.

— Хайде, Бярне. Много добре знаеш, че никога не бих публикувал нещо, което ще попречи на разследването.

Бругелан издиша шумно.

— Открили са необичайно нараняване на врата му.

— От какво? — пита нетърпеливо Хенинг.

— Не са сигурни, но прилича на убождане. От игла или нещо подобно.

— Игла — повтаря Хенинг, спомняйки си какво му е казала д-р Умдал за невротоксините. „Най-вероятно е било някакво силно отровно вещество“ — мисли си той.

— Хитро — казва Хенинг на глас. — Туре Пули беше диабетик. И имаше много пиърсинги.

— Какво от това?

— Когато се срещнахме, го попитах дали е свикнал да се инжектира с инсулин. Той отговори, че вече почти не усеща иглата.

Хенинг се усмихва. Хитър план, наистина.

— По-рано днес говорих с приятелката му. Тя ми показа рисунката, оставена от Бренден под възглавницата ѝ. Напредвате ли?

— Какво имаш предвид?

— Направихте ли фоторобот на мъжа, споменат от Бренден? Знаете ли кой е?

— Още не — отговаря Бругелан. — Но работим по въпроса.

Хенинг кимва.

— Кога мога да напиша, че Туре Пули е бил убит?

— Още не сме сигурни в това, Хенинг. А не трябва да правиш предположения, защото извършителите могат да надушат нещо и да изчезнат.

— Ок — въздъхва Хенинг.

След като затваря, се заслушва в тишината, възцарила се в апартамента. Има лошо предчувствие за това. Бругелан не е категоричен, но Пули най-вероятно е бил убит. Отровен. Но дали ще успеят да открият следи от отровата? Окончателният доклад от аутопсията ще бъде готов най-рано след два месеца. Но дори и да открият следи от отровата, как ще докажат вината на хората, накарали Бренден да убие Пули?

Хенинг отново включва програмата FireCracker 2.0, но *btiermes7* не е онлайн. Мобилният му телефон извънхва. Есемес от Ивер.

„Съжалявам. Нищо от Асгард. Ивер.“

Хенинг веднага го набира. „Две глави са по-добри от една“ — мисли си той и вдига телефона до ухото си, чакайки Ивер да отговори. Но след няколко секунди се включва гласовата му поща. „Сигурно в момента говори с някой друг — мисли си Хенинг. — Може би с Нора, за да ѝ каже, че след работа ще намине. Или пък да я попита дали може да намине още сега.“

Да мисли за Нора и Ивер не би трябвало да е толкова болезнено. Но всеки път сякаш някой го удря с юмрук в гърдите. Не може просто да изтрие бившата си съпруга като печатна грешка.

Хенинг изчаква няколко минути, след което отново звъни на Ивер. Същият резултат. Поглежда часовника си. Единадесет без петнадесет. Отива в банята и мие зъбите си, сменя превръзките на краката си и звъни на Ивер за трети път. Отново се включва гласовата поща.

„Няма значение“ — мисли си Хенинг и решава да си легне.

Ивер вдишва дълбоко веднага след като излиза от „Асгард“. Навън се чувства по-добре и... по-чист, въпреки че лятната нощ продължава да бъде влажна и задушна.

Опитва се да изглежда незабележим. Не иска да срещне някой, когото познава, на излизане от стриптийз клуб, който, въпреки всички претенции, продава едно-единствено нещо — оргазми. Решава да се прибере направо вкъщи. В момента мисълта да се опъне на дивана със студена бира в ръка го привлича повече от мисълта да прекара нощта при Нора.

Ивер пресича „Бугстадвайен“ и продължава надолу по „Йосефинесгате“, където високите сгради и обраслите дворове са частично осветени от пълната луна. Минава покрай „Йосефине“, където е прекарвал безброй петъчни вечери, слушайки жива музика и караоке, когато собствениците дават поле за изява на талантливите и не толкова талантливите клиенти. Няколкостотин метра по-надолу лявата стена на стадион „Бислет“ се извива към кръстовището. Ивер вади мобилния си телефон и изпраща есемес на Хенинг.

Стъпките се появяват отникъде. Тежки стъпки от обувки с твърди подметки. Ивер няма достатъчно време, за да се обърне, преди железните пръсти да се вкопчат във врата му. Не може да помръдне главата си. Завличат го в една странична уличка и го хвърлят на земята. Чувства чакъл под тялото си. Краката му задълбават и той опитва да се изправи, но не успява, защото някой го хвърля обратно на земята, сякаш е лек като перце. Инстинктивно затваря очи, когато към лицето му се насочва юмрук. Чува удара и усеща как челюстта му се откача. Всичко започва да пулсира. Ударите следват един след друг със скорост, която отнема дъха му. Очите му започват да смъдят, заслепени от ярка светлина. Не чува нищо. Усеща единствено остра, раздираща болка.

Кръв шурти от устата и носа му, смесвайки се със слюнката и сълзите. Ивер опитва да вдигне ръце, за да се защити, но те отказват да му се подчинят. Ударите продължават да ваят отгоре му. Скоро спира

да ги усеща, а главата му просто се люшка наса̀м-ната̀м в ритъм с тях. Последната му мисъл е, че ако побоят не свърши скоро, това ще бъде краят.

Този път димът е различен. И процепът продължава по-навътре. Хенинг вижда ръце, които махат пред очите му, опитвайки се да разсеят дима. Някак си успяват. Появяват се очертанията на етажерка. Той кашля и плюе. Спира и се обръща наляво, където ивицата светлина продължава. Но димът отново се сгъстява и светлината изчезва. Въпреки че размахва ръце, не се случва нищо. Изведнъж всичко пред очите му почернява.

Хенинг стреснато се събужда, сяда в леглото и оглежда стаята за пламъци. Но не чува пращане на огън и вратата е непокътната.

Тези проклетни сънища.

Отново ляга и чака димният детектор над главата му да примигне. Някъде в далечината вие сирена. „Някъде винаги вие сирена — мисли си той. — Винаги има някой, чийто живот ще бъде променен завинаги от нещо, случващо се в момента. Всеки път, когато затваряме очите си, не можем да бъдем сигурни, че ще ги отворим отново. Всеки живот може да се промени за частица от секундата.“

Веднъж Юнас му е задал въпрос — правел го е често, особено преди лягане. Понякога въпросът е бил прост, като например защо стените са бели, или пък сложен, като този за мъжа, когото са видели на връщане от детската градина да спи на една пейка в парка „Биркелунден“. Но е можело да бъде и нещо дълбоко. Понякога Хенинг е виждал мисли, изписани в очите на сина си, които са обърквали детето и които то не е помнило достатъчно дълго, за да изрази под формата на въпроси. Но вечер тези въпроси са идвали.

— Тате, мразиш ли мама?

Няма нищо необичайно в това, което се е случило между Нора и Хенинг. Случва се всеки ден по целия свят. Хора се запознават, влюбват се, разлюбват се и отново се влюбват. Вършат глупости или преживяват неща, които правят съвместния им живот невъзможен. Така че се разделят, често, за да започнат живот с друг човек. Или не. Нищо необичайно. Но понякога мисълта, че е трябвало да се случи

точно на него, го задушават. Защо е трябвало да се случи на него? Защо е трябвало да се случи на Юнас?

— Мама ли ти каза това?

— Не, но...

Хенинг се обръща, обляга се на лакти и поглежда Юнас. Но колкото повече мисли над въпроса, толкова по-труден става отговорът. Мигът сякаш продължава вечно. Накрая Хенинг отвръща:

— Не мразя мама, Юнас.

Тези четири думи и нищо повече. Без обяснение. Просто едно твърдение. Като дете, което отговаря „защото така“, когато го попиташ защо е нарязало вестника на парчета с ножица. Хенинг не си спомня колко дълго е лежал така, облегнат на лакти, взрян в Юнас. Може би завинаги?

Силен звън и ярка светлина го изтръгват от спомена. Поглежда към нощното шкафче, където мобилният му телефон вибрира. Хенинг се пресята и го взема.

— Ало?

— Здравей. Нора е.

Хенинг чува гласове около нея. Напрегнати гласове. Сяда в леглото.

— Какво има?

— Ивер — отговаря тя с треперещ глас. — В болницата е. Бил е нападнат и пребит.

— Какво?

— В кома е.

Челюстта на Хенинг увисва. Той затваря очи.

— Къде си?

— В болница „Улевал“.

— Добре — казва Хенинг и става от леглото. — Идвам.

Ивер, в кома, пребит от бой. „Имайки предвид какво разследваше, това няма как да е съвпадение“ — мисли си Хенинг и хвърля двеста крони на седалката на таксито. Влиза в болницата. Върви толкова бързо, колкото може, стиснал зъби от болка. Насочва се към спешното отделение. Полираният под се люшка пред очите му. Минава през двойна врата и вижда роднини на пациенти, бели стени и картини, доктори, сестри и чистачки. Не поглежда никого в очите, докато не вижда Нора.

Тя става от стола и се приближава. Дори от разстояние Хенинг вижда, че очите ѝ са зачервени. Тя не спира, а направо го прегръща и се притиска в него.

Господи, как се притиска в него.

Стоят прегърнати дълго време. Хенинг чувства как тялото му се стопля. Старите спомени се събуждат. Картини, които не иска да вижда, и мигове, които не иска да преживява отново. Но колкото и да опитва, той не може да забрави годините, прекарани заедно с Нора. Време, което е толкова далечно, че вече нищо не може да ги събере отново. Хенинг се мрази за това, че сълзите ѝ му причиняват болка и още повече заради това, че Нора плаче за друг.

— Какво казаха докторите? — пита той и я пуска.

Тя подсмърква и клати глава.

— Още не знаят нищо.

— Значи още е в кома?

Нора кимва и бърше сълзите от бузите си. Отиват до един от диваните и седат.

— Кой го е открил?

— Някаква възрастна жена, живееща наблизо. Шумът я събудил и решила да погледне навън.

— Но не видяла извършителя?

Нора отново клати глава, вдига ръце към устата си и стиска очи. Нови сълзи се търкулват по бузите ѝ.

— Ти как разбра? — пита Хенинг.

— Ивер дошъл в съзнание за кратко, когато го докарали тук.

— Казал ли е нещо друго?

— Доколкото знам не.

Хенинг кимва. Сестра минава покрай тях.

— Дойде ли някой от полицията?

— Да, но си тръгна.

Хенинг вдишва дълбоко и се оглежда, но не вижда нищо друго, освен Нора.

— Пуснаха ли те да го видиш?

— Само за малко.

— Как изглеждаше?

Нора го поглежда и клати глава.

— Ужасно — казва тя с треперещ глас.

Хенинг отвърща на погледа ѝ.

— Тук ли ще останеш, докато се събуди? — пита той.

Тя кимва.

— Може да не стане скоро — знаеш това, нали? Докторите предпочитат да не избързват и обикновено оставят природата да свърши своята работа. Ивер ще се събуди, когато е готов.

Нора го поглежда и сълзите отново рукват.

— Ако се събуди.

Хенинг не знае как е реагирала тя при новината за смъртта на сина им. И не иска да знае. Но са му казали, че след това е отслабнала с четиринадесет килограма за две седмици. Някои от тези килограми все още липсват, но тя бавно е започнала да се възстановява. Ако е останало нещо от старата Нора, която познава, значи оттогава живее на ръба на острието.

Хенинг се замисля за изречението, което се оформя в главата му. Никога не е мислил, че ще го каже.

— Ивер има силен дух, Нора. Ще се оправи.

Тя го поглежда.

— Надявам се.

— Сигурен съм.

— Не мога да понеса да загубя...

Хенинг е благодарен, че тя не довършва. Той се загръща с якето си и става.

— Предай му поздрав, когато се събуди.

- Къде отиваш? — пита Нора.
- На работа.
- Сега?
- Да. Трябва да напиша една статия.

Дежурният редактор го поглежда учудено, когато Хенинг влиза в офиса и натиска копчето за черно кафе. Той го осведомява за събитията от последните няколко часа, след което сядат зад бюрото си.

На път за офиса се чудеше как да захване статията. Заглавието бе очевидно: „Известен журналист в кома“. Хенинг знае, че всички, сърфиращи в този късен час, ще кликнат на него. А понятието „журналист“ е разтегливо, особено в индустрия, която обича да превръща собствените си хора в знаменитости. А знаменитостите продават вестници. Така стоят нещата. Ако статията излезе на първа страница, където уводът не може да бъде видян, читателите няма да знаят за коя знаменитост става дума, докато не кликнат на заглавието — а това означава много кликания.

„Да разсъждавам така в момент като този е ужасно — мисли си Хенинг. — Но съм сигурен, че Ивер нямаше да има нищо против. Точно обратното — щеше да настоява“.

Хенинг започва да пише. Когато е бил в болницата, той е имал чувството, че всичко това е лош сън. Чувствал се е по същия начин, докато е разговарял с дежурния полицаи в участъка, записвайки си няколко цитата. Но сега, когато набира думата „кома“ и пише, че Ивер Гюнешен се люшка между живота и смъртта, Хенинг най-накрая осъзнава бруталната истина, че той може да умре.

Йорян Мьонес се обръща към сутрешното слънце, закривайки лицето си с ръка. Гледа към голямата двукрила врата на гарата, през която минава безкраен поток от пътници със сакове и куфари на колелца. Мьонес поглежда часовника си. Влакът тръгва след пет минути.

Пали поредната цигара и алчно засмуква дима. Тъкмо се кани да се обади на Йетон Поколи, когато той и Дюрим Реджепи минават през двукрилата врата и се насочват към него. Изнурените им лица се мръщят, когато слънцето ги огрява.

Мьонес кимва и им махва да се приближат.

— Да преговорим още веднъж: Дюрим, ти слизаш на гара Фло, взимаш снимката на Бренден и започваш да търсиш. Искам да провериш всички магазини, бензиностанции, хотели, пощи и ресторанти.

Реджепи изсумтява.

— А ти — казва Мьонес и поглежда Поколи. — Правиш същото на следващата гара, Несбиен. Аз ще сляза в Гол. Ще поддържаме постоянна връзка.

Още смръщени погледи.

— Ами Флюрим? Той няма ли да дойде? — пита Поколи.

— Той наблюдава движението по пътищата, знаеш това.

Поколи клати глава.

— Нямаше да ни се налага да правим това, ако бе свършил работата си както трябва.

Той свежда глава, но не отговаря.

— Ако не ни излезе късметът на някоя от тези гари, ще продължим нататък — Ол, Гайло и прочее.

Мьонес ги поглежда. Никой не му кимва. Кондуктор с раница минава покрай тях. Мьонес поглежда часовника на мобилния си телефон. Осем и десет минути.

— Ок — казва той. — Ще се возим в различни купета. Не искам никой да ни вижда заедно.

Минава девет часа сутринта, когато Хенинг натиска звънеца на входната врата на Гайр Грьонинген на улица „Тъойенгата“ № 13. Натиска го четири пъти, като последния път държи пръста си поне десетина секунди. Малко след това чува едно сънливо „Ало?“. Не може да е сигурен, но му се струва, че това е Грьонинген.

— Хенинг Юл. Може ли да вляза?

Няколко секунди мълчание.

— Сега?

— Да, сега. Трябва да говоря с теб.

— Шегуваш ли се? Толкова рано сутринта?

— Нямах да съм тук толкова рано, ако не беше спешно — излайва Хенинг.

Отново мълчание, последвано от раздражено изсумтяване.

— Една минута. Трябва да се облека.

Докато чака, Хенинг се оглежда нетърпеливо. След малко го пускат вътре и той изкачва стълбите до третия етаж. Миризмата на подправки става все по-слаба колкото по-високо се качва. Грьонинген го посреща на прага на апартамента си.

— Имаш ли някаква представа колко е часът? — пита той.

Хенинг кимва, но не казва нищо, защото е останал без дъх.

— Бях на работа до след полунощ — продължава Грьонинген.

— Значи си заспал малко преди моят работен ден да започне — отвърща Хенинг невъзмутимо. — Снощи един мой колега беше жестоко пребит. Струва ми се, че знаеш от кого.

— Аз?

— Вчера видя ли мъж с дълга коса и кадифено яке да разговаря с шефа ти?

Грьонинген се замисля, почесвайки се по темето. Очите му са подпухнали от съня.

— Кога е било това?

— Около десет и половина. Малко след това бил нападат на път за вкъщи.

— По дяволите, Юл. Предупредих те.

— А аз предупредих него да не бъде толкова самоуверен, колкото е обикновено, но явно не ме е послушал. Ще ме поканиш ли да вляза?

Грьонинген дълго се колебае, преди да кимне и да отвори вратата.

— Малко е разхвърляно.

— Приличам ли на човек, на когото му пука?

— Не, не приличаш.

— Бих изпил една чаша кафе, ако не те затруднявам.

— Имам само разтворимо.

— Идеално.

Хенинг събува обувките си. В коридора има планина от обувки, чорапи и палта.

— Не разтребвам, когато съм зает — обяснява Грьонинген и пълни един чайник с вода.

Хенинг прескача планината.

— С какво си зает?

— Пиша слово. За погребението.

— Да, разбира се. Кога ще бъде то?

— Вторник. В Тьонсберг.

— Доста скоро.

— Да. Вероника искаше да го насрочи за първата възможна дата, за да ѝ се махне от главата.

Хенинг кимва към дневната, намеквайки, че ще го изчака там. Отнема му известно време, за да си намери място на износения черен диван. Все пак успява, сяда и се оглежда. Вижда парченца чипс, набити между нишките на килима. Подът е покрит с капачки от бирени бутилки, празни шишета и кенчета. Осемнадесеткилограмова гира е направила дълбок отпечатък в килима под масичката за кафе. На стената са закачени снимки на мазни културисти, застанали в смешни пози. Има и плакат на филма „Терминатор“ с Арнолд Шварценегер.

Грьонинген влиза и сяда в креслото до дивана.

— Благодаря — казва Хенинг и отпива от горещото кафе.

— И така, какво се е случило? — пита Грьонинген.

Хенинг му разказва за срещата на Ивер с Кент Хари Хансен и посещението му в „Асгард“ по-късно същата вечер.

— Според Ивер, Хансен бил доста ядосан.

Грьонинген изведнъж го поглежда така, сякаш е събрал две и две.

— Какво? — пита Хенинг.

— Не, аз просто...

Той млъква.

— Какво? — повтаря въпроса си Хенинг.

Грьонинген дълго се колебае, преди неохотно да отвърне:

— Когато Кент Хари дойде във фитнеса вчера, беше бесен, но никой не знаеше защо.

— Каза ли нещо?

Грьонинген клати глава.

— Просто влезе в офиса и тресна вратата след себе си.

— Разбра ли защо е бил в такова лошо настроение?

— Не. Тръгнах си малко след това.

— Някой от присъстващите да се е хвалил, че е пребил журналист?

— Не. Но нямаше да ти кажа и да беше.

Хенинг кимва бавно, след което решава да смени темата.

— Знаеш ли дали Туре е имал врагове в затвора?

Грьонинген го поглежда учудено.

— Нямам представа — отговаря той. — Защо питаш?

— Просто не мога да разбера защо Туре искаше да говори точно с мен. Журналистите в Норвегия не са толкова много, а тези, които пишат за престъпния свят, са още по-малко, така че е възможно да е знаел кой съм, преди да го хвърлят в затвора. Но откъде е знаел, че съм се върнал на работа?

Няколко секунди Грьонинген го гледа, след което се извърща.

— Туре не е имал достъп до интернет в затвора. И ти си единственият човек, който го е посещавал, ако не броим Вероника.

Очите им отново се срещат, но Грьонинген пак се извърща.

— Ти ли ми каза, че съм се върнал на работа?

— Аз? Не.

Хенинг не отговаря, но го поглежда в очите.

— Туре знаеше ли кой съм, преди да отиде в затвора?

— Нямам представа.

Хенинг въздъхва. „Така няма да стигна доникъде — мисли си той. — Всяка врата се затръшва в лицето ми.“

— Добре — казва Хенинг и става. — Благодаря за кафето.

Грьонинген кимва.

— Сигурно ще се видим във вторник — добавя Хенинг. — Успех със словото.

— Мерси.

Звънчето над вратата на „Сила & респект“ иззвънява весело, когато Хенинг влиза и стъпва на лилавия килим. Той се оглежда и тръгва към рецепцията. Момичето е същото. И точно като предишния път, тя вдига глава и излъчва гърди, когато се приближава. Тениската ѝ за кратко привлича вниманието му.

— Кент Хари Хансен? — пита Хенинг и вижда, че момичето го разпознава. Тя кимва отегчено към задната стаичка, преди перчемът ѝ отново да се спусне над очите. Хенинг ѝ благодари и се насочва към офиса на Хансен. Не чука, а направо влиза.

— Ще ти се обадя след малко — казва Хансен и връща слушалката на вилката. Става и поглежда Хенинг. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да — отговаря агресивно той, без да се представя. — Мъжът, който ви интервюира вчера, лежи в болницата, пребит почти до смърт.

— Така ли?

— Да, така.

Очите на Хенинг се насочват към безизразното лице на Хансен, след което се спускат надолу към ръцете му. По тях няма следи от скорошно раздаване на юмруци.

— Знаете ли нещо за това?

— Аз? От къде на къде?

Хенинг не отговаря. Вместо това се взира в очите на Хансен, но не разчита нищо в тях.

— Той има навика да вбесява хората. Каза ми, че успял да ядоса и вас.

— Така е, но нямам навика да пребивам всеки човек, който ме ядоса.

— Разбира се. Но имате хора, които вършат тази работа вместо вас.

Хансен изсумтява.

— Както казах на журналиста, не знам какво си мислите, че правим тук. И не знам за кого се мислите, да идвате тук и да отправяте

безпочвени обвинения...

— Казвам се Хенинг Юл — прекъсва го Хенинг. — Помолих Ивер да говори с вас за Туре Пули. Аз го забърках в това. Не знам какви въпроси ви е задал, но аз му предложих няколко. Ако имате някакъв проблем с пресата и не искате хората да научат с какво се занимавате тук, обърнете се към мен. Не пребивайте хора в тъмни улички.

— Слушайте какво, не знам какво си мислите, че...

— Някой е изпратил мутри да затворят устата на Ивер. Ако не сте бил вие, значи е бил Евен Нилунд.

— Мисля, че е време да си тръгвате.

— Или ще пребиете и мен?

Хансен го зяпва, след което бързо заобикаля бюрото си, грабва ръката му и го избутва грубо навън. Хенинг трябва да се разкрачи, за да не падне.

— Махайте се от тук! — изкрещява Хансен.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си — казва Хенинг саркастично, но се подчинява. С периферното си зрение вижда учудения поглед на момичето на рецепцията.

Не може да сбърка звука на приближаваща кола. Турлайф става, отива до кухненския прозорец и поглежда навън. Ауди минава по пътя, спира и завива наляво към хижата. Сърцето му подскача и той изпада в паника, чудейки се дали да хукне към мазето и да се скрие. Но после забелязва табелата на агента по недвижимо имущество на кръстовището. Вчера я е нямало.

Сигурно този уикенд една от хижите ще бъде отворена за оглед от потенциални купувачи. Възможно е да дойдат десетки коли. Турлайф тихо къльне. Чува как гумите на аудито разпръскват чакъл по алеята. Колата минава покрай хижата, а Турлайф се скрива зад завесата. След това въздъхва и сяда на масата, където го чакат бележник и химикалка.

Когато се е върнал предишната вечер, той е започнал да пише, вдъхновен от Миа, рецепционистката на хотела. Направил го е за да убие няколко часа, тъй като не му се чете книга. Но веднага е осъзнал колко приятно е чувството да се изразяваш по този старомоден начин. Писането на компютър е толкова бързо в сравнение с писането на ръка.

Започнал е с мъжа, който го е принудил да убие Туре Пули. Опитал се е да го опише възможно най-подробно, в случай че по-късно трябва да дава показания. След това се е опитал да разкаже всичко, случило се през последната седмица. И е осъзнал, че написаното всъщност е признание, с което той се извинява на семейството на Туре Пули и на своето семейство. Сякаш думите имат своя собствена воля.

„Събота е“ — мисли си Турлайф. Изминали са почти дванадесет часа, откакто е писал на Ивер Гюнешен. Може би снощи е бил на работа? Може би е на работа и днес? В най-лошия случай няма да му отговори до понеделник. Но най-вероятно е един от онези хора, които получават имейли на мобилните си телефони, защото нямат търпение да ги прочетат. Възможно е Гюнешен вече да е предприел някакви действия и да се е свързал с някого, на когото има доверие.

„Все още има надежда“ — казва си Турлайф.

„Никога не се предавай“.

Хенинг открива Нора, седнала на един стол пред реанимацията, където наблюдават състоянието на Ивер. Кожата ѝ е бледа. Кръговете под очите ѝ са още по-забележими, но тя е точно толкова красива, колкото е била винаги. Става, когато Хенинг се приближава.

— Как е той? Някаква промяна?

Нора клати глава.

— Още не се е върнал в съзнание?

— Не.

— Какво казаха докторите?

— Нищо. Просто го чакат да се събуди.

Хенинг кимва и я поглежда.

— А ти как си?

Тя вдига глава. Очите ѝ са подути от плач.

— Забрави — казва Хенинг. — Глупав въпрос. Яла ли си нещо?

Зяпва го така, сякаш самата мисъл за храна ѝ е чужда.

— Трябва да хапнеш нещо, Нора.

Няколко секунди тя мълчи, след което отговаря:

— Ти също, Хенинг.

Известно време двамата стоят и се гледат.

— Ами да го направим тогава — казва той.

Седят в кафенето на болницата, стискайки топли чаши. Хенинг пие кафе, Нора чай. Както винаги, всеки си е сложил по две бучки захар. На масата има и багета с шунка и сирене, стоплена в микровълновата печка на кафенето, но нито един от двамата не изгаря от желание да я начене.

От време на време Хенинг я поглежда. За първи път забелязва малките бръчици от двете страни на устата ѝ, сякаш прорязани от скалпел. Чувства се странно в нейно присъствие, след всичко, което се е случило. Нора гледа право пред себе си, с неவிждащ поглед, изпълнен с меланхолия.

— Ченгетата още не са открили виновника — казва той.

— Какво?

— Мъжът, нападнал Ивер. Няма никакви улики.

— Ясно.

Хенинг сръбва от кафето си. Знае, че наоколо има и други хора, но вижда единствено нейното лице. Просто не може да погледне другаде. А дори да може да избяга, не е сигурен, че иска да го направи. Седнал на една маса с нея, той няма как да не си спомни златните мигове, прекарани заедно преди всичко да стане толкова сложно. Преди Юнас. Преди истинската, неподправена обич, която са изпитвали един към друг, да угасне.

Известно време двамата седят мълчаливо. Хенинг знае, че колкото по-дълго продължава това мълчание, толкова по-труден ще бъде разговорът, който трябва да проведат.

— Трябва да ти кажа нещо.

Нора разсеяно отхапва от багетата и започва да дъвче. Хенинг вдишва дълбоко.

— Открих улика — казва той, несигурен как да продължи.

— Какво имаш предвид? Каква улика?

— Улика, свързана с пожара.

— Пожара? Какво...

Тя зяпва.

— Знам, че някой е запалил апартамента ми... нашия апартамент... в деня, в който...

— По дяволите, Хенинг! Какво се опитваш да...

— Просто ме изслушай, Нора. Моля те — прекъсва я той. — Знам, че съм прав. Открих улика, която според мен променя целия случай. В деня на пожара... Туре Пули е бил пред апартамента ми и...

Нора удря с юмрук по масата.

— Хенинг, за какво говориш, по дяволите? Каква улика? Какъв случай? Туре Пули? Искаш да кажеш, че някой е убил Юнас? Това ли ми казваш в момента?

— Аз...

— Какво общо има Туре Пули с това?

Хенинг търси началото на изречение, което да изгаси пламъците в очите ѝ, но не го открива. Нора става.

— Господи, Хенинг. Знаех, че си зле, но не предполагах, че си напълно полудял.

— Нора, моля те...

— Забрави. Просто забрави. Не искам да те слушам. Не мога да го понеса. И повече не идвай тук. Моля те, не идвай тук.

На излизане тя блъска стола си, който почти пада. Хората се отдръпват от пътя ѝ. Лицето ѝ е обляно в сълзи.

Няколко минути Хенинг не помръдва от мястото си. Идиот такъв — казва си той. — Трябваше да минат две години, за да можеш да дишаш нормално в нейно присъствие. А сега опропасти всичко. Какво си мислеше, че ще стане? Че тя ще подскочи от щастие и ще каже: „Браво, Хенинг. Толкова се радвам, че си намерил улика. Ела тук. Винаги съм знаела, че някой ден ще откриеш убиеца на сина ни. Моят герой!“

Трябваше да бъде по-предпазлив. Да разбере какво мисли Нора за пожара, да я пита дали има някакви подозрения. Хенинг знае, че тя отдавна е зачеркнала Юнас. Все още го носи в сърцето си, но не и в ума си.

Той клати глава. „Страхотно, Хенинг. Много добре изиграно.“

Трябва да преименуват това място „Дупката“ — мисли си Йорян Мьонес и се качва на влака след три часа, прекарани в центъра и околностите на Гол. Вече му се повръща от хотели и мотели, барове и кафенета, пълни с хора, които не са виждали Турлайф Бренден. „Дюрим каза, че търсим игла в купа сено и беше прав“ — казва си той. Другите двама също са ударили на камък във Фло и Несбиен и в момента пътуват към Ол и Гайло. Мьонес си спомня думите на Лангбайн. Времето изтича.

Намира празно място до прозореца и осведомява Дюрим и Йетон за трите безплодни часа, прекарани в Гол. След това се обляга на стената и преценява ситуацията. Възможно е Бренден да е седял на същото място, гледайки през същия прозорец. Какво ли си е мислил? Какви ли планове си е правил?

Мьонес звъни на Флюрим, като говори изключително тихо.

— Откри ли дали Номер едно има приятели или роднини някъде между Фло и Финсе?

— Не съм открил такива.

— Да не е бил тук по време на военната си служба?

— Не. Изпратили са го в Йорстадмуен.

— Разшири мрежата. Провери профила му във Facebook. Провери дали има приятели, които живеят някъде наблизо.

Флюрим въздъхва.

— Трябваше да сме приключили с това преди два дни. Имам друга работа. От утре искам да ми плащаш допълнително.

— Ще работиш, докато свършим работата. Това беше уговорката.

— Свършихме работата миналия четвъртък. Днес е събота. Колко още ще ми платиш?

Мьонес въздъхва и клати глава.

— Ще обсъдим хонорара ти, когато се върна. Междувременно искам да...

— Не.

— Какво каза?

— „Ще обсъдим хонорара ти?“ Какви са тези глупости?

Мьонес затваря очи и вдишва дълбоко.

— Какво трябва да направя, за да те накарам да си свършиш работата?

— Двадесет на ден.

Мьонес клати глава.

— Ще ти дам десет.

— Петнадесет.

— Съгласен. Но по-добре открий нещо, с което да ги заслужиш.

— Не се тревожи, старче. Имам новини за теб. Вече нямам картина от апартамента на Номер две. Появиха се ченгета, които го претърсиха. Откриха камерите и ги отнесоха.

Мьонес затваря и иска да запрати телефона през прозореца. След няколко минути минават покрай Ол.

Ол. Гол. „Откъде измислят тези имена?“

Хенинг влиза под рубиненочервения навес и спира пред двамата охранители, запречили входа на клуб „Асгард“.

— Кой от вас е Петер Холте? — пита той.

Охранителите се споглеждат, след което по-грамадният от двамата изпъчва гърди.

— Не вдигате телефона си — казва Хенинг.

Холте не отговаря, а продължава да го гледа втренчено. Лампата над входната врата осветява плешивото му теме.

— Търсих ви няколко пъти — продължава Хенинг.

— А вие сте?

— Казвам се Хенинг Юл.

Изражението на Холте не се променя.

— Не ви познавам.

— Не, но аз познавам вас. Вие сте братовчед на Туре Пули.

Холте не отговаря.

— Ще влизате ли или не? — пита другият охранител.

— След малко. Първо искам да поговоря с Петер. Аз съм репортер.

— Не говоря с репортери — казва Холте и го поглежда с презрение.

— А пребивате ли ги?

Хенинг внимателно наблюдава как мускулите на Холте се стягат, а лицето му потъмнява. Самият Хенинг застава малко по-разкрасено и изпъчва гърди.

— Един мой колега беше пребит снощи. На връщане от този клуб.

Хенинг трябва да присвие очи, за да види зениците на Холте в дрезгавата светлина.

— Не знаем нищо за това — обажда се другият охранител. Хенинг не извързва поглед от Холте.

— Защо носите ръкавици?

Холте поглежда надолу към ръцете си, след което прави крачка напред. Загорилото му лице е почервеняло.

— Какво искате?

В миналото Хенинг би се уплашил от двамата здравеняци пред себе си.

— Искам да знам дали снощи сте пребил моя колега.

Холте изсумтява. Светлината от лампата над входа кара обещата на ухото му да заблести. Гласът на другия охранител е по-мек:

— Петер ви каза, че не иска да го интервюират. Трябва да уважите желанието му или ще ви помоля да напуснете.

Хенинг гледа Холте още няколко секунди, след което вдига ръце и казва:

— Добре.

Другият охранител му прави път и отваря вратата. „Може би ще е забавно ако на влизане «случайно» блъсна издутото от мускули рамо на Холте“ — мисли си Хенинг, но после решава, че си е играл достатъчно с огъня за една вечер. Въпреки всичко, той все пак иска да се прибере вкъщи жив и здрав.

Шведският барман му казва да се качи горе, където е офисът на Евен Нилунд. На малката сцена танцува жена с източноевропейски произход, която се опитва да събуди интереса на малобройната публика с чувствени движения.

Хенинг има чувството, че се качва в таванско помещение. Коридорът пред него завършва с вход, който прилича на вагина. Осветлението е приглушено. На стената вляво има картина на жена, която прави секс с посечен воин. „Сигурно е Фрейя^[1]“, мисли си Хенинг и помни това, което е учил в училище за викингите, умрели в битка. В скандинавската митология тази смърт се изобразява като еротично преживяване.

Хенинг тръгва надолу по коридора, спира пред една отворена врата и надниква вътре. Мъж, седящ на стол с гръб към него, се обръща.

— А, ето ви и вас.

Четири телевизионни екрана са монтирани на стената пред бюрото на Евен Нилунд. Той става, когато Хенинг влиза, и двамата се ръкуват.

— Значи ме намерихте.

Нилунд сочи към един стол и Хенинг сядат.

— Нещо за пиене?

Хенинг клати глава, въпреки че ризата му е залепнала за гърба, а гърлото му е пресъхнало. Оглежда се. Стените са украсени със снимки на разсъблечени жени, реклами и изрезки от вестници и списания. Картината на всеки монитор се сменя на няколко секунди. Хенинг вижда бара, сцената, някакъв коридор, тази стая от птичи поглед и улицата пред клуба. Петер Холте стои неподвижно с палци, втъкнати в колана си.

— Знам кой сте — казва Нилунд.

— Така ли?

— По-рано днес говорих с Гайр Грьонинген. Той ми намекна, че може да се отбиете. Това, което се случи с вашия колега, е ужасно.

Нилунд клати глава. Хенинг го изучава с поглед, чудейки се дали съчувствието, изписано в очите му, е истинско.

— Вашият колега ми каза, че според вас Туре Пули е бил невинен.

Хенинг вдига ръка пред устата си и кашля.

— Значи ви е казал? Да, така смятам. Чудя се дали е бил пребит заради това.

— От кого?

— Точно това е проблемът. Може би от вас.

Нилунд се усмихва.

— Погледнете ме — казва той. — Тежа шестдесет и осем кила. Някои от момичетата ми могат да ме бият на канадска борба.

— Възможно е. Но мъжете, които работят за вас, са нещо различно.

Хенинг сочи към екрана, където Петер Холте спира с ръка видимо пиян мъж на средна възраст, който иска да влезе в клуба.

— Мога да ви уверя, Юл, че никой тук не е бил замесен в нападението срещу вашия колега.

— Искате да кажете, че знаете какво правят служителите ви по всяко време на денонощието?

— Поне докато са на работа — да.

— И ги държите под око от тук?

Хенинг сочи мониторите.

— И лично, когато съм долу.

— Ясно. Тези монитори записват ли?

— Да.

— Значи можете да откриете кой е излязъл от клуба след моя колега?

— Мога.

— Бихте ли го направили?

Нилунд се усмихва.

— Съжалявам за случилото се с вашия колега, Юл, но клиентите ми имат право на дискретност. Не мога да ви пусна записи на нещата, които се случват тук просто защото искате да го направя.

— Мога да накарам полицията да ви принуди.

— Заповядайте. Полицаяте могат да изгледат записите само ако имат необходимите документи. Искам да бъде пределно ясен — не е нищо лично.

— М-м.

Хенинг отново се оглежда. Една от камерите е насочена към врата, на която пише „Глитнир“^[2].

— Защо скандинавска митология? — пита Хенинг и отново се обръща към Нилунд.

— Видар предложи тази тема.

— Видар Фел?

— Да. Преди няколко години, когато обсъждахме отварянето на клуба, решихме, че ни трябва нещо, което да го отличава от останалите. Видар спомена Фрейя и викингите и други подобни. Бях силно заинтригуван от скандинавската представа за секса. Решихме, че това е една много оригинална идея и така се роди „Асгард“.

— Значи Видар се е интересувал от скандинавска митология?

— Да. Много.

„Интересно“ — мисли си Хенинг и си спомня, че бащата на Фел е професор по скандинавистика. Най-вероятно Видар е наследил любовта към скандинавската митология от него. Хенинг има чувството, че това откритие е много важно, но не знае защо.

Известно време седи и гледа часовника в долния десен ъгъл на един от мониторите. Сега се за деветнадесетте минути, които Туре Пули не може да обясни. Ако наистина е бил невинен и е пристигнал навреме за срещата, как е възможно времето да е излетяло толкова бързо?

„Отговорът е очевиден“ — мисли си Хенинг. Той не може да повярва, че едва сега се сеца за тази възможност. Времето не тече бързо, освен ако някой не го ускори.

Някой е саботирал часовника на мобилния телефон на Пули. Някой с лесен достъп до него.

[1] Фрейя — Богинята на любовта, плодовитостта, щастието и пролетта в скандинавската митология. — Б.пр. ↑

[2] Глитнир — Дворец в небесния град Асгар, в който живеят скандинавските богове. — Б.пр. ↑

Миа е на работа и днес. Турлайф влиза във фойето на хотела и ѝ се усмихва.

— Здравсти — казва той.

— Здравей.

— Чудех се дали може да ползвам лаптопа ти още веднъж? Само за няколко минути.

— Разбира се — отговаря тя.

— Много ти благодаря. Просто искам да проверя нещо.

— Ползвай го, колкото искаш. Няма проблем.

Миа се усмихва и му подава лаптопа над тезгяха. Турлайф го взима.

— Благодаря ти. Как върви книгата?

— Горедолу. В момента описвам едно бягство. Действието се развива в хотел — казва тя със заговорническа усмивка.

— Супер — отговаря Турлайф и осъзнава, че наистина иска да разбере повече за книгата на Миа, но потиска това желание. Не може да си позволи да се сближи с нея или с когото и да било тук. Вместо това сядна на същото кресло като вчера и хвърля дънковото си яке на съседното. Отваря екрана. Посреща го шарената страница на хотела. Турлайф влиза в новосъздадения си имейл акаунт и със затаен дъх чака страницата да се зареди. Още не е получил отговор от Ивер Гюнешен.

Турлайф посърва, но после решава да провери страниците на ежедневниците — нали и без това е онлайн. Открива статия за предварителния доклад от аутопсията на Туре Пули, в която пише, че причината за смъртта му продължава да бъде неизвестна. С изключение на това няма нищо интересно за Пули.

Повечето онлайн издания са публикували свои, на практика идентични статии за изчезването на Турлайф, но нито една от тях не е придружена със снимка. „Това е хубавото да си зад камерата — мисли си той. — Ставаш невидим за публиката.“

— Миа?

— Да?

— Къде са тоалетните?

Тя се обляга на тезгяха и посочва надясно.

— Минаваш покрай пианото и ще ги видиш от другата страна.

— Ок. Благодаря ти. Може ли да оставя лаптопа тук, докато ме няма?

— Да, няма никой наоколо...

Миа отново се усмихва. Турлайф става и минава покрай камината. Насочва се към аквариума до входа и вижда тъмнокафявото пиано. Минава покрай него и влиза в тоалетната. Приятно е да влезеш в благоуханно помещение след няколко дни, прекарани в застоялия въздух на хижата на Айнар. Плочките на пода са сиви, а стените са боядисани в бяло.

Турлайф свършва работата си, след което застава пред огледалото и внимателно измива ръцете си. Подсушава ги с хартиена кърпа, която веднага се разпада и полепва по пръстите му. Отваря вратата на тоалетната и замръзва. Вижда мъж на рецепцията, обърнат с гръб към него. Мъжът носи черно кожено яке. И има конска опашка.

Йорян Мьонес слиза от влака и се оглежда. Бензиностанция, хотел, магазин и будка за вестници. „Само това ли е?“ — чуди се той. Значи няма да стои дълго. „Ако бях Турлайф — мисли си той, — и бях слязъл от влака тук, къде щях да отида? От какво щях да имам нужда?“

Мьонес се насочва към магазина до бензиностанцията, но той е затворен. Будката работи, но жената в нея никога не е чувала за Бренден. Мьонес поглежда нагоре към небето, което е тъмно и мрачно като настроението му.

Поглежда към червения хотел, построен пред осемдесетте и надвиснал над селцето като огромен кораб. „Защо да не прекарам нощта тук? — мисли си той. — Последният влак за Осло потегли преди час.“

Мьонес влиза във фойето и се усмихва на хубавото момиче на рецепцията. Вади сгънатата снимка на Бренден от джоба си и се представя.

— Инспектор Стиан Хенриксен. Издирвам този мъж. Виждали ли сте го?

Турлайф сякаш е пуснал корени — краката му просто отказват да помръднат. Не може да диша. Не може да издаде звук. Не бива да издава звук.

Как, по дяволите, са го открили тук?

Турлайф се оглежда. Не може да рискува да се втурне в ресторанта, откъдето звучи лека музика и се чуват приглушени разговори. Твърде близо е до рецепцията. Не може да се върне в тоалетната, защото после няма как да излезе оттам. Обръща се и вижда врата, над която свети зелен надпис „ИЗХОД“.

Единственият му шанс.

Турлайф започва бавно и тихо да отстъпва към вратата. Вижда мъжа с конската опашка на рецепцията, но не може да чуе какво казва той на Миа. Не смее да диша, ходейки назад. Когато мъжът изчезва от погледа му, той се обръща и присвива очи, сякаш това ще направи вратата безшумна. Отваря я и влиза в ярко осветена стая с картини по стените. Внимателно и безшумно затваря вратата след себе си и тръгва напред. Отначало върви бавно, след това ускорява крачка и накрая побягва, без да поглежда назад.

Минава покрай сиво стълбище, което се разделя на две, и продължава напред към пленарната зала. Решава да следва зелените табелки „ИЗХОД“, които го отвеждат покрай пейка, два стола и маса, сложени пред голям прозорец. Стига коридор без прозорци, но в края му вижда врата. Отваря я и излиза навън, останал без дъх. Вечерният въздух е топъл и лепкав. Няма никакъв вятър.

Вдясно има пешеходна пътека с червен дървен навес, която води до новите ваканционни апартаменти. Надолу по коридора става все по-тъмно и Турлайф си казва: „Не тръгвай натам, не знаеш дали има изход“. Вместо това излиза на чакълена аля и поглежда наляво. Вижда стотици хижи и планината над тях, загубила своя воал от мъгли. Минава покрай първата хижка, след това покрай втората и излиза на пътя, който води или надолу към бензиностанцията, или нагоре към другите хижи. „Не мога да се върна в селото — мисли си той. —

Мъжът всеки момент може да излезе от хотела и ще му бъде много лесно да ме забележи на открито. Но дали знае, че съм тук? Или просто опитва късмета си?“

След това си спомня. Дънковото яке. Лаптопът. „Освен това Миа ще ме разпознае — мисли си Турлайф. — Особено ако мъжът ѝ е показал снимка.“ Или пък ще осъзнае, че той е злодей — все пак умее да разчита лица. Каква е вероятността мъжът просто да се откаже и да замине за следващото селце, без никога да се върне?

Турлайф псува. Събота вечер е. Последният влак сигурно е потеглил отдавна. Поглежда към хижата на Айнар.

Започва да тича.

Йорян Мьонес се вторачва в момичето на рецепцията.

— Не съм сигурна — отговаря нервно тя и бързо поглежда над рамото му. Мьонес се обръща и вижда лаптопа на масата. А на дивана до него има черно дънково яке. Той поглежда момичето, след което отива до лаптопа, навежда се и прочита статията на екрана.

Статия за Турлайф Бренден.

„Тук е — мисли си Мьонес и поглежда към якето. — Глупакът е в Устаусет и сме се разминали за малко.“ Мьонес се връща на рецепцията.

— Д-да, виждала съм го — заеква момичето и посочва надясно. — Казва се Айнар и току-що отиде в тоалетната.

„Айнар“ — мисли си Мьонес и се обръща натам, накъдето му сочи тя. Коридорът е празен. Отново се вглежда в разтревожените очи на момичето, след което бързо се насочва към тъмнокафявото пиано. В тоалетната има два писоара, две мивки и една кабинка. Вратата е затворена, но Мьонес я отваря.

Вътре няма никой.

Връща се във фоайето и влиза в ресторанта. Там има само двама души, потънали в интимен разговор на една маса. Бренден го няма. „Сигурно ме е видял — мисли си Мьонес. — Иначе щеше още да е в тоалетната. Не е взел якето си.“ Мьонес се връща в коридора и вижда светещата табелка „ИЗХОД“. „Минал е от тук“ — мисли си той. Това е единственият изход.

Мьонес отваря вратата и влиза. Сякаш вижда следите на Бренден върху тъмносивия под. Прекосява ярко осветената стая, спира и се ослушва. Излиза навън и се оглежда. Не вижда Бренден. Само сгради и хижи. В този миг мобилният му телефон иззвънява.

— Да?

— Здравсти, пак към аз — казва Флюрим. — Защо шепнеш?

— Защото съм по следите му. Номер едно е в Устаусет.

— Има логика. Един от приятелите му във Facebook се казва Айнар Фльотакер и семейството му има хижа в Устаусет.

„Айнар“ — мисли си Мьонес и в този миг чува как последното парче от пъзела пада на мястото си.

— Добре — прошепва той. — Прати ми всичко, с което разполагаш.

— Ок.

Мьонес се замисля за момичето на рецепцията. Видяла е лицето му и знае кой е Бренден. Ако в следващите няколко дни открият трупа му в Устаусет, няма как да не събере две и две.

Обръща се към вратата и понечва отново да влезе в хотела, но спира и поклаща глава. „Едно по едно — казва си той. — Първо трябва да се погрижа за Бренден.“

Турлайф влиза в хижата и едва тогава осъзнава, че не си е поемал дъх от много време. Вдишва дълбоко и трябва да се наведе и да опре ръце на бедрата си, за да не падне. Стои така няколко минути, след което сяда на пода и се обляга на кухненския шкаф. Поглежда към тавана и затваря очи.

Обзема го тежко, дълбоко отчаяние. След малко се изправя на омекналите си крака и отива до прозореца. Внимателно дръпва завесата и надниква навън. Вечерта е матова и мрачна. От луната не е останало много — само един откъснат нокът, който не предлага много светлина. На пътя няма никой.

„Беше грешка да се връщам в хижата — мисли си Турлайф. — Но не се сетих за друго скривалище.“ Внимателно разглежда пейзажа и осъзнава, че може би е постъпил умно, тъй като от тук вижда пътя съвсем ясно. Няма как някой да се приближи незабелязано. Просто трябва да стои на прозореца и да отваря очите си на четири. Не трябва да заспива. Но какво ще прави, ако мъжът се появи?

Турлайф се оглежда. Не си спомня дали е видял някакви оръжия в барачката с инструменти. До мивката има комплект кухненски ножове. Взима най-големия и опитва острието. Решава, че е достатъчно остро. Знае, че първият му удар трябва да е много добър. Няма право на грешка. Снимал е няколко репортажа за хора, използвали нож срещу крадец или изнасилван и станали жертва на собственото си оръжие.

Турлайф оставя ножа на масата и отново поглежда навън. Само за няколко минути небето е потъмняло още повече. Но не вижда никого. Не чува никого. Примигва и прокарва ръка през потното си лице. Тениската му е залепнала за тялото. „Трябва да внимаваш, Турлайф качва си той. — Стой нащрек.“

„Бил си и в по-опасни ситуации от тази.“

Черен мерцедес спира пред червената информационна табела с формата на хижа с прозорци. Йорян Мьонес се е облегал на лявата стена на будката за вестници, ослушвайки се за двигател на кола. Сега тръгва към мерцедеса, от който излизат Йетон Поколи и Дюрим Реджепи.

— Какво става? — пита Поколи.

— Тук е — отговаря Мьонес и кимва към склона, осеян с хижи. Изважда мобилния си телефон и отваря имейл от Флорим, съдържащ снимка с карта на всички хижи в Устаусет. Номерът на една от хижите е ограден е червено.

Поколи и Реджепи се приближават.

— Това е пътят — казва Мьонес и сочи. — Малко по-нататък завива надясно. — Обръща се към бензиностанцията и посочва надясно, към гърба на кафявата сграда. — Хижата се вижда от тук. — Той сочи към склона. — Има стотици такива, но се обзалагам, че е в тази.

— Няма ли да ни види, ако тръгнем по пътя? — пита Поколи.

— Да. Именно затова няма да минаваме по главния път. Ще се разделим. Преди хълма има път, който се казва Нистьолвеген и продължава надясно. Известно време ще карате по него.

— Но няма ли пак да ни види от хижата?

— Възможно е. Но не знае кои сте. Срещал е само мен.

Поколи кимва.

— Значи заобикаляме и приближаваме откъм тила?

— Точно така. Разделете се, за да покриете възможно най-много терен. Не се приближавайте на повече от петдесет метра от хижата. И не бързайте. Има по-голям шанс да не е толкова внимателен, ако вие сте единствените хора, които види на пътя.

— А ти какво ще правиш?

— Ще стоя тук, докато заемете позиция. След това ще тръгна нагоре по хълма. Ако ме види, може да се опита да избяга.

— Ще хукне към нас.

— Точно така.

Поколи отново кимва.

— Звучи ми като добър план.

Йорян Мьонес изчаква Йетон и Дюрим да достигнат страничния път към Нистьолвеген, което става след около петнадесет минути. След това се връща в хотела. Влиза във фойето и кимва на момичето на рецепцията.

— Здравейте — казва той, преструвайки се на задъхан. — Не го открих.

— Т-така ли? — заеква тя и се оглежда нервно. — Колко... жалко.

— Случайно да знаете къде живее?

— Не... нямам представа. Така и не спомена. Всъщност не говореше много.

Мьонес кимва, обръща се и вижда, че лаптопът вече не е на масата.

— Лаптопът беше мой — обяснява тя. — Позволих му да го ползва, защото нямаше свой.

Мьонес кимва.

— Каза ли за какво му трябва?

— Не. Каза само, че иска да провери нещо.

Още едно кимване. Той се вглежда в очите ѝ. Сладурана. Наивно, невинно младо момиче.

— Как се казвате?

— Миа. Миа Сиквелан.

— Добре, Миа. Трябва да проверя лаптопа ви.

Тя се колебае.

— Съвсем набързо — уверява я той.

Миа продължава да се колебае.

— Нямате ли нужда от съдебна заповед, за да направите това? Или от одобрение от прокурор?

Мьонес трябва да мисли бързо. Очевидно Миа не е толкова наивна, колкото изглежда. Той затваря очи, сякаш обяснява нещо съвсем просто на глупаво дете.

— Разследването е в развитие. В този случай аз решавам дали да взема съдебна заповед, преди да претърся нечие жилище или да конфискувам някаква вещ.

Тя го гледа няколко секунди.

— Освен това е късно. Вече не мога да се обадя на никого в Осло.

— Но... аз мислех, че сте от местната полиция.

— Не, преследвам Бр... Айнар чак от Осло.

Тя бавно кимва.

— Това не е необичайно. Можете да ми спестите много време — казва Мьонес с раздражение в гласа. — Едно забавяне може да се окаже фатално.

— Добре, аз просто...

Той я поглежда.

— Какво?

— Нищо — отговаря Миа и му подава лаптопа.

— Благодаря ви. Освен това ще имам нужда от вашия телефонен номер и адрес, в случай че искам да се свържа с вас по-късно.

— Добре — казва неохотно тя.

— Благодаря ви — отговаря Мьонес и се усмихва.

Турлайф примигва, опитвайки се да остане буден. Едва се държи на краката си. Няма представа колко е часът, но със сигурност е късно. Небето е тъмно, но няма облаци, които да скрият блещукащите звезди.

Отпива глътка вода от чашата, която е пълнил няколко пъти. Скоро ще трябва да отиде до тоалетната. Сега би трябвало да е безопасно, нали? Не е видял жива душа, откакто онези двама мъже са минали по пътя преди няколко часа. Турлайф изтичва до тоалетната и се изпикава. Не мие ръцете си, а веднага се връща обратно до прозореца.

Очите му се разширяват.

Тъмна фигура крачи нагоре по пътя на около стотина метра от хижата. Турлайф взима бинокъла, който е открил в едно чекмедже в дневната и го насочва към фигурата. Ахва.

Той бързо взима ножа и го вдига, готов за удар. Мъжът с конската опашка е съвсем близо. „Какво ще правя, по дяволите? — мисли си

Турлайф. — Не може да знае в коя от тези хижи съм се скрил.“

Или може?

Турлайф прави крачка назад и обмисля възможностите си. Кое е по-разумно: да побегне посред нощ или да се скрие някъде в хижата, чакайки подходящия момент да нападне? Псува. Не може да стои толкова близо до прозореца, защото някое негово движение може да привлече погледа на мъжа. Оглежда се, докато мислите препускат в главата му. След това стиска ножа още по-силно и се прокрадва в дневната.

Тихо е. Турлайф не смее да диша. Поглежда ножа. Чувства тежестта му. Никога преди не е държал нож по този начин. Никога преди не си е представял как атакува някого с нож. Самата идея да намушка човешко същество го изпълва с отвращение. Но после си казва: „Правил си го преди. Вече уби човешко същество. Направи го, за да защитиш семейството си. Сега трябва да го направиш отново, този път, за да защитиш себе си.“

Турлайф накланя глава. Стъпките спират пред хижата. „По дяволите“ — мисли си той. По някакъв начин мъжът е открил, че негов приятел притежава хижа в околността. Турлайф издишва и чака. Капка пот се стича по челото му и спира на веждата. Вдига тениската си и я избърсва, след което подсушава дръжката на ножа и отново го хваща.

Чува как вратата се отваря.

Подът изскърцва.

Всеки удар на сърцето му отеква в главата му, заглушавайки всякакви мисли. Турлайф затваря очи и чува шумолене на дрехи. Леки стъпки. Контролирано дишане. Опитва да се съсредоточи. Казва си, че когато дойде подходящият момент, трябва да удари без страх и колебание.

Стъпките спират пред вратата, зад която се крие. Турлайф не смее да диша. Втренчва се в дръжката на вратата. Тя бавно се накланя надолу. Вратата се отваря. Турлайф се дръпва назад, скрит зад нея. Вижда ръка. Ръка, която не държи оръжие. В този миг Турлайф атакува с цялата сила, на която е способен. Той замахва зад вратата и усеща как ножът се забива и потъва. Някой изкрещява. Турлайф опитва да повтори удара, но железни пръсти се обвиват около китката му. Те го издърпват от скривалището му и той се изправя лице в лице с мъжа с конската опашка. Вижда, че ножът се е забил в рамото му и от черното кожено яке блика кръв. Напряга цялата си сила, стиска зъби и опитва отново да замахне с ножа, но мъжът е твърде силен. Все пак Турлайф успява да го изрита по пищяла, но той дори не помръдва. Само изръмжава ядосано и избутва ножа далече от себе си. Турлайф отчаяно

се опитва да открие някакъв допълнителен запас от енергия, но усеща, че резервоарът му е почти празен. Мъжът го избутва навътре в спалнята. Турлайф се опитва да противодейства, но мъжът го изтласква още назад и извива китката му. Болката е силна и остра. Турлайф се опитва да устои на натиска и да пренебрегне агонията, но не може. Има чувството, че ръката му всеки момент ще бъде откъсната. Изпуска ножа и той пада на пода.

Турлайф чувства погледа на мъжа върху себе си — той е леденостуден и враждебен. В следващия миг усеща удар в стомаха, който му изкарва въздуха. Той се превива, след което идва втори удар, този път в тила. Краката му се подкосяват и той пада на колене. Остава в тази поза, опитвайки се да си поеме въздух. Най-накрая успява.

Капки кръв се стичат по врата и гърба му. Чува други стъпки, но не и гласове. Спалнята се изпълва с хора. Турлайф вдига глава и вижда двама мъже, които изглеждат като източноевропейци.

— Кървиш — казва един от тях.

— Разбира се, че кървя — отговаря мъжът с конската опашка.

Турлайф все още е на колене и диша тежко. Оглежда се за ножа, но той е твърде далече.

„Това беше краят — мисли си той. — Вече няма връщане назад.“

— Изведете го навън — заповядва мъжът. — И почистете кръвта. По дяволите!

Над Турлайф се спуска сянка. Един от мъжете се е надвесил над него. Турлайф затваря очи, очаквайки остър удар в главата или врата или може би пръсти, обвиняващи се около гърлото му. Но мъжът му помага да се изправи. Турлайф отваря очи и вижда, че е по-висок от него.

— Ела с мен — нарежда мъжът.

Турлайф му позволява да го изведе в коридора. Мъжът с конската опашка тръгва след тях.

— К-къде отиваме? — заеква той.

Нито един от двамата не отговаря. Скоро Турлайф излиза навън и вдишва от хладния нощен въздух. Звездите над главата му блещукат.

— Какво искаш да правим с него? — пита ниският мъж.

Турлайф вижда как мъжът с конската опашка се оглежда, след което погледът му се насочва към планината. Кимва натам.

— Шегуваш се?

— Не — отговаря той и се мръщи. Хваща се за рамото и между пръстите му бликва кръв.

Изчакват и третия мъж да излезе от хижата. Въпреки оскъдната светлина, Турлайф вижда напоената с кръв хавлиена кърпа в найлоновия плик, който той носи.

— Трябва да го довършите без мен. Междувременно аз ще се погрижа за това — казва мъжът с конската опашка и сочи рамото си.

Турлайф поглежда примирено към планината. Ако се съсредоточи, може да види лицето на Пол. Синът му се усмихва щастливо, с блеснал поглед. Юлие стои до него, също усмихната. Тя му маха, точно както в детската градина. Зад тях стои Елизабет и тя също изглежда щастлива, красива и прекрасна. Държи картичката, която ѝ е подарил на първата им среща. Първият символ на любовта им — голямо червено сърце. Картичка без надпис. Ето го и онзи овчар с неговите проклети кучета. Но Турлайф знае, че замерването с камъни няма да му помогне сега.

Образите бавно изчезват. Турлайф поглежда към луната... или слънцето? Може би... може би това е Мароко?

„Да, Мароко е“ — мисли си той.

И е напълно убеден, че наистина можеш да обичаш някого от такова голямо разстояние.

ТРЕТА ЧАСТ

Един часа следобед. „Това означава, че Петер Холте едва ли си е вкъщи, тъй като неделните тренировки са свещен ритуал“ — мисли си Хенинг и спира пред голям блок на Херслебсгате. Натиска звънеца на братовчеда на Туре Пули. Никакъв отговор. Опитва отново и чака тридесет секунди, преди да се признае за победен. След това натиска всички копчета на интеркома, надявайки се, че поне един от живущите ще направи това, което правят повечето хора — просто ще го пусне да влезе.

Няколко секунди по-късно Хенинг затваря вратата зад себе си с доволна усмивка и влиза в дълъг коридор. Стълбището е запречено от три детски колички. От горния етаж се носи арабска музика. Хенинг с мъка се провира между количките. Спира на третия етаж и чука на вратата на Холте. Опитва и звънеца, но без успех. Навежда се и разглежда ключалката. Тя е съвсем обикновена.

Преди няколко години е написал статия за това колко е лесно да проникнеш в чужд дом. Отнели са му петнадесет минути търсене в интернет, за да научи, че най-ефективният начин да разбиеш една стандартна ключалка е да използваш метод, наречен „тласък“. Това е техника, изобретена от един датски ключар преди четвърт век. Използва се специален празен ключ, наречен „ключ за тласък“, който е изрязан така, че да влиза във всяка ключалка. Но ключът не се вкарва докрай, а само до половината. След това се удря с чук или нещо подобно. Това позволява ключът да бъде завъртян и вратата да бъде отворена.

Хенинг е изпробвал метода на собствената си входна врата, а после в къщата на свои приятели. Когато най-накрая приемат, че им е направил услуга, прониквайки с взлом в къщата им, те с радост му предоставят няколко добри цитата за статията. Хенинг така и не махва „ключа за тласък“ от връзката си с ключове. Сега решава, че това е идеалният момент отново да го изпробва.

Не е сигурен какво се надява да открие в апартамента на Холте, но тъй като не може да принуди тези хора да говорят с него, трябва да

намери някакъв друг начин да научи повече за тях.

Хенинг си слага чифт латексови ръкавици, вади чука, взет от вкъщи, плъзга ключа в ключалката и го удря. Звукът отеква между стените. След това завърта ключа и отваря вратата.

Лесна работа.

Тишината, която го посреща, засилва убеждението му, че в апартамента няма никой. В коридора има два чифта идентични ботуши и чифт износени маратонки. На закачалката виси черно кожено яке „Алайв Форс“. Бялата хоризонтална линия през гърдите и белите квадрати, украсяващи ръкавите, правят якето да изглежда като нещо, излязло от научнофантастичен филм. Хенинг лесно може да си представи как Холте го носи.

Тръгва на оглед из апартамента. Вляво има малка кухня, пълна с мръсни чинии и чаши. Печката е покрита с пръски и петна. Под синята дървена маса са натрупани празни шишета от бира и диетично безалкохолно, няколко бутилки текила и десетина буркана с протеинови добавки. Стените са незавършени. Хенинг не вижда аларма против крадци.

Влиза в дневната. На пода до камината лежат две тежки гири. Пред телевизора е натрупана планина от дивидита — смесица от холивудски екшъни и тренировъчни филми с мускулести мъже на обложката. В центъра на стаята има огромен сушилник за дрехи, натоварен с чорапи, бельо и тениски. На една от тениските има щампа с три маймуни, закрили очите, ушите и устата си. На друга пише „Затова са приятелите“. Има и тениска на Metallica, разбира се. Всички тениски са с малък размер, най-вероятно за да стоят прилепнало.

Хенинг отново спира и се ослушва, но не чува нищо обезпокоително. Приближава се до секцията в дневната и започва да рови из чекмеджетата. Намира менюта на ресторанти, батерии, кабели и кутия с чисто нова видеокамера. Отваря шкафа с напитките, проверява зад книгите, поглежда в чекмеджето под телевизора, зад дивана, под дивана и във всеки шкаф, но не открива нищо интересно.

В спалнята го посреща миризма на застоял въздух, но той устоява на изкушението да отвори прозореца. Методично претърсва шкафовете и чекмеджетата, но открива само един буркан със стероиди. Под леглото има прах, прахосмукачка и прозрачна пластмасова кутия, пълна с юргани и възглавници. Книга на Минет Уолтърс събира прах

на нощното шкафче. Хенинг не може да си представи, че мъж като Холте отделя много време за литература, но повечето хора считат криминалните романи за леко четиво.

Банята мирише на плесен. В шкафа над мивката има само паста за зъби, пяна за бръснене, няколко лосиона и конец за зъби. Хенинг поглежда към коша за пране и вижда тениска, опръскана с кръв. „Кръвта на Ивер?“ — пита се той. Изкушава се да вземе тениската, но вместо това я снима.

Рязко се обръща, когато от стълбището се чува затръшване на врата. Входната врата на сградата. Хенинг хуква към коридора и излиза от апартамента, движейки се напълно безшумно. Стъпките приближават. Оглежда се за друг изход. Шумът от долния етаж става все по-силен. Изхлузва обувките си и безшумно се изкачва по стъпалата до четвъртия, а след това и до петия етаж. Обляга се на стената, дишайки тежко. Стъпките спират. Хенинг не може да бъде сигурен, но му се струва, че някой стои пред апартамента на Холте. Може би все пак не е отишъл във фитнеса?

Дрънкане на ключове. Хенинг чува как един от тях е вкаран в ключалката и завъртян. Но вратата не се отваря. Сякаш ключът е заседнал вътре.

Някой изръмжава, но Хенинг не разпознава гласа. Вратата най-накрая се отваря, след което се затръшва. Хенинг се възползва от шанса. Не губи време с обувките си, а хуква надолу по стълбите по чорапи. Хлъзва се и едва не полита надолу. Хваща се за перилото, за да не падне. Едва когато стига фоайето, спира да си поеме дъх. Бързо поглежда нагоре.

Не вижда никого.

Светлина. Това светлина ли е?

Точки в далечината. Черни точки, които танцуват нагоре-надолу. Нещо извънява. Пулсиращ звук, който се приближава. Очите му се отварят. Да, това е светлина. Появява се нещо бяло. Постепенно всичко идва на фокус, но той не разпознава нищо. Къде се намира?

На тавана жужи вентилатор. Усеща движение до себе си. Опитва да се обърне натам, но това се оказва невъзможно. След малко вижда ярко, усмихнато лице, надвесено над него.

— Здравейте, Ивер. Радвам се, че се върнахте при нас.

Железните пръсти около врата му. Тежките юмруци, летящи към лицето му. Не е успял да избегне нито един от тях. По дяволите!

— Казвам се Мария.

— Здравей, Мария.

Гласът му звучи странно. Сякаш принадлежи на някой друг.

— Ще кажа на доктора, че сте буден, и той ще дойде да ви прегледа.

Тя се отдалечава от него.

— Чакайте — казва той с ръждясал глас.

Мария се връща. Хубаво лице. Красива усмивка. Все още не може да помръдне.

— Парализиран ли съм?

Топла усмивка.

— О, не. Няма опасност от това. Гипсиран сте и имате превръзки, които известно време ще затрудняват движенията ви. Но ще се оправите.

Ивер потъва обратно в матрака.

— От кога съм тук?

— От петък.

— А днес е?

— Днес е неделя.

Ивер кимва предпазливо. Помни права коса, сресана назад и мъж с набола брада. Мъж, който говори шведски. Ресторант „Якоб Олс“.

Вечеря. Есемес. За Хенинг. Мария отново се отдалечава, но Ивер я вика обратно.

— Да?

— Можете ли да ми направите една услуга?

Хенинг тъкмо излиза от блока на Петер Холте, когато телефонът му иззвънява.

— Да? — пита той с надежда в гласа.

— Ивер е буден — казва Нора.

— Така ли? — възкликва Хенинг. — Това е страхотно. Има ли... има ли някакви дълготрайни поражения?

— Не мисля.

— Казал ли е нещо?

— Не много.

— Докторите казаха ли нещо за травмите му?

— Не, в момента пътувам за болницата. Но... той иска и ти да дойдеш.

Хенинг спира.

— Казал е това?

— Да. Ти си бил... първият човек, за когото е попитал.

Хенинг чува разочарованието в гласа ѝ, но точно сега не му се занимава с това.

— Ок, тръгвам веднага — отговаря той.

Хенинг научава, че след идването си в съзнание, Ивер е бил преместен от реанимацията в друго отделение. Той прекарва доста време, питайки хора от персонала къде точно се намира това отделение. Най-накрая открива правилната врата, но когато застава пред нея, започва да се колебае. Има чувството, че няма работа тук, сякаш влиза в нечия спалня, когато човекът все още е под завивките. Фактът, че Нора и Ивер спят заедно, не прави нещата по-лесни, но Хенинг се опитва да пренебрегне тази мисъл.

Чука на вратата, отваря я предпазливо и влиза. Нора седи на стол до леглото на Ивер. Пуска ръката му. Хенинг едва вижда очите на Ивер, защото лицето му е подуто. Устните му изглеждат тънки и сухи.

— Здравей — казва неловко Хенинг.

— Здравсти — отговарят Нора и Ивер в един глас.

— Как си? — пита го Хенинг.

— Добре, струва ми се. Или поне не много зле.

Гласът на Ивер е бавен и немощен. Устните му се извиват в тънка, измъчена усмивка. Хенинг се оглежда за свободен стол, но не вижда такъв. Очите му се спират на ваза, пълна със свежи цветя на масата.

— Ще отида да си купя чаша кафе — казва Нора и става. — Някой друг иска ли?

— Не, благодаря — отговаря Хенинг и клати глава.

Нора поглежда Ивер.

— Не мисля, че ми е позволено да пия кафе — казва той.

Нора кимва. Хенинг изчаква тя да затвори вратата зад себе си, преди да се приближи до леглото на Ивер.

— Трябваше да донеса нещо, но...

Изречението увисва във въздуха.

— Какво? Цветя? — Ивер отново се усмихва. Устните му изглеждат така, сякаш всеки момент ще се скъсат. — Седни, ако обичаш. Не се чувствам удобно, когато някой стърчи над мен.

— О, вярно. Извинявай. Забравих.

— Не се тревожи.

Хенинг се усмихва.

— Господи, приличаш на швед — казва той и сяда на стола. Той е още топъл.

— Защо?

— Лицето ти е синьо и жълто.

— А.

Устните на Ивер отново се разтеглят в усмивка. „Неподходящ момент за шеги“ — мисли си Хенинг. Тишината изпълва помещението от стена до стена. Хенинг гледа Ивер със знанието, че преди две години е изглеждал горе-долу по същия начин. Но с една основна разлика. Столът до леглото му не е бил топъл.

— Спомняш ли си какво се случи? — пита Хенинг, опитвайки се да прогони тази мисъл.

— Помня, че някой ме вдигна така, сякаш съм лек като перце, след което последва удар.

— Видя ли нападателя?

— Не, но беше силен. Опитах да се освободя, но нямах никакъв шанс.

Ивер премества ръката си към дисплея, монтиран от дясната страна на леглото, и натиска копчето със стрелката, сочеща нагоре. Леглото започва да бръмчи и той бавно се издига в седнало положение. Хенинг вади мобилния си телефон.

— Виждал ли си тази тениска преди? — казва той и обръща екрана към Ивер. Той се опитва да се съсредоточи.

— Не знам. Случи се толкова бързо.

Хенинг кимва и прибира телефона в джоба си.

— Мисля, че този, който те е пребил, се казва Петер Холте.

— Братовчедът на Пули?

— Да.

— Защо?

— Не знам. Но Петер е мутра. Работи като охранител в „Асгард“. Стои на вратата.

Ивер кимва. Засега добре.

— Знаеш ли, че е бил в затвора? — пита той и се намества малко по-удобно.

— Не — отговаря Хенинг изненадано. — За какво?

— Миналата година имало протести пред клуб „Асгард“ на международния ден на жената. Петер се отнесъл доста грубо с една от феминистките. Осъдили го на два месеца затвор.

— Така ли? В „Бутсен“ ли ги е излежал?

— Да.

— Знаеш ли дали е общувал с братовчед си, докато е бил вътре?

— Възможно е. В затвора има стотици килии, но дворът е общ за всички. Мисля, че на всеки затворник му се полага един час разходка на чист въздух всеки ден.

Хенинг кимва. Ако Холте и Пули са били в затвора по едно и също време, може би между тях се е случило нещо?

— Докторът сигурно ти е казал да успокоиш топката — сменя темата Хенинг. — Може би не бива да говорим за работа.

— Такива неща казват само по филмите, Шерлок.

Хенинг се хили.

— Поне каза ли ти колко дълго ще те държат тук?

— Не, но едва ли ще ме изпишат скоро. Сигурно ще полудея от скука. Докато се възстановявам, не бива да забравяш да храниш чудовището. Знам, че ще ти е много трудно без мен, но...

Хенинг се смее.

— Можеш ли да пращаш есемеси или се нуждаеш от помощ и за това? — пита той.

— Още не съм пробвал.

Нора влиза в стаята, която веднага става по-гореща и тясна. Хенинг става.

— Знаеш ли къде е мобилният ми телефон? — пита Ивер.

— Не — отговаря Нора. — Но мога да го потърся.

— Направи го, моля те.

Тя отново излиза. Хенинг я проследява с очи, след което се обръща към Ивер.

— Трябва да тръгвам — казва той.

— Къде отиваш?

— Ами... вкъщи.

— Ок.

Тишина. Хенинг тръгва към вратата.

— Хенинг?

Той спира и се обръща.

— Вече го няма, нали?

— Кое?

— Погледът, който казва „Аз съм неуязвим, защото съм журналист.“

Хенинг поглежда към своя колега, този път сериозно.

— Да, Ивер. Няма го. Как е чувството?

— Много боли.

Хенинг се усмихва съчувствено.

Не се е усмихвал толкова много от години.

Хенинг се купува вестник от будката в болницата, когато телефонът му иззвънява.

— Не можеш да живееш без мен, а? — промърморва раздражено той.

— Хенинг, май съм получил имейл от Турлайф Бренден — обявява развълнувано Ивер.

— Какво?

— Първо реших, че е спам, но съдържанието... мисля, че е той.

— Идвам след секунда — казва Хенинг и хвърля вестника. Минутка по-късно отново е в стаята на Ивер.

— Какво пише? — пита Хенинг възбудено и се приближава до леглото. Прави му впечатление, че Нора я няма.

— Прочети го — отговаря Ивер. Хенинг взима телефона и започва да чете:

„От: ГулвСпрек, gulvsprekk@hotmail.com

Относно: изчезнал оператор на TV2

До: iver.gundersen@123news.no

Здравейте. Виждам, че пишете за мен.

Обръщам се към вас, защото не знам на кого друг мога да се доверя. Надявам се, че мога на вас. Още съм жив и с всичкия си — въпреки многото доказателства за противното.

Имам нужда от помощта ви. Бях принуден да извърша убийство. Убих Туре Пули. Нямах избор. А сега бягам от хората, които ме заставиха да го направя, защото мисля, че искат да ме убият.“

Хенинг прочита имейла докрай, след което го препрочита. После поглежда към Ивер.

— Господи. Това е... просто...

— Знам — кимва Ивер. — Препрати имейла на себе си или направо вземи телефона ми.

— Ще си го препратя. Ти напиши отговор и редовно проверявай пощата си.

— Това ще бъде трудно — отвръща Ивер и поглежда ръцете си. — Имах нужда от помощта на Нора, за да ти звънна.

— О, да — казва Хенинг смутено. — Извинявай...

— Няма нищо.

Хенинг препраща имейла и се насочва към вратата.

— Дръж ме в течение — казва Ивер.

— Разбира се — отговаря Хенинг и излиза. Веднага хуква надолу по коридора към асансьорите. Вади мобилния си телефон и набира Бругелан.

— Няма нови развития — въздъхва уморено той.

— Не съм съгласен. В участъка ли си?

— Да.

— Слез долу. Ще те чакам на рецепцията след половин час. Трябва да ти покажа нещо.

Тридесет и пет минути по-късно Хенинг е в кабинета на Бругелан. Слага лаптопа си, взет от вкъщи на път за участъка, върху бюрото на инспектора. Бругелан сядва и премества стола си по-близо до масата. Хенинг прочита имейла над рамото му. Обръща особено внимание на втората половина.

„Не знам дали това може да бъде използвано като доказателство, но мъжът, който ме принуди да убия Пули, остави отпечатък в колата ми в деня, в който провери дали може да ме застави да убивам. Отпечатъкът е на дръжката до предната пътническа седалка. Паркирах колата си в Киркегатен. Надявам се, че още не са я вдигнали с паяк за неправилно паркиране. Ако имате доверие на някого в полицията, можете да го помолите да потърси отпечатъка. Струва ми се, че така ще можем да открием истинското име на мъжа.

Надявам се, че можете да ми помогнете. В момента сте единствената ми надежда. Още не смея да разкривам местоположението си, но се надявам, че ще ми помогнете и няма да се наложи да се крия още дълго.

Моля ви, бихте ли се свързали с приятелката ми Елизабет Холан, за да ѝ кажете, че съм добре? Но го направете дискретно, защото мисля, че наблюдават апартамента ни.

С уважение:

Турлайф Бренден“

Хенинг нетърпеливо изчаква Бругелан да изчете имейла.

— Претърсихте ли апартамента му за бръмбари? — пита той.

— Да — отговаря Бругелан. — Открихме много устройства. Скъпа апаратура. Видео и аудио.

— Значи си знаел? — казва Хенинг.

Бругелан кимва. В същия момент някой чука на вратата. Влиза сержант Ела Санлан. Тя вижда Хенинг, застанал зад Бругелан, и кимва на шефа си по начин, който да му подсказва, че иска да говори с него насаме. Бругелан се връща след пет минути с мрачно изражение.

— Какво има? — пита Хенинг.

— Полицията в Гайло е открила труп в планината. От описанието изглежда, че трупът е на Турлайф Бренден.

Хенинг се прибира вкъщи и ляга на дивана. Обземат го мисли за Елизабет Холан и за ужасната новина, която я чака — ако вече не са ѝ казали. Съчувства на децата ѝ — момченце на осем и момиченце на четири годинки. Чакат ги трудни години.

Хенинг вади мобилния си телефон и проверява колко е часът. „Твърде рано е да пиша за Бренден“ — мисли си той. Потвърждаването на самоличността на жертвата ще отнеме най-малко два часа, може би три. После полицаите ще информират членовете на семейството, а репортерите би трябвало да ги оставят на мира поне за два-три дни, въпреки че това неписано правило се спазва все по-рядко в днешно време.

„Трябва да се замислиш дали не е време да смениш професията си — казва си Хенинг. — Не я ли мразиш твърде много?“ Малко репортери се отличават с благоприличие и тактичност. Хенинг много добре знае, че когато надуши някоя добра история, също става такъв. Наистина ли иска да бъде репортер? Наистина ли иска да се чувства по този начин?

Това е проблемът. Не знае какво иска.

В началото на своята журналистическа кариера той решава да направи един експеримент — да стои на пост на някое оживено кръстовище в града всеки ден в продължение на шест месеца и да се оглежда за хора, които правят едно и също действие всеки ден. Не става дума за хора, които отиват и се връщат от работа, а за тези, които излизат навън просто за да имат какво да правят. Хора, които не гледат събеседниците си в очите, които се крият в тълпата, които предпочитат да вървят покрай стените на сградите, забили поглед в краката си. Хенинг вярва, че всеки един от тях има история за разказване. Може би тази история е за нещото, което ги е направило такива. Нещо неповторимо и характерно единствено за тях.

Но така и не намира време. Винаги има нов случай и всеки път изниква нещо по-спешно. И преди Хенинг да се върне на работа след

смъртта на Юнас, самият той се е превърнал в човек, който се придържа към сенките.

„Може би някой ден ще намеря пътя обратно — мисли си Хенинг. — Когато всичко свърши.“

Изведнъж го осенява идея. Веднага набира Ивер, още преди да е имал време да я обмисли.

— Какво става? — пита Ивер след само две извънпявания. — Вече имам слушалки и дистанционно управление — добавя щастливо той. — Мога да звъня на хора.

— Недей.

— А?

— Не искам да говориш с никого. Особено с медиите. Някой звънял ли ти е вече?

— Защо ще ми звънят?

Хенинг му казва за статията за неговата кома и за откриването на трупа на Бренден.

— Много хора знаят, че си в болницата — продължава той. — Доста репортери ще ти се обадят, за да те питат как си. Може би не днес, но със сигурност утре, когато всички са на работа. Но не искам никой да разбира, че вече си в съзнание. Ако убийците на Бренден знаят, че ти е изпратил имейл и после те проверят и открият, че си в кома, най-вероятно ще си помислят, че имейлът така и не е бил получен. Ще спечелим време.

— Ок — казва Ивер. — Схванах.

— Трябва да кажеш на Нора.

— Ще се опитам.

Раната изпраща болезнени спазми надолу по ръката му, въпреки промивката и импровизираната превръзка. Рамото му пулсира болезнено. „Може би вече има инфекция — мисли си Йорян Мьонес, тъй като му се струва, че има температура. — А ножът едва ли е бил стерилен.“

Уличният телефон започва да звъни в единадесет часа, точно както преди три дни. Мьонес влиза вътре и взима слушалката с лявата си ръка.

— Ало? — казва той. В същия миг болката в рамото му се усилва още повече.

— За всичко ли се погрижи?

— Да — отвръща Мьонес през стиснати зъби. Болката е като огнен пламък, който облива цялото му тяло.

— Напълно сигурен ли си?

— Да. Този път няма пропуски.

Няколко секунди тишина.

— Добре.

— Това означава, че остава да се погрижим само за едно нещо — казва Мьонес. — Но има промяна в плана. Искам да вкараш парите в банковата ми сметка.

Тишина. Мьонес бърше потта от челото си със същата ръка, с която държи слушалката.

— Защо?

— Имам своите причини.

Отново тишина.

— Ок.

— Имам банкова сметка в швей...

— Не по телефона — прекъсва го Лангбайн. — Трябва да се срещнем.

Мьонес се мръщи. Защо? За да може Лангбайн да го застреля, спестявайки си два и половина милиона крони?

Мьонес има едно правило — той никога не пита работодателите си за техните мотиви. Съгласява се да свърши нещо и изпълнява задачата, в повечето случаи, без да цапа собствените си ръце. Но сега е различно и за първи път Мьонес е любопитен. Осъзнава, че преди терористичните атаки от единадесети септември Лангбайн му е плащал много по-малко, въпреки че са работили по-често.

А сега му е казал, че ако не приеме задачата, ще нареди да го премахнат. „Или това е бил планът през цялото време? — чуди се Мьонес. — Да ме накара да убия Пули, след което да изпрати някой да довърши мен? Може би затова толкова лесно се съгласи да ми плати не два, а три милиона.“ Тази сума е твърде висока, дори за професионалист като него. „Може би е капан“ — мисли си Мьонес. Не познава Лангбайн и не знае за кого работи той, но тази мисъл му се струва странно логична.

— Няма да се срещаме — казва Мьонес. — Ще се свържа с теб така, както ти се свърза с мен. Обявата ще се появи утре сутринта и ще съдържа всички цифри, които ти трябва. А ако парите не са в банковата ми сметка до вторник, ще има лихва.

— Бързаш ли?

— Да... или... не.

— Не смяташ да изчезваш, нали?

Мьонес се колебае.

— Не, разбира се — лъже той.

Хенинг не може да заспи. Тормозят го два въпроса. Първият е свързан с деветнадесетте липсващи минути на Туре Пули, а вторият го принуждава да изпрати есемес на Фруде Улсвик рано на следващата сутрин, молейки го за среща възможно най-скоро. Отговорът пристига моментално:

„Имам пет свободни минути. Елате в «Стокфлетс» до съдебната палата в осем и половина.“

Хенинг уведомява Хайди Шус, че ще отиде на работа малко по-късно, след което се натъпква в трамвай № 11 заедно с всички останали хора, отиващи на работа. В „Стокфлетс“ си поръчва двойно еспreso и сяда до прозореца. Адвокатът се появява няколко минути след осем и половина, но вместо да отиде до касата, за да си поръча нещо, той кимва на келнера, който му отвърща с усмивка.

Улсвик отпуска голямото си тяло в стола срещу Хенинг и двамата се ръкуват.

— Благодаря ви за това, че се съгласихте да се срещнете с мен.

— За нищо.

Хенинг научава, че Улсвик е бил информиран за това, което се е случило с Пули и Бренден, и че полицията издирва наемен убиец, получил огромен хонорар за уреждането на убийството на Пули.

— С какво мога да ви помогна, Юл? — пита Улсвик и оправя едната си тиранта. Хенинг вдишва дълбоко и решава да не споделя подозренията си за часовника на мобилния телефон на Пули. Първо трябва да провери тази хипотеза.

— През последните две години никой не се е срещал с Пули често от вас. Сигурен съм, че сте го опознал много добре, може би по-добре от всеки друг.

— Предполагам, че сте прав.

— Пули имаше ли врагове в затвора?

На лицето на Улсвик се изписва снизходително изражение. Хенинг се подготвя за лекция.

— Отношенията ми с моите клиенти са изцяло професионални. Разговорите ни бяха посветени единствено на делото. Освен това всеки мой клиент ми има право на дискретност дори и след смъртта си.

— Дори и ако е бил убит?

— Дори и ако е бил убит. Особено ако човекът, който задава въпроса, е репортер.

— Дори и ако вие сте бил този, който е казал на Пули, че съм се върнал на работа?

Улсвик го поглежда. Сервитьорът се приближава и слага чаша кафе пред него.

— Благодаря — казва той. — Пишете го на сметката на фирмата.

— Разбира се.

Улсвик изчаква сервитьорът да се отдалечи, след което се обръща към Хенинг.

— За какво говорите, Юл?

— С изключение на вас само два души са посещавали Туре в затвора — Гайр Грьонинген и Вероника Нансен. Знам, че нито един от тях не е казал на Туре, че съм се върнал на работа в „Новините 123“.

Улсвик се усмихва тънко.

— Не знам за какво говорите, Юл. Има много начини да се научи нещо в затвора, дори и ако нямате посетители всеки ден или достъп до интернет. Затворниците разговарят помежду си, разговарят и с надзирателите. Освен това всеки има право на двадесет минути телефонни разговори на седмица.

— Мислех, че всички телефонни разговори се подслушват?

— На теория — да. Но никой не слуша всяка казана дума. Обръща се специално внимание на някои ключови думи, за да се разбере дали се говори за контрабанда на наркотици или други подобни неща. И мога да ви уверя, Юл, че вашето име не е една от ключовите думи. Надзирателите имат много по-сериозни проблеми от това дали един репортер се е върнал на работа.

Хенинг трябва засрамено да признае, че адвокатът най-вероятно е прав.

— Знаете ли дали затворът си води архив с всички номера, набирани от затворниците? — пита той, опитвайки се да преодолее

смущението си.

— Предполагам, че да. И е напълно възможно Туре да се е свързал с някой свой приятел — по телефона или с писмо. Той не е първият затворник, който вярва, че е бил несправедливо осъден. Някои пишат на пресата, други на частни детективи.

— Значи двамата с Туре не сте обсъждали възможността някой друг да му помогне?

— Не мога да ви кажа какво съм обсъждал с клиента си...

— Моля ви, Улсвик — прекъсва го Хенинг. — Знам, че трябва да браните интересите на клиентите си, но не говорим за информация, която се отнася до делото. Питам ви защото все още се опитвам да му помогна — въпреки че е мъртъв.

— И можете да направите това само ако разберете от къде Туре е знаел, че сте се върнал на работа?

Хенинг се колебае.

— Това е важно парче от пъзела.

— Трябва да ми обясните логиката.

Хенинг вдишва дълбоко.

— Паралелно с работата си по случая на Туре, аз се опитвам да открия какво се е случило в деня на смъртта на сина ми. Туре твърдеше, че...

Изведнъж го осенява идея, която почти отнема дъха му. Пули се е свързал с него с надеждата Хенинг да успее да го оневини. Стръвта е истината за онова, случило се в деня на смъртта на Юнас.

Ами ако това е причината за смъртта на Пули?

— Какво е твърдял Пули? — пита Улсвик.

— Че е знаел нещо за пожара в апартамента ми — отговаря Хенинг.

— И смятате, че смъртта на сина ви е свързана по някакъв начин с тази на Пули?

— Да. Или... не знам — признава Хенинг, без да вдига глава.

Спомня си онова, което му е казала Елизабет Холан за повредената аларма против крадци. „Това трябва да е станало един ден след обаждането на Пули, тъй като в неделя беше срещата ми с Ерлинг Офус“ — заключава Хенинг. Значи някой е предприел светкавични действия. Първо е открил човек, който може да се приближи до Туре Пули — нещо, за което се изисква време и умения. После е инсталирал

апаратура за следене в апартамента на Бренден, когато семейството е било навън — в неделя.

Хенинг клати глава. Твърде малко време. Никой не може да действа толкова бързо и решително... нали?

— Не знам нищо за това — казва Улсвик. — Не съм чул нищо.

Хенинг бавно кимва. Но мисълта отказва да изчезне. „Има и друга възможност, която самият Улсвик ми подсказа“ — мисли си той. Може би Пули се е свързал с друг човек за същото нещо, преди да позвъни на Хенинг.

„Трябва да се докопам до архива с обажданията“ — казва си той.

Когато полицията изпраща отпечатъци в лабораторията, отговорът обикновено пристига след пет-шест седмици. Но след като открива колата на Бренден в Киркегатен и намира отпечатъка на дръжката до предната пътническа седалка, Бругелан убеждава съдебния лекар Ан-Мари Сара да накара лаборантите да изоставят всичко друго и да се съсредоточат върху тази нова улика. Идентификацията на отпечатъка отнема едва дванадесет секунди. След като резултатът е проверен ръчно, вече няма съмнение, че отпечатъкът е бил оставен от мъж на име Йорян Мьонес.

Бругелан помни Мьонес от дните си на униформено ченге. Освен това името му се е появило в списъка, съставен от Ньоклеби след описанието, дадено от Елизабет Холан на мъжа, известен като „Фурио“.

Бругелан си мисли колко е нелепо това, че толкова малко хора в управлението имат достъп до базата данни с информация за всички хора, събирана официално и неофициално. Ако имаш описание на някой човек, значи имаш достъп до информация за всички хора, отговарящи на това описание. Понякога тази информация е изключително подробна — не става дума само за криминално досие на въпросния човек.

Бругелан изучава информацията за Мьонес, принтирана от Ньоклеби. Криминалната му кариера започнала още когато бил тийнейджър. Има две предишни осъждания. Първото е за грабеж в Майорстюа, където използвал кола, за да разбие витрината на бижутерски магазин. Другото е за притежание на незаконно оръжие в бар в Осло. Когато ченгетата изненадващо претърсили подредения му апартамент, открили други незаконни оръжия, както и експлозиви и инструменти за влизане с взлом. Заподозрели го за серия от обири в околността, но нямали доказателства. Нещата около него утихнали в края на деветдесетте и началото на новото хилядолетие. По тази причина ченгетата заподозрели, че Мьонес се е издигнал в престъпната йерархия и вече не се занимава с дребни кражби и

грабежи, а с организирана престъпност. Това можело да означава всичко — от събиране на дългове до извършване на поръчкови убийства. Но въпреки слуховете, ченгетата така и не открили доказателства срещу него.

Предния ден Бругелан позвънява на бивш свой колега от отдела по организирана престъпност, Ньол Видар Хамерстад.

— Имате ли нещо ново за Йорян Мьонес? — попита Бругелан.

— Не го наблюдаваме, но от време на време името му изскача някъде — отвърна Хамерстад. — Знаем, например, че има контакти с албанската мафия.

Но Хамерстад не знае за някаква връзка между Мьонес и Туре Пули. „В един свършен свят Мьонес и всички като него ще бъдат наблюдавани от цивилни полицаи двадесет и четири часа в денонощието“ — мисли си Бругелан. Но това е твърде скъпо. Всяка година полицията в Осло харчи милиарди крони, за да се бори срещу организираната престъпност, но това не е достатъчно. Изобщо дори. „Норвегия е любимо място за мафиотските банди, защото сме богата нация с бедна и малобройна полиция“ — мисли си той.

Понякога жена му го пита дали му липсва да бъде униформен полицаи. Той винаги отрича, но това е лъжа. Разбира се, че му липсва. Липсва му тръпката от преследването, въпреки че има и много скучни дни. Бругелан си спомня безкрайните часове стоене в служебни автомобили и дебнене от засада. Но след това винаги се е случвало нещо вълнуващо и Бругелан се е впускар в действие, давайки всичко от себе си. Без колебание. Но вече не може да живее така, защото има семейство. Твърде големите рискове и постоянните дежурства не са за семейни хора.

Бругелан въздъхва и поглежда снимката на Мьонес. Мъж, който се е крил в сенките в продължение на години, но сега е излязъл на светло, за да извърши покушение. „Най-вероятно вече е напуснал страната“ — мисли си Бругелан. Освен ако нещо не се е объркало. Но какво?

На Йорян Мьонес му е студено, въпреки че се поти. Обляга се с ръка на стената в банята на Дюрим и поглежда в огледалото. Лицето му е бяло. Ръката му виси до тялото, напълно безполезна. Има чувството, че тежка бучка се опитва да излезе от раната и да го парализира от главата до петите.

Мьонес примигва и гледа как бръчките по лицето му се изпълват с пот, стичаща се надолу по челото му. „Горя“ — мисли си той и се напръсква със студена вода. Това помага. Засега.

Нощта на дивана на Дюрим е една от най-ужасните в живота му. В един момент таванът се превръща в развълнуван океан и една гигантска вълна се спуска към него. Когато примигва, всичко си е като преди. След това започва да вижда цветове, които се смесват и преливат един в друг — жълто и лилаво, розово и синьо. В един миг на просветление Мьонес осъзнава, че най-вероятно халюцинира. Рано на следващата сутрин се обажда на лекаря — мъж, чието име не знае и който прави посещения по домовете по всяко време на денонощието, за да лекува хора, които предпочитат да не ходят в болница. Скъпа услуга, но комбинацията от животоспасяваща медицинска помощ и пълна дискретност няма как да е евтина.

Някой звъни на вратата и Дюрим отива да отвори. Няколко минути по-късно докторът влиза. Мьонес се изправя на треперещи крака. Ледена тръпка сковава сърцето му. Докторът се приближава. Той е висок, изтупан, гладко избръснат и грижливо сресан.

— Ето го и пациентът — казва и се усмихва.

Носи малко куфарче. Спира пред Мьонес, оставя куфарчето на пода и разглежда превръзката на рамото му. Започва да я разхлабва, бавно и внимателно. Мьонес изкрещява от болка, когато материята най-накрая се отделя от раната. По ръба ѝ се е образувала коричка, но самият разрез все още е отворен и сълзящ. Мьонес преценява, че той е между четири и пет сантиметра дълбок. Вижда, че областта около него се е зачервила и подула. Съдейки по цвета на превръзката, раната се е инфектирала. Кожата около нея гори.

— Имаме нужда от по-стерилна среда — промърморва докторът.
— Трябва да изрежем възпалението около раната и да я промием с физиологичен разтвор.

— Не можете ли да го направите тук?

— Не. Това само ще влоши нещата. Трябва ни операционна.

— Нямам време за това.

— Състоянието ви може да се влоши значително, нали знаете? Инфекцията може да засегне костите на рамото ви и да се пренесе в кръвта. Това може да доведе до отравяне на кръвта. В най-лошия случай ще умрете.

— Направете най-доброто, на което сте способен. И ми спестете мелодрамата.

— Не виждам какво мога да направя. Предполагам, че раната е на повече от осем часа?

Мьонес кимва неохотно.

— Значи не мога да я зашия. Единственото, което мога да направя, е да я почистя и да я оставя отворена, за да може гнойта да изтича. Ще ви дам антибиотици.

— Звучи добре.

Докторът отваря куфарчето си. Мьонес залита.

— Може ли да пътувам с това нещо? — пита той, сочейки рамото си.

— Не бих го препоръчал в близките няколко дни. Поне докато не овладеем инфекцията.

Мисълта за това да избяга завинаги от Норвегия го подсеца за ампулата, лежаща в сейфа в апартамента му. „Трябва да я вземеш от там — казва си той. — Трябва да се отървеш от всичко, което те свързва с убийството на Туре Пули. Но първо трябва да се справиш.“

Хенинг сядва зад бюрото си и разтрива лицето си с ръце. Столът срещу неговия е празен. „Слава богу, че Ивер ще се оправи“ — мисли си той. Разбира се, Ивер е отговорен за собствените си действия, но все пак не би бил в болница, ако не е Хенинг.

Ченгетата знаят, че Туре Пули е бил убит и най-вероятно вече са поискали списък с неговите телефонни разговори от затвора, за да разберат с кого си е контактувал. Или може би не са го направили. Ако са сигурни, че Йорян Мьонес стои зад убийството, за какво им е този списък? Ще се интересуват повече от това с кого е разговарял Мьонес.

На връщане от офиса Хенинг се обажда на Кнут Улав Нордбю от затвора „Осло“ и научава, че архивите с обаждания на затворниците се изтриват в случай на смърт или когато затворникът бъде освободен и това се случва в същия ден или на следващия. С други думи вече е твърде късно. Никога няма да може да види списъка. Полицайте биха могли, но само със съдебна заповед.

Така че Хенинг звъни на Ньоклеби. Гласът ѝ е уморен и отегчен и той решава да пропусне формалностите и да говори по същество. Освен това устоява на изкушението да я попита дали още смята, че Туре Пули е убил Юке Брулениус.

— Ще бъда кратък — започва той. — Що се отнася до Туре Пули, предполагам, че сте насочили всичките си усилия към залавянето на Йорян Мьонес? Или разследвате и други улики?

— Все още разследваме други улики.

Хенинг чака уточнение, но такова не идва.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за тези улики?

— На този етап не — отговаря предпазливо тя.

— Имаш ли теория защо Туре Пули е бил убит?

— Без коментар.

Хенинг се колебае.

— Поискахте ли да видите списък с всички обаждания на Туре Пули, направени от затвора?

Ньоклеби не отговаря веднага. След това казва:

— Не мога да обсъждам специфични аспекти от разследването с теб, Хенинг.

Той въздъхва.

— Мисля, че ще бъде добра идея да проучите този списък.

— Да, съгласна съм.

Хенинг мълчи.

— Ами... това е всичко. А, да. Утре ще ходиш ли на погребението? — пита той.

— Още не сме решили.

— Разбирам. Е, аз ще ходя.

— Ок. Обади ми се, ако видиш нещо интересно, което според теб си заслужава да разследваме.

— Аз...

Хенинг млъква и се усмихва широко. И когато малко по-късно Ньоклеби затваря, без да се сбогува, усмивката му става още по-широка.

Светлината, процеждаща се през прозорците на църква „Солванг“, хвърля студен, син блясък върху пода. „Подхожда си с цвета на столовете“ — мисли си Хенинг, застанал на прага на правоъгълната зала. Белият, украсен с цветя ковчег на Туре Пули е по средата, точно пред амвона. Златни букви, извезани върху дълги бели ленти, изразяват мъката на опечалените.

Хенинг знае, че би трябвало да влезе вътре и да наблюдава церемонията отблизо, но не смее. След това се смесва с опечалените на гроба. Отчасти защото иска да види как ще се държат приятелите на Пули, но и защото Хайди Шус го е помолила да направи няколко снимки. Така че той вади апарата си и започва да снима, но от дискретно разстояние, без да се приближава твърде много. Прави няколко много добри снимки на огромните, мускулести мъже, опитващи се да сподаят сълзите си. Петер Холте прокарва ръка през обръсната си глава и въздъхва тежко. Дрехите му изглеждат така, сякаш всеки момент ще се разпорят. Гайр Грьонинген е пуснал дългата си коса да пада пред очите му. Раменете му са увиснали. Очите на Кент Хари Хансен също са влажни. Слънчевата светлина кара бялата му коса да изглежда като запалена факла.

Опечалените продължават да прииждат и Хенинг прави няколко групови снимки. Мъж, когото познава отнякъде, се приближава до останалите. Мускули издуват ръкавите на черното му сако. Обувките му хрущят по чакъла. Изглежда готов да избухне всеки момент.

Изведнъж Петер Холте разбутва множеството и се насочва към новопристигналия, който прави крачка назад. Холте забива обвинителен пръст в гърдите на мъжа. Хенинг веднага вдига апарата и започва да снима.

— Как смееш да си показваш лицето тук? — изсъсква Холте.

— Туре беше и мой приятел, глупако — отговаря мъжът.

Гайр Грьонинген и Кент Хари Хансен се намесват. Грьонинген прегръща Холте през гърдите, но последният не се успокоява.

— Не тук — казва му Грьонинген. — Не на погребението на Туре. Покажи малко уважение.

Хансен се изпречва на пътя на новопристигналия, който също се е намръщил като буреносен облак. Мъжът оправя сакото си, без да изпуска Холте от поглед. След малко Холте спира да се съпротивлява.

След няколко минути тълпата отново се успокоява. Хенинг безуспешно се опитва да открие лицето на мъжа, предизвикал вълнението, но тълпата е твърде гъста. Вместо това прави няколко снимки на Грьонинген, който стои близо до Холте, извисяващ се поне една глава над него. Наблизо Вероника Нансен е прегърнала възрастен мъж, който има същите очи и уста. Мъжкараната от рецепцията на „Сила & респект“ също е тук. Всички са тук. Най-накрая Хенинг забелязва мъжа, предизвикал гнева на Холте. Главата му е сведена. „Къде съм го виждал преди?“ — чуди се той.

След малко първата шепа пръст пада върху ковчега на Пули. Хенинг се скрива зад апарата си и прави още няколко снимки. Вижда как Холте прошепва нещо в ухото на Грьонинген, след което свива юмруци, готов да пребие някого.

Пред Вероника Нансен се оформя дълга опашка. Тя се ръкува с всички, дошли да почетат паметта на съпруга ѝ. Хенинг се нарежда на опашката и вижда как Нансен става все по-изтощена, колкото повече се приближава.

Но въпреки това продължава да стиска ръце, с тъжна, но смела усмивка. Когато идва ред на Хенинг, той спира точно пред нея.

— Моите съболезнования — казва той и протяга ръка. Нансен я поема и го придърпва напред, сякаш вече е на автопилот.

— Благодаря ви, че дойдохте.

— Как сте? — пита Хенинг.

Нансен свива рамене.

— Странно е — казва тя и подсмърква. — Имам чувството, че съм загубила част от себе си. — Говори бавно, без да гледа към него. — Част от мен липсва, но в същото време тази част ме боли. Знаете ли какво имам предвид?

Хенинг я поглежда с очи, които се изпълват със сълзи. Никога не би предположил, че жена като Вероника Нансен може да изрази чувство, с което живее от почти две години.

— Призрачна болка — казва тихо той.

— Какво?

— Знам какво имате предвид.

— Да, разбира се, че знаете — казва тя и клати глава. — Извинявайте.

Възрастният мъж, който най-вероятно е бащата на Нансен, се приближава и кимва на Хенинг.

— По-късно има среща на приятелите на Туре — казва тя, когато тримата тръгват заедно. — Бих се радвала, ако дойдете.

— Много мило от ваша страна, Вероника, но не съм сигурен, че мога да бъда наречен приятел на Туре. И присъствието ми най-вероятно ще подразни някои хора. Едва ли ще бъда добре дошъл.

— Да — отговаря Нансен. — Петер.

Тя поклаща примирено глава.

— Кой беше другият мъж? — пита Хенинг, когато стигат паркинга.

— Това беше Роберт — отговаря тя. — Роберт ван Дерксен.

Усилията на доктора са помогнали на Йорян Мьонес да спи спокойно тази нощ, но въпреки това той се събужда рано, измъчван от тревоги и притеснения. Тялото на Турлайф Бренден е открито твърде скоро. Любопитната малка Миа Сиквеланд, рецепционистката на хотел „Устаусет“, сигурно ще се учуди, когато прочете за смъртта на Бренден във вестника, дори и ако тя е описана като „нещастен случай“. Ще се запита защо Бренден е използвал фалшиво име и няма да може да разбере защо полицаят от Осло не я е поправил, когато е нарекла Бренден „Айнар“. Това е грешка. Голяма грешка. И ако има малко повече пари в себе си, Мьонес би изпратил Дюрим в малкия апартамент на Сиквелан в Гайло, за да затвори устата ѝ завинаги.

Все пак са извадили късмет с Бренден. Имейлът, изпратен от лаптопа на Миа Сиквелан, се е оказал адресиран до журналист, който в момента лежи в кома. И още не е дошъл в съзнание — поне според Флюрим Ахметай. „Ако действам бързо — мисли си Мьонес, — не би трябвало да имам проблеми.“ Освен това вече е по-богат с два и половина милиона крони, прехвърлени в банковата му сметка. Така сумата, с която разполага, става наистина голяма. Тези пари ще му стигнат за много време. И тъй като хонорарът е пристигнал веднага, той няма причина да се тревожи за Лангбайн. Подозренията му са се оказали безпочвени.

До тук добре.

Мьонес обядва, след което си резервира еднопосочен билет за Маракеш, използвайки едно от фалшивите си имена. Винаги е искал да отиде там. Взима трамвай №13 до мол „Сандакер“, слиза и се насочва към спортния магазин „Торшов“. Разглежда колите, паркирани от двете страни на пътя, но не вижда никого в тях. Обръща специално внимание на прозорците на сградите и на техните покриви, но също не вижда никого. Поема надолу по улица „Сандакервайен“, минава покрай завода за рециклиране на хартия на улица „Бентсаюрнет“ и спира. Оглежда се и прави завой на сто и осемдесет градуса, след което повтаря цялото упражнение. Със същия резултат.

Колкото повече приближава апартамента, в който живее от шест месеца, толкова по-притеснен се чувства. Ако това е поръчково убийство или влизане с взлом, отдавна би се отказал. Винаги си плюе на петите при първия знак, че нещо не е наред. Това е една от причините да не е ходил в затвора от седем или осем години.

Мьонес отново се оглежда. „Трябва да отидеш в апартамента днес — казва си той. — Трябва да се отървеш от доказателствата. Ще ти отнеме само пет минути.“

Оглежда се за последно, след което влиза.

В апартамента е горещо, но Мьонес не отваря прозорец, в случай че някой го наблюдава от улицата. Вместо това си съставя мисловен списък с всички неща, които трябва да вземе със себе си. Подробното онлайн проучване, което направи на Пули, може да бъде открито от някой компютърен специалист, въпреки че се е опитал да заличи всички следи от лаптопа си. Дори ако не вземе цялата машина, трябва да вземе поне хард диска.

Мьонес влиза в спалнята, където таванът е наклонен към пода. Зловонният, застоял въздух се залепва за него. Миризмата му напомня на кочината, в която живее Дюрим. Мьонес прогонва тези мисли, отива до големия бял гардероб и отваря вратата. Кляка, въвежда четирицифрения код, който отключва сейфа, и започва да пълни раницата си с пачки. След това вади кутията, в която прибра ампулата. Отваря я и поглежда бистрата, прозрачна течност вътре.

Изисквало се е много интелигентност и оригинално мислене, за да състави плана за убийството на Туре Пули. Фактът, че е трябвало да пътува чак до Колумбия, за да купи оръжието на убийството, е направило задачата още по-забавна. Мьонес има слабост към екзотичните отрови — харесва тяхната примитивност и смъртоносно изящество.

Тъкмо се кани да затвори кутията, когато усеща движение зад себе си.

— Йорян Мьонес?

Непознат глас.

„Какво, по дяволите?!“ — мисли си той.

Чува стъпки. Няколко чифта обувки. „Ченгета“ — заключва Мьонес. По дяволите! Трябвало е да вземе някакво оръжие. Сега няма с какво да се защити. Е, да, в момента държи смъртоносно оръжие в

ръката си, но му липсва най-важният компонент — игла или нещо друго, което може да пробие кожата. Кутията с иглите е в сейфа, но той знае, че няма да има време да разопакова една от тях, да отвори ампулата и да натопи иглата в отровата. Освен това ще трябва да го направи два пъти. Освен това как ще убие две ченгета, служейки си само с една ръка?

Мьонес псува.

— Изправи се. Бавно.

Мьонес се подчинява. Обръща глава и вижда полицай, който му изглежда странно познат. Голям. Висок. Мускулест. Зад него стои втори с подобна физика.

— Кой сте вие? — пита Мьонес, а мислите препускат в главата му.

— Арестуван сте — казва русият полицай.

— Защо?

— По подозрение в убийство.

Мьонес не отговаря, но вижда, че полицаите заемат позиции за схватка. Той мисли за рамото си, за парите, за ампулата. „Мисли бързо — казва си Мьонес. — Затова си толкова добър. Защото умееш да мислиш в ситуации като тази.“

Бързо изважда ампулата и я пъха в джоба на панталоните си. След това се обръща към полицаите.

— Какво е това? — пита един от тях, сочейки ръката на Мьонес.

— Просто кутия — отвърща той.

— Остави я на масата.

Мьонес се подчинява.

— Спокойно — казва той и вдига ръце. — Идвам доброволно.

Мьонес прави крачка към полицаите и се опитва да ги погледне в очите. „Отърви се от ампулата, преди да стигнеш участъка — мисли си той. — Пусни я на пътя, под гумите на колата, в някой храст.“

Без да се съпротивлява, той позволява на ченгетата да го изведат от апартамента, мислейки, че има два и половина милиона причини да държи устата си затворена.

Хенинг не може да спре да мисли за случилото се на гробището. Защо Петер Холте реагира така, виждайки Роберт ван Дерксен? Да не би последният да е направил нещо на Пули?

Очевидното обяснение е, че ван Дерксен е отговорен за убийството на Юке Брулениус, но Холте едва ли би реагирал по този начин, ако всички приятели на Туре знаят това.

На връщане от погребението Хенинг се обажда на Гайр Грьонинген, но се включва гласовата му поща. Изпраща му есемес, но пак не получава отговор. Чак тогава Хенинг осъзнава причината — нали Грьонинген произнася словото за Туре на срещата на неговите най-близки приятели.

Хенинг маневрира между останалите коли в задръстването, чудейки се какво да предприеме. Изведнъж взема решение — да посети онзи човек, който засега се оказва най-благонадеждният източник по отношение на познаването на човешката природа. Този път заварва бившата приятелка на Видар Фиер точно когато тя излиза от къщата си.

— О, здравейте — казва Ирене Отнес. — Пак ли вие?

Хенинг няма време да отговори, защото тя му казва, че трябва да отиде до магазина.

— Ще може ли първо да ви задам няколко въпроса?

Отнес затваря входната врата и я заключва.

— Ако нямате нищо против да дойдете с мен до колата — отговаря предпазливо тя.

— Не ви видях на погребението днес — отбелязва Хенинг.

— И дойдохте тук само за да ме попитате защо?

— И да, и не.

— Мразя погребенията — отговаря Отнес, въпреки че не изглежда така, сякаш смъртта на Пули се е отразила на настроението ѝ. — Разстройват ме. Освен това вчера говорих с Вероника по телефона и тя ми каза, че няма да има нищо против, ако не дойда.

— Знаете ли защо Петер Холте мрази Роберт ван Дерксен?

— О, да — усмихва се Отнес. — Мога да ви отговоря на този въпрос. Роберт открадна приятелката на Петер, докато той беше в затвора. Или по-скоро тя го заряза, струва ми се, и тръгна с Роберт. Което не е особено възпитано, не мислите ли?

Отнес слиза по стъпалата. Хенинг тръгва след нея. Ходилата му протестира, но той пренебрегва болката.

— Горкият Петер. Винаги го подиграват за малките крака.

— Какво имате предвид?

— Нали знаете — малки обувки, малък...

Тя сочи чатала си.

— Мислех, че това е мит? — казва Хенинг.

— Нямам представа. Не че приятелите му щяха да спрат да му се подиграват. Измъчват го по този въпрос от години, повярвайте ми.

— Туре Пули също ли?

— Не, не и Туре. Именно той каза на Петер, че приятелката му е започнала да му изневерява.

Хенинг се замисля.

— Докато двамата са били в затвора?

— Да. Според мен Туре е решил, че Петер има право да знае. Това бе едно от нещата, които харесвах в него. Беше почтен мъж... донякъде, предполагам. Разбрал за изневярата от Вероника при едно от нейните посещения и веднага казал на Петер. Двете с Вероника... ние си казваме всичко. — Тя се смее. — Стана ми мъчно за Петер. Никога не е имал успехи с нежния пол. Винаги е бил неудачник. Жените не остават за дълго с него. Може би защото обичаме предизвикателствата.

Отнес се усмихва и се обръща, когато стига колата си.

— Както и да е. Аз трябва да тръгна.

— Ок. Беше ми приятно — казва Хенинг.

— И на мен.

„Представата ми за Петер Холте става все по-завършена“ — мисли си той, докато кара към центъра. Избухлив. Мутра. Комплексар. Мъж, който може би е завиждал на Гайр Грьонинген заради неговото близко приятелство с Туре. Дори гаджето му го е зарязало.

Въпросът е колко дълбоки са тези белези?

Вечерният вятър влиза през отворения прозорец и милва изпотеното лице на Роберт ван Дерксен, който вдишва дълбоко, обляга се назад на дивана и затваря очи. „Какъв изморителен ден“ — мисли си той. Първо погребението, а после е трябвало да преподава крав мага на своите ученици, които очакват от него да бъде в перфектна форма.

Туре Пули — мъртъв. Самата мисъл е странна. За тях Туре е безсмъртен. Мъжът, който никога не греши. Но изведнъж целият му живот се е разпаднал. Първо го осъждат и хвърлят в затвора, а после го убиват.

Ван Дерксен разсъждава върху думите на онзи репортер — че умен мъж като Туре Пули не би оставил визитната си картичка на местопрестъплението Разбира се, че не би го направил. Самият ван Дерксен е мислил над това след ареста на Туре, особено след като той обявява наградата от един милион крони за нова информации по случая. Но после го осъждат и всички спират да говорят за това. Роберт не се е сещал за случая от месеци, но после се обажда онзи репортер. Разговорът с него го принуждава да направи едно обаждане. Сега Роберт си спомня разговора, който е провел, и той също му се струва много странен.

— Чудех се... случайно да си научил някой друг на удара на Пули?

Тишина.

— *Защо ме питаш това?*

— *Просто се чудех. Току-що се обади някакъв тип, според който Туре е невинен и някой друг е счупил челюстта на Юке. За да натопи Туре.*

Отново тишина.

— *Какъв тип?*

— *Журналист.*

— *Име?*

— *Не си спомням.*

— *Хайде стига, Роберт. Знам, че си спомняш.*

Замисля се.

— *Юл или нещо такова.*

Пак тишина.

— *Хенинг Юл?*

— *Да, възможно е. Познаваш ли го?*

Дълга тишина.

— *Знам кой е.*

„Ами ако репортерът е прав? — чуди се Роберт. — Ако Туре наистина е бил невинен?“ В такъв случай списъкът от заподозрени е много кратък.

В следващия момент някой звъни на вратата. Ван Дерксен става, удря боксовата круша, висяща от тавана и отива до интеркома, монтиран на стената в коридора. Пита кой е, но не получава отговор. Чува тежки стъпки по стълбите, които се приближават.

— *Ало?* — провиква се Роберт.

Тишина, след което входната врата се затръшва. „Сигурно някаква анкета“ — заключава той и се връща в дневната. Тъкмо сяда, когато някой чука на вратата. Изправя се и отива в коридора. Отваря вратата и вижда лице, което смразява кръвта му. Инстинктивно прави крачка назад. В този миг Роберт осъзнава, че ще умре.

Бярне Бругелан се събужда от хаотичен сън. Сяда в леглото, протяга ръка и напипва светещия инструмент за мъчения на нощното шкафче. Натиска зелената слушалка, преди Анита да се събуди. Дежурният полицаи го осведомява за най-новите развития, докато жена му сумти и се върти недоволно.

— Ок — прошепва Бругелан. — На път съм.

Излиза от спалнята на пръсти и тихо затваря вратата. „Още едно убийство“ — мисли си той, знаейки какви ще бъдат следващите няколко дни. Първата фаза винаги е най-важна. През първите от двадесет и четири до четиридесет и осем часа трябва да бъде положена възможно най-добрата основа на разследването. На практика това означава незабавно впрягане на всички налични ресурси — експерти по съдебна медицина, лаборанти и детективи. Разследването се ръководи пряко от началника на отдел „Тежки престъпления“. Всички изоставят предишните си задължения и се отправят към местопрестъплението. Всеки знае ролята си и има специфична задача. Това е една добре смазана машина.

Петнадесет минути по-късно Бругелан пристига на улица „Вибесгате“. Блокът е ограден с червено-бяла полицейска лента. Събрала се е тълпа от любопитни, въпреки че минава полунощ. Вижда четири автомобила, паркирани на тротоара, но в момента на никого не му пука за това. Бругелан кимва на един униформен полицаи, след което се блъска в гърба на детектив Емил Хаген.

Бругелан не се учудва, че той вече е тук. Обикновено има конкуренция относно това кой пръв ще дойде на местопрестъплението, особено между Хаген и детектив Фредрик Станг. Но доколкото Бругелан вижда, Станг още не е пристигнал. Той се дразни от факта, че Хаген винаги изглежда нащрек и изпълнен с ентузиазъм, обикаляйки наоколо и гледайки всичко с широко отворена уста. Разстоянието между предните му зъби го прави да изглежда много млад.

— Какво става? — пита Бругелан.

— Мъж на около тридесет години, застрелян пет пъти.

— Пет пъти?

— Да. Току-що говорих с един от съседите му, който не е чул нищо.

— Не е чул петте изстрела? — пита невярващо Бругелан.

Хаген свива рамене.

— Може би е използвал заглушител.

— Хм. Калибър?

— Девет милиметра. Апартаментът принадлежи на Роберт ван Дерксен. Предполагам, че той е жертвата.

Бругелан се разхожда в кръг. Името му звучи познато. Влизат в двора. Съседи ги зяпат от прозорците. Саксията до стълбището е разровена, може би от куче. Пред входа има разпиляна пръст.

— Горест има ли някакви улики?

— Открихме отпечатък пред входната врата.

— Който не принадлежи на ван Дерксен?

— Още не сме сигурни — отвръща Хаген и клати глава. — Но не мисля, че е негов. Размерът на обувката е твърде малък.

Хенинг получава есемес от Хайди Шус точно преди да излезе от апартамента си.

„Убийство на улица «Вибесгате» №2. Можеш ли да отидеш направо там?“

Хенинг веднага ѝ звъни, вместо да отговори на есемеса. Прескачат формалностите и Шус обобщава това, което знае.

— Ще отидеш ли? — пита накрая тя.

— Добре — въздъхва Хенинг.

След снощния разговор с btiermes7 той е възнамерявал да започне деня със статия за Йорян Мьонес, но сега трябва да отложи това. Сигурен е, че новината няма да бъде разпространена, преди да свърши с убийството на улица „Вибесгате“.

Преди да излезе, влиза в сайта на норвежкия телефонен указател и пише: „Осло, улица Вибесгате № 2“. Предполага, че ще мине известно време, преди ченгетата да установят самоличността на

жертвата. Получава две страници с имена и ги принтира. Взима листата и ги преглежда. Изведнъж спира и затваря очи.

— По дяволите — казва Хенинг.

Неколцина от колегите му вече са там. Хенинг се приближава до униформения полицай, натоварен със задачата да разговаря с медиите. Той е висок мъж със сериозно изражение, който отговаря на стандартните въпроси със стандартни отговори. Хенинг не научава нищо полезно от него. „Още е твърде рано. В момента обработваме местопрестъплението.“ Обичайните баналности.

Малко по-късно Бругелан излиза от блока и решително се насочва към една странична уличка. Хенинг се уверява, че никой не гледа към него и хуква след инспектора. Настига го малко преди той да влезе в една патрулка.

— Имаш много работа напоследък — започва Хенинг. — Първо арестувах Йорян Мьонес, мъжа, организирай убийството на Туре Пули, а после един от приятелите на Пули е убит в същия ден, в който между него и друг от приятелите на Пули избухва скандал.

Бругелан рязко поглежда към него.

— Какво имаш предвид?

Хенинг му разказва за сценката между Роберт ван Дерксен и Петер Холте на погребението на Пули.

— Трупът горе е на Роберт ван Дерксен, нали?

Бругелан въздъхва.

— Не можеш да напишеш това, Хенинг. Още не.

— Знаем. Кога ще мога?

— Не знам. Още дори не сме казали на роднините му.

— Ок, ще чакам да получа разрешение. Но искам това да стане преди официалното изявление пред медиите.

Бругелан дълго гледа към него, след което влиза в колата. Преди да завърти ключа, той поглежда към Хенинг и кимва.

Патрулката потегля без сирени, но с висока скорост. Хенинг я изчаква да вземе завоя, след което вади мобилния си телефон и набира Хайди Шус. Знае, че тя мрази да играе ролята на секретарка за своите репортери, но този път приема инструкциите му без възражения. Дори не коментира цитатите от ужасените съседи на Роберт ван Дерксен. Вместо това го пита кога ще се върне в офиса.

— Още не съм свършил тук — лъже я Хенинг.

Всъщност той няма какво друго да прави на местопрестъплението, но има други планове. Планове, които не иска да споделя с Хайди.

Качва се в едно такси и отива в Абелсгате. След като установява, че Вероника Нансен не си е вкъщи, той продължава към стадион „Улевол“. Открива офиса на „Моделни Нансен АС“ на втория етаж, в съседство с Клиника за респираторни заболявания и алергии. „Интересна комбинация“ — мисли си Хенинг, но прогонва тази мисъл, когато влиза във фойето и кимва на жената зад лъскавия, извит тезгях на рецепцията.

— Вероника Нансен? — пита той.

— За какво става дума?

— Искам да говоря с Вероника. Тя знае кой съм.

— В момента е малко заета.

— Просто ѝ кажете, че Хенинг Юл иска да говори с нея — казва той. — И че е важно.

Секретарката се мръщи, но вдига слушалката и казва няколко изречения, които той не успява да чуе. „Не е ли странно, че Вероника се е върнала на работа толкова скоро?“ — мисли си Хенинг. Но той знае, че повечето хора се нуждаят от нещо, което да ги разсейва в моменти като този и искат да се върнат към предишния си живот възможно най-скоро.

— Заповядайте — казва секретарката и сочи към един коридор. Хенинг усмихнато ѝ благодари за помощта. Чука два пъти на вратата, на която с големи сребърни букви пише „ВЕРОНИКА НАНСЕН“. Глас

от другата страна го моли да изчака малко. След това чува стъпки. Вратата се отваря.

— Здравей, Хенинг — казва Нансен, видимо изненадана.

Прави му път да влезе, след което заобикаля бюрото си и сяда. Хенинг ѝ разказва за убийството на Ван Дерксен. Когато свършва, тя се обляга с лакти на бюрото и косата ѝ пада пред очите.

— Какво, по дяволите, става? — пита Нансен.

— Господ знае — отговаря Хенинг и сяда.

Стаята изведнъж става тясна и тиха. Той и дава известно време, за да осмисли новините.

— Петер е най-очевидният заподозрян след случилото се вчера — започва Хенинг. — Нали и преди е заплашвал да убие Роберт?

Казва го като въпрос, но Нансен не отговаря.

— Знаеш ли какво е правил Петер след бдението?

— Някои момчета отидоха да потренират, струва ми се. Но останалите си тръгнаха.

— Тренирали са вчера?

— Да, постоянно са във фитнеса. Според Петер това бил най-добрият начин да почетат паметта на Туре.

Тя клати глава.

Хенинг си припомня убийствата едно по едно. Юке Брулениус, посечен с брадва. Туре Пули, отровен. Роберт ван Дерксен, застрелян. И тъй като Йорян Мьонес вече е в ареста, значи няма как да е бил той, освен ако не е планирал убийството на Ван Дерксен отдавна.

„Убийците са повече от един — заключава Хенинг. — Сигурен съм.“

— Можеш ли да си служиш с пистолет? — пита той и веднага осъзнава как звучи този въпрос.

— Защо ме питаш това?

— Просто съм любопитен.

— Не ти вярвам. Никога не си „просто любопитен“.

Хенинг се опитва да избегне пронизващия поглед на Нансен.

— Познаваш ли някой, който притежава пистолет?

— Всички, струва ми се.

— Ами Туре? Той имаше ли?

— Да.

— Използвала ли си го?

— Да, няколко пъти. Беше доста отдавна.

— Значи знаеш как да си служиш с него?

— Да.

Лицето ѝ изведнъж потъмнява.

— Но снощи не съм го ползвала, ако това ме питаш.

— Не те питам това — отговаря Хенинг и извърща поглед.

Но той знае, че никой не е имал по-безпроблемен достъп до бокса на Пули от нея. И е могла да има хиляди причини да иска смъртта на своя съпруг, излежаващ присъда за убийство. Ами ако Ван Дерксен е знаел нещо? Ами ако именно затова е бил убит?

Командният център — КЦ — се намира между червената и зелената зона на шестия етаж на полицейския участък. Отдел „Тежки престъпления“ провежда всички свои събрания в Командния център. Там се свикват и ежедневните конферентни срещи в осем часа сутринта с представители на Института по съдебна медицина, на които се обсъждат резултатите от последните аутопсии.

Стаята е изпълнена със златно сияние благодарение на скандинавските мебели и жълтия линолеум на пода. Бярне Бругелан сядна на един черен стол и си налива чаша кафе от голямата метална кана. Дежурният полицай, униформен мъж с платинено руса коса и двойна брадичка, стои пред бялата дъска, държейки маркер. Преди да напише името на Роберт ван Дерксен с големи букви на дъската, той вдига панталоните си нагоре, но след малко те пак се свличат.

Дежурният полицай набързо обобщава фактите от случая. Почвата от саксията, отпечатъка от обувка тридесет и девети номер пред апартамента на Ван Дерксен и куршумите. Когато свършва, Бругелан става и осведомява колегите си за случилото се на погребението на Туре Пули.

— Интересно — казва главен инспектор Арилд Йерстад. — Как научи за това?

— Хенинг Юл ми каза — отговаря Бругелан. — Бил е там. Ние също трябваше да изпратим човек.

Бругелан поглежда към Пиа Ньоклеби, която свежда глава. В залата се настанява тягостна тишина. Йерстад гали мустака си с два пръста, след което прочиства гърлото си.

— Трябва да знаем какво е правил Петер Холте след погребението. Бярне, вземи Емил със себе си и му отидете на гости.

Бругелан и Хаген кимват.

— Санлан, ти открий с какви хора е общувал Ван Дерксен. Освен ако не извадим късмет, ще трябва да ги разпитаме всичките.

Санлан кимва.

— Сигурно ще го направим и без това — обажда се Ньоклеби.

— Трябва да помислим и за други възможности — продължава Йерстад. — Ако става дума за грабеж, искам да знам какви ценности е притежавал Ван Дерксен. Искам да знам имената на всички, с които си е контактувал през последните двадесет и четири часа. Трябва да говорим с всички потенциални свидетели. Съседи. Приятели. Проверете дали към неговия блок са насочени камери — може би са заснели нещо подозрително. Имаме нужда от списък с всички таксита, минавали през този район. Пиа, искаш ли да добавиш нещо?

— Ще пусна името му в програмата. Може да изскочи нещо.

— Да, направи го — казва Йерстад и става. — Хайде на работа.

Няколко секунди по-късно в Командния център вече няма никой.

Бругелан и Хаген паркират пред апартамента на Холте на Херслебсгате. Трима мъже, застанали пред един плод и зеленчук на ъгъла, се обръщат любопитно към тях. „Трябваше да вземем колата на Хаген“ — мисли си Бругелан. Патрулките привличат твърде много внимание. А неговата кола е на ремонт. Отново.

Излизат и бързо изкачват стъпалата до апартамента на Холте на третия етаж. Хаген натиска звънеца. След малко чуват тежки стъпки от другата страна. Вратата се отваря. На прага застава усмихнат мъж, чието лице е наполовина покрито с пяна за бръснене.

— Петер Холте? — пита Бругелан.

Изражението на мъжа веднага се променя — усмивката изчезва и веждите му се сключват.

— Аз съм детектив инспектор Бругелан, а това е детектив сержант Хаген. Имаме съдебна заповед. Може ли да влезем за малко?

Холте се мръщи.

— Защо? — пита той и излъчва гърди.

— Става дума за Роберт ван Дерксен.

— Какво за него?

Тонът му е предизвикателен.

— Мъртъв е.

Холте не отговаря, а продължава да гледа страшно към Бругелан.

— Може ли да влезем?

Холте не отстъпва. Пяната за бръснене капе от лицето му. Минават няколко секунди, след което изражението му изведнъж се

променя, сякаш чак сега осъзнава думите на Бругелан. Неохотно им прави място да влязат. Бругелан първи прекрачва прага и веднага спира. Буци пръст са разпилени по пода. Хаген и Бругелан се споглеждат, след което последният се обръща към Холте и влиза, без да сваля обувките си.

— Как е станало? — пита Холте.

— Първо трябва да ви кажа, че този разговор се записва — отговаря Бругелан и му показва своя диктофон. Холте преглъща и кимва.

— Къде бяхте снощи?

— Ами... бях във фитнеса.

— Сам ли бяхте или имаше и други?

— Кент Хари и Гайр бяха там. Както и още няколко момчета.

— Но не Роберт?

— Не. Роберт и аз... — Холте спира, търсейки подходящите думи. Не ги намира в следващите тридесет секунди.

— Колко дълго тренирахте?

— Бях там до... — Холте извърща поглед от Бругелан, докато мисли. — До осем или девет часа, струва ми се.

Бругелан кимва. Според съдебния лекар Ван Дерксен е бил убит между девет и десет часа.

— Къде ходихте след тренировката?

— Прибрах се вкъщи.

— Сам?

— Да.

— И оттогава сте тук?

— Да, аз...

Холте млъква и примигва объркано.

— Кой номер обувки носите?

— Кой номер? Защо искате да знаете това, по дяволите? — Тонът му изведнъж става агресивен.

— Просто отговорете на въпроса, ако обичате.

Холте свежда глава.

— Тридесет и девети — промърморва той.

— Какво казахте?

— Тридесет и девети.

Хаген и Бругелан отново се споглеждат. След това Бругелан казва:

— Бихме искали да дойдете с нас в участъка.

Есемесът от Бругелан съдържа една-единствена дума: „Ок“. Но Хенинг няма нужда от нищо друго, за да напише своята статия, да публикува името на жертвата и да подчертае връзката на този случай с Туре Пули. Изведнъж вече не става дума просто за едно убийство. Хенинг дори споменава ареста на Йорян Мьонес, въпреки че не разкрива името му.

Статията му веднага е качена на първата страница на сайта на „Новините 123“, което не го изненадва особено, но все пак чувството е приятно. Всички конкурентни новинарски сайтове публикуват свои статии, цитирайки неговата. „От една страна това може и да попречи на разследването“ — мисли си Хенинг. Натискът върху полицията ще бъде увеличен, а по-нататъшното отразяване на случая ще бъде затруднено. Но той няма избор. Новината си е новина. И ако има късмет, допълнителният натиск ще накара ченгетата да работят още по-усърдно.

Хенинг звъни на Бругелан, за да го попита как върви разследването. Инспекторът не вдига, което не го учудва. Хенинг му пише есемес: „Обади ми се, когато имаш време“.

Замисля се за убийството на Юке Брулениус. Още от самото начало Роберт ван Дерксен е изглеждал като главният заподозрян, но Туре Пули веднага е отхвърлил тази възможност. Хенинг донякъде е съгласен. Мъж, който е толкова жаден за внимание, не би могъл да държи нещо в тайна цели две години. Но е напълно възможно да е знаел нещо изключително важно, без да го осъзнава.

Въздухът е лепкав и застоял, въпреки че Бярне Бругелан и Петер Холте седят в стая за разпити №1 само от няколко минути. Тънък бял микрофон виси от тавана. Камера гледа към тях от своята позиция над вратата. Бругелан знае, че в момента Йерстад и Хаген стоят в Командния център и гледат разпита на един от мониторите. Той е

могъл да говори с Петер Холте и в кабинета си, но всички се чувстват по-неудобно в стаята за разпити.

— Трябва ли ми адвокат? — пита Холте.

— Мислите ли, че ви трябва?

Холте не отговаря.

— Можем да ви осигурим адвокат, ако искате такъв.

— Не съм направил нищо нередно, така че за какво ми е? — отговаря предизвикателно Холте. Бругелан поглежда набитото тяло пред себе си. Както винаги, то е обвито в броня от агресия, но има и още нещо. „Уплашен е“ — осъзнава Бругелан.

— Притежавате ли пистолет? — пита той.

— Имам оръжие, да.

— Какво оръжие?

— „Зиг Зауер“ 9.

„Девет милиметра — мисли си Бругелан. — А това е модел, на който може да бъде монтиран заглушител.“

— Имате ли разрешително за него?

— Да, разбира се.

— Кога за последно сте го ползвал?

— Отдавна — отвръща Холте и започва да чопли ноктите си. Малки капчици пот са избили по челото му.

— Разбрах, че сте се спречкал с Роберт ван Дерксен на погребението на Туре Пули вчера. Защо?

Холте свежда глава. Тонът му става още по-предизвикателен.

— Роберт отмъкна приятелката ми, докато бях в затвора. Освен това вече не бе приятел на Туре. Идването му на погребението беше грешка.

— Вчера отидохте ли до апартамента му?

— Не.

— В коридора на жилището ви имаше много пръст.

— Е, и?

— В коридора на Роберт също намерихме пръст.

— Не виждам нищо странно в това.

— Открихме отпечатък от обувка пред апартамента му. Същия номер като вашия.

Холте вдига глава. На лицето му е изписан страх.

— Няма начин това да е мой отпечатък — заявява гневно той.

Бругелан не отговаря, но продължава да гледа към Холте. Тягостната тишина се проточва.

— Ок — казва Бругелан и става. — Изчакайте тук, моля.

Отива до таблото и спира записа, излиза от стаята и се насочва към Командния център. Йерстад и Хаген се обръщат, когато влиза.

— Какво мислите? — пита Бругелан.

— Време е да поискаме заповед за обиск — отговаря Йерстад.

Претърсването на дома на заподозрян никога не е било по вкуса на Бярне Бругелан. Ровене в чекмеджета, шкафове и гардероби в търсене на доказателство, което ще даде нова насока на случая или ще докаже вината на заподозрения. Той оценява важността на тази работа, разбира се, но се радва, че рядко му се налага да я върши, защото го прави раздражителен и нетърпелив.

Да си оперативен агент е нещо друго. Тогава просто не можеш да не бъдеш търпелив, ако искаш да заловиш престъпниците. Това е динамична, напрегната работа. Трябва да наблюдаваш заподозрените от разстояние и внимателно да следиш всеки техен жест и всяка разменена дума. Какво правят, къде отиват, с кого разговарят и кога. По този начин започват да се открояват тенденции в тяхното поведение, които служат за основа на по-нататъшни разследвания и помагат да бъдат елиминирани маловажните играчи. Но доказателства, открити в апартамент и анализирани в лаборатория — това е женска работа.

Въпреки това Бругелан взема участие в претърсването на апартамент на Петер Холте, защото Холте е негов заподозрян. Неговата работа е довела до арестуването му. И доказателствата, открити в апартамент му, са повече от достатъчно, за да увисне на въжето за убийството на Роберт ван Дерксен. По тази причина Бругелан се чувства щастлив, когато се връща в кабинета си и сяда зад бюрото. Вади мобилния си телефон и вижда, че има десетки обаждания и есемеси от познати и непознати номера. Това най-вероятно означава, че Хенинг е публикувал своята статия за Роберт ван Дерксен.

Защо му се струва, че е бил предаден? Чувството е неприятно, но бързо отминава. Нюклеби и Йерстад искат лично да ръководят потока от информация и на теория Бругелан няма нищо против. Всъщност се радва, че някой друг иска да се занимава с медиите. Но Юл е специален случай. Въпреки че може да бъде голям досадник, той има добър нюх. И обикновено надушва истината. Като сега.

Бругелан преглежда есемесите, които е получил, и вижда, че Юл иска да му се обади. Поглежда часовника си. След малко трябва да поднови разпита на Петер Холте и има нужда от няколко минути, за да се подготви. „Но имам време за един кратък разговор“ — казва си той и натиска зелената слушалка. Юл вдига почти веднага.

Бругелан му казва за ареста и предстоящото обвинение към Петер Холте, но при условие че тази информация няма да се озове във вестника.

— Сигурен ли си, че е той? — пита Юл.

— Открихме оръжие в апартамента му, с което вчера е било стреляно.

— Така ли? А той какво каза по въпроса?

— Още не сме говорили за това. Но ще му е трудно да се измъкне от ситуацията, особено при наличието на другите доказателства.

— Какви други доказателства?

Бругелан се колебае, но после му казва за пръста в коридора и за отпечатъка от обувка със същия номер, който носи Холте. Когато свършва, Хенинг мълчи.

— Какво има? — пита инспекторът.

— Нищо. Просто... просто всичко това ми звучи много странно — отговаря Хенинг.

— Кое?

— Не виждам защо Холте е направил нещата толкова лесни за вас. Освен това според мен има някаква връзка между убийството на Юке Брулениус и убийството на Роберт ван Дерксен, но още не съм сигурен каква.

— И какво те кара да мислиш, че има връзка между двете убийства? Нищо конкретно, нали? Имаме нужда от доказателства, Хенинг. Като например липсващото оръжие, с което е било извършено убийството. И трябва да поставим брадвата в ръцете на убиеца, независимо дали той е Петер Холте или някой друг.

Бругелан чува въздишка, но Хенинг не казва нищо.

— Съществува и възможността Пули наистина да е убил Юке. Не забравяй това.

— Не — отговаря Хенинг унило. — Няма. Просто не виждам никакъв смисъл.

„Изведнъж всичко се случва едновременно“ — мисли си Хенинг. Дори времето сякаш се променя. Отнякъде се появява зловец на вид черен облак. Възможно ли е Петер Холте да е убил и Юке Брулениус? Хенинг не може да си представи как мъж, когото всички смятат за пълен неудачник, може да планира и извърши едно на практика гениално убийство, а след това тотално да обърка нещата, убивайки един от най-старите си приятели.

Така че Хенинг звъни на Гайр Грьонинген, но той не вдига. Хенинг звъни отново, със същия резултат. Чак при третия опит Грьонинген най-накрая вдига и неохотно се съгласява да се срещнат пред супермаркета в Грьонлан. Когато Хенинг пристига, вече е започнало да вали. Грьонинген се е скрил под чадър, но Хенинг не обръща внимание на пороя.

Решава да говори по същество.

— Арестуваха Петер — обявява той.

Грьонинген го поглежда невярващо.

— Проклет идиот — казва той и стиска дръжката на чадъра с такава сила, че кокалчетата му побеляват. — Не знам как някой може да бъде толкова глупав.

Грьонинген клати глава и изглежда готов да пребие първия човек, който се изпречи на пътя му. Хенинг инстинктивно прави крачка назад.

— Какво ти прошепна той на погребението вчера?

Грьонинген го пронизва с поглед, след което се оглежда, сякаш за да се увери, че никой не може да ги чуе.

— Видях да ти прошепва нещо — продължава Хенинг. — А след това сви юмрук.

— Да — отговаря Грьонинген. — Но това нямаше нищо общо с Роберт.

— Тогава за какво ставаше дума?

— Каза ми, че ако някой посмее да прекатури надгробната плоча на Туре, ще...

Гронинген свива юмрук, имитирайки Холте. Хенинг си спомня една статия, която е принтирал, за това как гробът на Видар Фел е бил осквернен, но не помни подробности.

— На бдението наговори още глупости — продължава Грьонинген. — Каза, че Роберт щял да си получи заслуженото и така нататък. — Той отново клати глава. — Но трябва да знаеш, че Петер си е такъв. Избухлив е и често действа първосигнално, но иначе е свестен тип. Освен това е имал предостатъчно възможности да се разправи с Роберт, но не го е направил.

— Защо не?

— Може би защото е знаел, че няма да може да се справи. Петер е по-силен физически, но Роберт бе много по-ловък с ръцете. Напълно сигурен съм, че Петер нямаше да може да го надвие в ръкопашен бой.

— Може би затова Петер е решил да го застреля.

— Да, но е можел да направи това по всяко време. Защо ще го убива в деня, в който сто човека са го видели да се кара с Роберт? Все едно... все едно е искал да го заловят.

Хенинг кимва в съгласие.

— Владее ли „удара на Пули“?

Хенинг вдига лакът, за да покаже какво има предвид. Грьонинген се колебае.

— Може и да го е пробвал, но както казах, в техническо отношение Петер не е нищо особено. Просто мускулна маса.

„Точно така“ — казва си Хенинг. И ако Петер е бил твърде уплашен, за да се сбие с мъж като Роберт ван Дерксен, значи едва ли си е пробвал късмета с Юке Брулениус.

„Тук има нещо нередно“ — казва си Хенинг. Мислите му отново се връщат към Туре Пули.

— Ти тренира ли с Туре в нощта на убийството на Юке?

— Да, винаги тренирахме заедно.

Хенинг го поглежда.

— Отделни шкафчета ли имахте?

— Да.

— И предполагам, че сте ги заключвали, докато сте тренирали?

— Разбира се. Не сме идиоти.

— Къде държахте ключовете от шкафчетата?

— Дългогодишните членове на фитнеса имаха право да ги оставят на рецепцията или в офиса на Кент Хари. Що се отнася до Туре... зависеше от това кой е на работа. Той предпочиташе да се уповава на хора, а не на ключалки. Защо питаш?

Хенинг пренебрегва въпроса и се замисля. Интересно.

— А докато тренирахте, как разбрахте колко е часът?

— На стената имаше часовник.

Хенинг го поглежда.

— Часовникът зад рецепцията?

Грьонинген кимва.

— Вече никой не носи ръчни часовници. Всички имат мобилни телефони.

„Пули е направил точно това след края на тренировката — мисли си Хенинг развълнувано. Проверил е дали има съобщения или пропуснати обаждания.“ Това е първото нещо, което самият Хенинг прави, след като се събуди или излезе от банята. „Значи не само часовникът на телефона на Пули е бил саботиран“ заключава той.

Часовникът в „Сила & респект“ също е показвал грешно.

Хенинг благодари на Грьонинген за отделеното време и се насочва към фитнеса. Очаква мястото да е пълно с хора, след всичко случило се, но всъщност е точно обратното — вътре няма почти никого. Хенинг предполага, че всички още са в шок.

Стъпва на лилавия килим. Високата жена на рецепцията изглежда дори по-намусена от обикновено, когато го вижда. Хенинг пренебрегва смръщения ѝ поглед и пита дали Кент Хари Хансен е наоколо.

— Не разбрахте ли, че не сте добре дошъл тук?

— Разбрах — отговаря Хенинг. — Но въпреки това трябва да говоря с него. Къде е?

— Не знам.

Хенинг кимва, но вниманието му е привлечено от часовника на стената зад нея. Той вади мобилния си телефон и сравнява двата часовника. Показват един и същ час. „Нищо чудно — мисли си той. — Ако някой нарочно е преместил стрелките в нощта на срещата между Пули и Юке Брулениус, този някой със сигурност ги е преместил обратно по-късно същата вечер или на следващата сутрин. Иначе щеше да се издаде.“

Но кой би могъл да го направи?

— Онзи часовник там — започва той. — Знаете ли дали...

Хенинг се колебае, чудейки се как да формулира въпроса.

— Винаги ли е точен? — пита накрая той и веднага осъзнава, че въпросът му е твърде очевиден.

— Да — отговаря тя, без да вдига поглед от списанието си.

— Знаете ли дали е изоставал... в миналото?

Хенинг изстенва вътрешно. Какъв глупав въпрос! Чува дрънчене на тежести зад себе си.

— Нямам представа — отговаря тя с отегчен глас.

— Питам, защото се чудя дали е изоставал на двадесет и шести октомври преди две години?

Тя вдига глава. Вече не изглежда толкова отегчена.

— Нощта, в която Юке Брулениус беше убит — информира я Хенинг. — Тогава бяхте ли на работа?

Жената изсумтява.

— Да не мислите, че си спомням?

— Не, но можете да проверите, нали? Сигурно имате някакъв списък в компютъра. График на дежурствата или нещо подобно. Колко хора работят тук?

— Трябва да говорите с Кент Хари — казва тя и отново забива поглед в списанието. — Но се съмнявам, че ще иска да ви помогне.

Хенинг отново поглежда часовника зад нея и стената, на която е окачен. След това очите му се насочват надолу, към тениската ѝ. На нея са нарисувани три маймунки, които се забавляват.

— Тази тениска ваша ли е? — пита той и сочи маймунките.

Тя вдига глава.

— Господи, разбира се, че е моя! Що за глупав въпрос е това?

Хенинг бавно кимва, но продължава да я зяпа. Тя отвърща невъзмутимо на погледа му, а устата ѝ е извита надолу в недоволна гримаса.

— Случайно да имате тениска на „Акс“?

Жената се вглежда в лицето му, търсейки причината за този въпрос.

— Защо питате?

Хенинг не отговаря. Известно време двамата се гледат, след което той казва:

— Просто съм любопитен. Беше ми приятно.

Бярне Бругелан сяда в стола на полицейския участък и оставя чашата кафе на масата пред себе си. Ярка светлина струи през големите прозорци. Масажира лицето си, опитвайки се да пропъди умората. Последните няколко дни са изпълнени със събития. Туре Пули, Турлайф Бренден, Йорян Мьонес, Роберт ван Дерксен. Въпреки това не би трябвало да се чувства толкова изтощен. Все пак това му е работата. Така че каква е причината за тази умора? Да не би да остарява? Може би тялото му се опитва да му каже, че е време да намали скоростта?

„Не“ — казва си той. Никога няма да намали скоростта. Всичко или нищо. Ще дава всичко от себе си до деня, в който гушне чемшира.

Бругелан вади мобилния си телефон и в същия миг получава есемес от Анита.

„Здрасти, скъпи. Би ли купил вечерята тази вечер? Уда Марие ще се прибере вкъщи заедно с Алиша след детската градина. Купи нещо здравословно и вкусно. ххх.“

Бругелан бързо отговаря: „Добре“.

Вижда, че по време на разпита на Петер Холте са се натрупали седем неприети обаждания. Проверява списъка с номера. Репортери. Хенинг Юл, два пъти. Освен това е оставил съобщение на гласовата му поща.

Бругелан въздъхва и си припомня укора в гласа на Йерстад на последното заседание. Както винаги, става дума за изтичане на информация. И очите на Йерстад намекуват, че той държи Бругелан отговорен, тъй като е споменал своя разговор с Юл на сутрешното заседание. Шефът им ги е предупредил да не говорят повече с пресата и ги е заплашил със сериозни последствия, ако пренебрегнат заповедта му.

Бругелан гледа името на Юл. След това поклаща глава и прибира телефона си. „Достатъчно за един ден“ — мисли си той.

Хенинг се опитва да се обади на Кент Хари Хансен на път за вкъщи, но никой не вдига. Докато върви, си мисли за ареста на Петер Холте и за трупациите се доказателства срещу него. Точно като Туре Пули. И точно като братовчед си, Холте настоява, че е невинен. „Историята се повтаря“ — мисли си Хенинг. Но ако наистина се окаже, че Холте е невинен, значи някой друг е имал причина да убие Роберт ван Дерксен. Каква причина? И защо Холте е трябвало да бъде натопен за убийството?

Хенинг се сеца нещо, което Ирене Отнес му е казала при последния им разговор. Обажда ѝ се, за да я пита какво е имала предвид с думите, че Петер Холте не представлява предизвикателство за жените.

— Ами... защото е слабохарактерен — отговаря тя.

— Ясно, но какво точно означава това? Дай ми пример.

Хенинг запушва другото си ухо с пръст, за да заглуши поройния дъжд.

— Всички знаеха, че Гюнхилд го въртеше на малкия си пръст. Петер се превръщаше в послушно кученце в нейно присъствие.

— Гюнхилд ли каза?

— Гюнхилд Дукен. Бившата му приятелка. Според слуховете Петер още се опитва да си я върне — не че ще успее, разбира се. За негово добро е да не успее. Двамата изобщо не си подхождат.

Хенинг кимва, минавайки покрай обществената библиотека на улица „Торвалд Мейерсгате“.

— Винаги съм изпитвала съжаление към Петер — продължава тя. — Едва ли му е лесно.

— Какво имаш предвид?

— Ходил ли си в „Сила & респект“?

— Няколко пъти.

— Значи си виждал Гюнхилд — казва Отнес. — Работи на рецепцията. А Петер тренира там почти всеки ден.

„Намръщено момиче“ — мисли си Хенинг и бърза да премине през кръстовището пред църква „Св. Павел“, преди да е станало

червено.

— А когато тя не е на работа, Петер продължава да вижда неща, които му напомнят за нея.

— Какви неща? — пита той и спира пред магазин „Пробат“. На витрината е изложена бяла тениска със стара снимка на шведската певица Карола Хегквист. Надписът под щастливото ѝ християнско лице гласи: „Страннико, защо се криеш от мен?“

— Гюнхилд проектира логото на фитнеса — казва Отнес.

— Логото на „Сила & респект“?

Хенинг опитва да си го представи, а мислите му препускат.

— Гюнхилд бе една от първите, на които Видар помогна, след като започна да работи с бивши наркомени. Тя бе стигнала дъното — кражби, наркотици и кой знае още какво. Видар ѝ помогна да стъпи на краката си и я записа на уроци по графичен дизайн. Стана доста добра. И когато Видар реши да отвори „Сила & респект“, тя проектира логото.

— Ясно — казва Хенинг.

— Видар ѝ осигури още няколко поръчки. Един стриптийз клуб в Майорстюа, например.

— Имаш предвид „Асгард“?

— От къде знаеш? Ходил ли си?

— Да. Но не е това, което си мислиш.

— Да, всички така казват. Но не трябва да бъда толкова сурова с Гюнхилд. Животът ѝ не е бил никак лесен. И беше страшно разстроена, когато откри трупа на Видар онази сутрин.

Хенинг понечва да каже нещо, но вместо това продължава да зяпа тениските, изложени в магазина. Без да осъзнава какво прави, той отпуска ръце, включително тази, с която държи телефона. Няколко минути гледа през витрината на магазина, след което осъзнава, че досега не е разбирал нещо.

Но вече разбира.

Хенинг веднага звъни на Бругелан, но инспекторът не вдига. Решава да се обади в участъка и да помоли да го свържат с Бругелан, но му казват, че той не е на разположение. Същото се отнася за Ньоклеби и Йерстад. „Сигурно са на заседание“ — мисли си Хенинг и за пореден път набира номера на Бругелан, след което оставя дълго съобщение на гласовата му поща. Може би най-дългото в историята на телекомуникациите. Когато свършва, дисплеят на телефона му е замъглен. Хенинг опитва да го избърше, но дрехите му са мокри и успява единствено да го намокри още повече.

Прибира се и се преоблича, след което започва да крачи нагоре-надолу из кухнята, мислейки за онези парчета от пъзела, които през цялото време са били пред очите му. Но най-накрая е успял да ги сложи по местата им.

Дрехите, които е видял да съхнат на сушилника в дневната на Холте, са били на Гюнхилд. Именно тя се е появила пред апартамента на Холте онзи ден и едва не е заловила Хенинг. Според Ирене Отнес, Гюнхилд може би все още има ключ от апартамента на Холте, въпреки че вече не са заедно. За нея би било лесно да влезе, да вземе пистолета му и чифт обувки, които най-вероятно биха й станали. А вече е имала опит в топенето на хора за престъпления, които не са извършили. Имала е мотив да убие Брулениус, ако е смятала, че той е убил Фел, както и да натопи всеки, отказал да отмъсти за Фел, като например Туре Пули. И никой не е имал по-лесен достъп до часовника в „Сила & респект“ от нея.

Но какво може да направи той? Не може да я арестува. И остава въпросът дали откритията му могат да бъдат използвани в съда, при положение че нямат оръжието, с което е било извършено престъплението. Както му е казал Бругелан: имат нужда от доказателства.

Гюнар Гома препуска нагоре-надолу по стълбите, дишайки тежко. „Най-вероятно е гол до кръста“ — мисли си Хенинг. Входната врата се тряска, а после чува женски токчета. Звукът се смесва с

шляпането на босите крака на Гома. Съдейки по звука от токчетата, Хенинг предполага, че някой е дошъл на гости на Арне, съседът от горния етаж. Малко след това чува затваряне на врата.

Мобилният му телефон иззвънява. Хенинг вдига, надявайки се, че е Бругелан или някой полицай от участъка, но вижда, че е Нора. В гърлото му засяда буца.

— Здравсти — казва той с глас, който звучи твърде пискливо.

— Здравей — отговаря тя. Звучи изтощена. Или тъжна?

Мълчанието се проточва и Хенинг веднага решава, че нещо се е случило.

— Как е Ивер? — пита разтревожено той.

— Мислех, че ти знаеш по-добре от мен — сопва му се тя.

Хенинг издиша облекчено.

— Не съм ходил при него от вчера — отговаря той.

— Нима? Ами... по-добре е — казва бързо тя.

Хенинг отива в кухнята и вади кутия натурален сок от хладилника.

— Днес ли си ходила в болницата? — пита той.

— Преди малко.

— Какво каза той?

— Чуди се как се развива случаят, върху който двамата работите.

„Разстроена е — мисли си Хенинг, взима чаша от шкафа и я пълни със сок. — Но има и нещо друго. Нещо в гласа ѝ.“ Отпива малко сок. Тишината се проточва.

— Ако те пита отново, кажи му, че съм го разрешил — казва Хенинг, по-скоро за да поддържа разговора. — Мисля, че полицаите ще арестуват извършителя по-късно тази вечер. Ако Бярне Бругелан се размърда.

Хенинг очаква въпроси, но Нора просто казва:

— Днес ходих на гроба му.

Хенинг се заковава на място и оставя чашата на масата. Значи това е чул в гласа ѝ. Секундите минават. Той затваря очи.

— Мислех над това, което ми каза в болницата онзи ден — продължава Нора, но сякаш не може да довърши това, което е започнала. Хенинг слуша със затворени очи. Въпреки че гласът на Нора е спокоен и равен, изреченията ѝ сякаш се издължават, превръщайки се в дълги, хищни ръце. — Познавам те, Хенинг. Знам,

че нямаше да кажеш това, което каза за пожара, ако си нямал причина. Знам, че не се опитваше да ме нараниш.

Хенинг е изгубил дар слово.

— Не съм ходила на гроба на Юнас от... много време. Беше ме срам.

Хенинг кимва и тишината се завръща. Самият той не е ходил на гроба на Юнас от... от...

Изведнъж Хенинг отваря очи.

Гласът на Нора продължава да звучи в ухото му, но той вече не я слуша. Включва високоговорителя и оставя телефона на кухненската маса, след което се навежда над купчината листа до принтера и започва да рови из статиите за Расмус Биелан, Туре Пули, Юке Брулениус и Видар Фел. Нора продължава да говори, но Хенинг не чува нито дума. Намира статията, която търси. Заглавието гласи:

„ГРОБЪТ НА ЖЕРТВА НА УБИЙСТВО ОСКВЕРНЕН“

По-нататък Хенинг чете:

„Това е пълен кошмар — казва Ирене Отнес. Само преди няколко седмици тя погребва своя приятел, Видар Фел, а във вторник научи новината, че някой е преобърнал надгробната му плоча и осквернил гроба. Отнес не се съмнява кой е виновникът. Миналия петък трупът на главния заподозрян за убийството на нейния приятел бе намерен в една стара фабрика в Сторо.

«Това е отмъщението на неговите приятели» — заяви Отнес за «Афтенпостен». Утешава я Гюнхилд Дукен, която открила осквернения гроб рано сутринта в събота, когато отишла да сложи цветя на гроба на Фел. Именно тя се обадила в полицията.

«Ужасно е» — заяви Дукен.“

Хенинг вдига глава, след което зяпва снимката на Ирене Отнес и Гюнхилд Дукен до прекатурената надгробна плоча на Фел.

„Ужасно е“.

— Разбираш ли какво ти казвам? — пита Нора.

Хенинг не отговаря. Продължава да зяпа снимката, придружаваща статията. Съсредоточава се върху очите на Гюнхилд Дукен.

След което хуква навън.

Хенинг се спуска надолу по стълбите и излиза в късния следобед. Дъждът барабани по плочките на двора. Вижда малка лопатка, забита в една саксия. Навежда се да я вземе и я прибира в зеления си сак, но когато се изправя, мобилният му телефон се изплъзва от джоба на ризата му и цопва с лицето надолу в една локва. Хенинг псува, взема го и бърше дисплея. Натиска произволно копче. Все още работи. Изправя се, открива своята „Веспа“ и потегля. Лошото време не го смущава. Точно обратното — може и да му е от полза.

Движението не е натоварено и само след десет минути вече вижда оградата на гробище „Гамлебиен“, където е погребан Видар Фел, заедно с още седем хиляди души. Хенинг се качва на тротоара и паркира до оградата. Високите смърчове, растящи покрай нея, закриват гледката към гробището от пътя. Минаващи коли пръскат вода от локвите по шосето. Хенинг решително се насочва към най-близкия вход и вади телефона си, за да набере Бругелан още веднъж.

Но този път телефонът му е мъртъв.

Спира и невярващо се взира в сивия, влажен дисплей. Отново опитва да го включи. Пак нищо.

— Проклятие — псува на глас, връща телефона в джоба си и влиза в гробището. Фина мъгла пълзи към него и обвива дърветата и храстите. Хенинг знае, че Фел е погребан близо до правоъгълен фонтан, който се е виждал на снимката от статията. Тръгва по една пътека от плочки, между които е израснала трева. Миризмата на влажна есен и свежи цветя го следва по петите. Надгробните плочи около него приличат на високи черни зъби, заобиколени от цветя, смачкани от силния дъжд. Не след дълго минава между две неголеми дървета и вижда високи храсти, образуващи пътека, водеща към фонтан. „Трябва да е това“ — мисли си Хенинг, докато мъглата бавно се приближава.

Когато достига фонтана, Хенинг спира и се оглежда. Надгробните плочи продължават във всички посоки. Безуспешно опитва да си припомни подробности от снимката. Започва да обикаля

фонтана, четейки имената на покойниците. Име след име. Малко по-нататък вижда отворен гроб, покрит с платнище. До него има купчина пръст, също покрита с платнище. Когато прави пълна обиколка около фонтана, Хенинг спира. Вижда името „Видар Фел“, изписано на една надгробна плоча, скрита от храсти. Приближава се и известно време разсъждава върху буквите и числата, които оформят този прекъснат живот. Дъждът се усилва.

„Един осквернен гроб винаги привлича внимание“ — мисли си Хенинг. Всички са решили, че този вандалски акт е бил отмъщение за убийството на Юке Брулениус. Не е имало причина да бъдат задавани въпроси. Никой не се е замислил за преобърнатата пръст — какво друго би могло да има заровено в нея, освен ковчег? Никой не би си помислил, че едно момиче, дължащо живота си на Видар, би направило това на гроба на своя спасител.

Идеално скривалище за оръжие, с което е било извършено убийство.

Хенинг оставя сака си до гроба на Фел и се оглежда. Наоколо няма никого. Времето е твърде лошо. Той коленичи и разглежда земята около гроба. Докосва тревата. Тя е влажна и твърда. Нищо чудно — вандалството е било извършено преди почти две години. Хенинг става и поглежда надолу по пътеката, образувана от храстите. Чува само далечния грохот на коли, минаващи по улицата, барабаненето на дъжда по надгробните плочи и клокоченето на фонтана.

„Наистина ли ще направиш това? — пита се той. — Няма ли да е по-добре първо да убедиш някого, че е напълно наложително?“ Хенинг вади телефона си и отново опитва да го съживи, но без резултат.

Оглежда се един последен път, след което грабва сака и вади малката лопатка. Няколко секунди гледа гроба на Фел, стиснал лопатката в ръка. Не само има чувството, че осквернява нечий гроб. Наистина го прави. Но трябва да открие дали е прав.

„Направи го — казва си той. — Направи го с уважение.“

Натиска лопатката в меката трева. Тя влиза много лесно. Повтаря движението и маркира около половин квадратен метър пред надгробната плоча, след което внимателно обелва тревата и я оставя до плочата. Започва да копае. Колкото по-дълбоко забива лопатката, толкова по-отвратен се чувства от себе си. Никога не е вярвал в Бог и никога не е разбираал хората, които организират целия си живот около

своята вяра, но въпреки това има чувството, че извършва светотатство. Намеренията му са почитени, но нищо не може да промени факта, че осквернява нечий гроб и нечия вяра. Хенинг опитва да се убеди, че целите оправдават средствата.

От време на време спира и се оглежда, но видимостта става все по-ограничена. Често бърше лицето си, но от това няма почти никаква полза — дъждът е твърде силен. Продължава да копае, забивайки лопатката все по-дълбоко, надявайки се скоро да попадне на нещо, различно от камъчета или пръст.

След петнадесет минути Хенинг се изправя и поглежда надолу към квадратната дупка, която е изкопал пред надгробната плоча на Видар Фел. „Ковчегът трябва да е на около метър и половина по-надолу“ — мисли си той. Отдавна е подгизнал, но когато пак кляка над дупката, Хенинг има чувството, че калта и влагата се просмукват в кожата му. Вече едва си поема дъх. „Възможно ли е да греша?“ — чуди се той, но започва да копае още по-настървено.

Изведнъж лопатката удря нещо твърдо.

Хенинг удвоява усилията си, внимателно копаейки около твърдия предмет. Знае, че е открил нещо. Може да е голям камък, разбира се, но се съмнява. Започва да вади буците пръст и да ги хвърля настрани.

След това я вижда.

Дръжка на брадва.

Чувствайки се преизпълнен с енергия, започва да копае още по-настървено. Вече вижда острието. Напомня си, че не бива да нанася щети върху откритието си. С малко късмет това може да се окаже единственото доказателство, от което полицията има нужда.

Хенинг понечва да се изправи, но усеща движение зад себе си. Завърта се и вижда нещо черно, устремено към лицето му. Дори не чува звука от удара.

Бругелан вдига краката си на дивана. Алиша е сложила пластмасов замък играчка на пода пред него и в момента Ода Марие се опитва да го унищожи. Няма достатъчно енергия, за да ѝ направи забележка. Единственото, което иска в момента, е да затвори очи и да заспи.

Баща му винаги се е излягал на дивана след вечеря и не след дълго дневната се е огласяла от неговото дълбоко, носово хъркане. Бругелан си спомня колко много е искал баща му да си играе с него. Но той рядко е имал енергията за това. „Станал съм същият като него“ — мисли си Бругелан.

— Искаш ли кафе, скъпи? — чува той от кухнята.

— Не, благодаря.

Кукла, облечена в розово, прелита през стаята и пада на пода. Бругелан се мръщи на Ода Марие, но тя не му обръща внимание. Анита влиза в дневната и му прави знак да мръдне, за да може да седне до него на дивана. Бругелан се премества с няколко сантиметра наляво.

— Изглеждаш капнал — казва тя и слага топла ръка на челото му.

— Просто съм изморен — отговаря той и се прозява.

Тя се усмихва.

— Позволено ти е да кажеш, че си изтощен.

Бругелан поглежда към тънката ѝ, нежна шия. Протяга ръка и я гали по меката, гладка буза.

— Според мен трябва да си вземеш два дни отпуска — казва тя. — Не е здравословно да работиш толкова много.

— Не мога — отговаря той.

— Разбира се, че можеш.

— В момента разследваме важен...

Прекъсва го мобилният му телефон, оставен на масичката. Анита го поглежда неодобрително. Бругелан свива рамене.

— Би ли ми го подала? — пита той.

Тя неохотно му подава телефона. Непознат номер. Може да е участъка. „Може и да е някой нахален журналист“ — мисли си той, но няма желание да продължава този разговор с Анита, затова вдига.

— Бярне Бругелан? — пита напрегнат женски глас.

— Същият.

— Казвам се Нора Клеметсен. Разговаряли сме няколко пъти.

Бругелан се замисля. Името му звучи познато.

— Работя за „Афтенпостен“ — започва тя.

Той понечва да я прекъсне, но тя го изпреварва.

— Но не ви се обаждам в ролята си на журналист. Аз съм бившата съпруга на Хенинг Юл. И ви се обаждам, защото... защото съм разтревожена за него.

— Така ли? — пита Бругелан и се изправя.

— По-рано днес говорихме по телефона, но той изведнъж млъкна. Няколко пъти се опитах да се свържа с него, но без успех. В момента съм пред апартамента му, но колкото и да звъня, той не идва да ми отвори. Не знам дали не е паднал. Всичко може да му се е случило. Вие чувал ли сте се с него?

Бругелан клати глава.

— Не.

— Точно преди да спре да говори, той ми каза, че ви чака да предприемете нещо, защото открил кой е извършителят.

— Казал е това?!

— Да.

— А сега не можете да се свържете с него?

— Точно така.

Бругелан започва да крачи неспокойно из стаята.

— Добре — казва той. — Ще ви позвъня след малко.

Прекъсва връзката и отваря списъка с приети обаждания. С периферното си зрение вижда, че Анита го гледа. Отваря есемеса от Юл, но той е просто напомняне да провери гласовата си поща. Бругелан набира номера и нетърпеливо изчаква сигнала. След това чува развълнувания глас на Юл. Докато опитва да сложи обувките си, все още държейки телефона в ръка, той чува заключението на Юл.

— По дяволите! — казва Бругелан и хуква през глава.

На път за апартамента на Хенинг в Грюнерльока, Бругелан звъни на Йерстад, за да му каже какво се е случило. След това се обажда на Фредрик Станг и му нарежда да се свърже с някого от „Сила & респект“, който знае къде може да бъде намерена Гюнхилд Дукен, ако не си е вкъщи. Опитва се да звъне и на Юл, но се включва гласовата му поща. Бругелан не си спомня това да се е случвало преди.

Двадесет минути след обаждането на Нора Клеметсен, Бругелан паркира пред „Сайлдуксгатен“ №5.

— Чухте ли се с него? — пита Нора.

— Не.

Бругелан звъни на звънеца на Юл, но никой не отваря. Пробва другите звънци. Няколко човека отговарят. Инспекторът се представя. След малко вратата избръмчава, той я отваря и влиза в коридор, който смърди на котки и боклук. Изведнъж забелязва, че Нора изостава.

— Какво има? — пита я той. Тя е преbledняла като призрак и се оглежда с разширени от ужас очи. — Какво става?

Бругелан трябва да се върне назад и да се приближи до нея, преди Нора да реагира.

— Това е мястото, където... се случи — казва тя.

— Кое?

— Юнас — отговаря Нора и забива поглед в земята. — Там.

Тя сочи, но без да вдига глава. Бругелан проследява пръста ѝ и вижда три греди, заковани една за друга, оформяйки футболна врата без мрежа. До вратата има пързалка и пясъчник. Погледът на Бругелан спира на плочника зад пързалката, който се намира точно под балконите.

Отново се обръща към Нора. Понечва да я попита защо, по дяволите, Хенинг продължава да живее тук след смъртта на сина им, но после решава, че тя едва ли знае отговора на този въпрос. А в момента нямат време за това.

— Идвам — казва немощно тя.

Бругелан се приближава до входната врата и натиска всички копчета на интеркома. След малко вратата избръмчава и той влиза. Изкачва стъпалата през две. Нора се опитва да не изостава. Входната врата се затръшва след нея. Врати на апартаменти се отварят и любопитни лица надничат към него, но Бругелан не им обръща внимание. Стига втория етаж и чука на вратата на Хенинг, но никой не

отваря. Хваща дръжката. Заключено. Отново звъни на мобилния телефон на Хенинг. Нора изкачва последните няколко стъпала. Той вдига пръст пред устните си. Тя спира.

Никакъв звук.

— Проклятие — промърморва Бругелан и прекъсва връзката. —
Случайно да имаш ключ?

— Аз?

Той се оглежда, чудейки се какво да предприеме. Изведнъж вади телефона си и набира друг номер. Нора го поглежда въпросително.

— Тук е детектив инспектор Бярне Бругелан от отдел „Тежки престъпления“. Намирам се на улица „Сайлдуксгатен“ № 5 в Грюнерлъока. Имам нужда от помощ за отварянето на една врата. Спешно.

Гюнхилд Дукен гледа с презрение към Хенинг Юл, който лежи на мократа, изровена пръст, докато от главата му шурти кръв. Тя маха мокрия перчем от очите си, прави крачка напред и забива лопатата в земята. Сигурна е, че е мъртъв. Дъждът измива част от кръвта, изтичаща от черепа му. Дукен се усмихва доволно и се оглежда. Напълно сами са.

Може би не трябваше да го убива, преди да го накара да й каже от къде знае къде е скрита брадвата, но в крайна сметка няма никакво значение. Не можеш да имаш всичко в този живот. Важното е, че го е неутрализирала навреме. „Това е достатъчно — казва си тя. — Сега е време да се размърдаш.“

Решила е да убие Хенинг още преди той да излезе от „Сила & респект“, след онези въпроси за часовника и най-вече за тениските й. Дори не се е прибрала вкъщи, за да вземе някакво оръжие — просто тръгва след него. Знае твърде много. И ако не е бил онзи полугол дъртак на стълбите, би позвънила на вратата му, да влезе вътре и да удуши Юл в собствения му апартамент. Така нещата биха били много по-прости. И би разполагала с много повече оръжия. Сега е трябвало да се задоволи с лопатата, която е намерила на гробището.

Но къде може да скрие трупа?

„Трябваше да помислиш за това, преди да го халосаш“ — казва си тя. Не че тогава е щяла да измисли нещо. Но много добре знае, че няма как да изнесе тялото от гробището, без да я видят, независимо от лошото време.

Съжалява само за едно — че не се е разправила с него много по-рано. Трябвало е да се досети, че представлява заплаха. Роберт също е бил заплаха, но по различен начин. Тя е тренирала с него няколко години и той я е научил на „удара на Пули“. И когато онзи ден й се е обадил, за да я попита дали го е показвала на друг, Дукен осъзнава, че Юл е успял да посее семената на съмнението в ума на Роберт. И за да предотврати поникването на тези семена, тя е трябвало да го убие.

Погребението на Туре я е снабдило с идеалната възможност — онзи кретен Петер се оказва перфектната изкупителна жертва.

Дукен проверява джобовете на Юл и открива мобилния му телефон, който изглежда изключен или повреден. Тя няма как да знае със сигурност дали е имал време да сподели подозренията си с някой друг. Но е напълно възможно. Със сигурност трябва да се подготви за тази възможност. А това означава, че трябва да действа светкавично бързо. Но какво може да направи? Да го остави тук?

Не. Не и до гроба на Видар. Дукен се оглежда и забелязва нещо от другата страна на фонтана — купчина пръст, покрита с платнище.

Вратата на апартамента на Хенинг Юл отлита назад и се удря в стената. Бярне Бругелан кимва на пожарникаря, унищожил ключалките с няколко премерени удара на брадвата си, след което прекрачва прага. Нора влиза след него. След няколко секунди установяват, че апартаментът е празен.

— Кого се е опитвал да открие? — пита Нора.

— Не мога да ви кажа това — отговаря Бругелан.

— Хенинг каза, че е открил виновника — продължава Нора и се приближава до кухненската маса. — Виновник за какво?

Брогаланд отново отказва да отговори на въпроса. Вместо това клати глава, ядосан на себе си за това, че не се е обадил на Юл по-рано днес, когато е имал възможност. В този миг мобилният му телефон иззвънява. Бругелан бързо го изважда от джоба си и натиска зелената слушалка.

— Здравсти, аз съм — казва Фредрик Станг. — Според антената на „Теленор“, в момента Гюнхилд Дукен се намира в „Гамлебиен“. Или е била там преди малко.

— „Гамлебиен“ — промърморва Бругелан. Някой забива лакът в ребрата му. Обръща се и вижда Нора, която държи принтирана статия от „Афтенпостен“. Бругелан вижда снимката на Ирене Отнес и Гюнхилд Дукен, направена пред преобърнатата надгробна плоча на Видар Фел. Прочита текста под нея, в който се казва, че няколко дни след убийството на Юке Брулениус гробът на Фел в „Гамлебиен“ е бил осквернен.

— По дяволите! — псува Бругелан и поглежда Нора, след което нарежда нещо на Станг. Секунда по-късно излизат от апартамента.

Гюнхилд оставя брадвата където е, грабва краката на Юл и започва да го влачи към купчината пръст. „Лек е като перце“ — мисли си тя и поглежда назад през рамо, за да не се блъсне във фонтана. Усмивва се. Главата на Юл подскача по плочките на пътеката. „Ако беше жив, това щеше да е болезнено“ — мисли си тя.

Скоро достига могилата. Над гроба, който най-вероятно ще бъде запълнен утре, е разпънато друго, по-дебело платнище. Тя пуска краката на Юл и отново се оглежда. Все още няма никого. Бързо отмята платнището. В дупката, дълбока около два метра, започва да се стича вода. Издърпва Юл до ръба и наднича вътре. Усмивва се и го поглежда.

Пръст при пръстта. Пепел при пепелта. Прах при прахта.

Бругелан шофира толкова бързо, колкото смее. Изплашва до смърт една жена, буташа детска количка, която тръгва да пресича улица „Тофтесгате“, въпреки сирената и проблясващите светлини на полицейската кола. Чистачките са включени на максимална скорост и разплискват дъжда настрани. Нора се е хванала за дръжката над вратата и стиска устни, гледайки как сградите прелитат покрай тях.

Няколко минути по-късно той завива по улица „Швайгордсгате“ и изключва сирената и светлините, но не намалява. Раздава заповеди по мобилния си телефон и получава сведения за разположението на другите коли. Малко по-надолу вижда няколко патрулки, летящи надолу по „Дивекес бру“. Бругелан минава на червено и тръгва след тях.

— Това е неговата „Веспа“! — възкликва Нора и сочи.

Бругелан натиска спирачките и колата се заковава на място.

— Сигурна ли сте? — казва той.

— Да.

Бругелан уведомява всички по радиостанцията, качва колата на бордюра и спира. Двамата изскачат навън. Дърветата покрай оградата

им дават частичен подслон от дъжда, но въпреки това подгизват за броени секунди. Бругелан отваря багажника и отключва кутията с пистолета си, „Хеклер и Кох П-30“. След това хуква към най-близкия вход на гробището, следван от Нора.

Гюнхилд Дукен изтичва обратно до гроба на Видар Фел и взима сака на Хенинг, брадвата, с която е убила Юке Брулениус и лопатата. Връща се при отворения гроб и маха платнището, покриващо купчината пръст. Започва да загребва пръст и да я изсипва в трапа.

„Не трябва да изсипвам твърде много — казва си тя, — тъй като утре най-вероятно ще има погребение.“ Тялото на Юл ще бъде открито бързо, но все пак ще спечели малко време. На никого няма да му хрумне да погледне в трапа — не и след като го покрие с платнището. Но дори и някой да го направи, ще види само пръст.

Надничва в гроба и вижда, че е успяла да покрие почти цялото тяло. Само главата, ръцете и единият крак се виждат. Забива лопатата в пръстта, загребва и изсипва. Не уцелва главата на Юл, но продължава да опитва. Успява от третия път. Вече се виждат само устата и носа му. Доволно отбелязва, че остава още съвсем малко — една лопата за ръцете, една за крака и още една, за да покрие напълно лицето му. Изчаква няколко секунди, за да се увери, че Юл не помръдва. След това продължава да го зарива. За всеки случай.

Бругелан поглежда към статията, донесена от апартамента на Юл, и бързо се насочва към пътеката. Успява да различи фонтана в далечината, въпреки мъглата. Около него крачат полицаи с оръжия, насочени напред. Няма време да чакат специалните части. Всяка секунда може да е от значение.

Напредват бързо, но тихо. Бругелан едва различава очертанията на мъжа, който върви най-отпред. Изведнъж той вдига стиснат юмрук и всички спират. Бругелан нарежда на полицаите да се разпръснат, след което продължава напред. Спира. Чува единствено дъжда, който барабани по плочките. След това вижда нещо право напред. Тъмен силует на жена, държаща лопата. Тя чевръсто загребва пръст от една

купчина и я изсипва в отворен гроб. Вижда перчема, който постоянно влиза в очите ѝ. Няма и следа от Хенинг Юл.

Бругелан се приближава още малко и разпознава Гюнхилд Дукен, но тя не ги забелязва. Отново спират. Мъглата затруднява преценката му, но Бругелан предполага, че се намира на около десет, може би петнадесет метра от нея. Тъмни силуети напредват към Дукен от всички страни. Тя няма как да избяга. Обградена е и не може да направи нищо по въпроса.

Дукен продължава да копае. Бругелан поглежда наляво към шефа си, който му кимва. Той хуква към жената, крещейки с цяло гърло, както прави винаги, когато иска да изненада някого. Надява се, че шокът ще я забави и тя няма да има време да използва оръжие, ако има такова, да унищожи някакви доказателства или да побегне. Подготвя се за реакцията, която се надява, че ще последва. Гюнхилд Дукен се заковава на място. Бругелан вижда объркването, изписано на лицето ѝ. Прочита недоумението в очите ѝ — как е възможно някой да знае, че е тук? Остава неподвижна като статуя и Бругелан обвива ръцете си около нея, поваля я на земята и я затиска под тялото си.

От пръстта в гроба се подава човешки крак. Докато Бругелан слага белезници на Гюнхилд Дукен, Емил Хаген скача вътре, приземявайки се до крака, и бързо започва да маха пръстта от лицето на Хенинг Юл. Бругелан оставя Дукен на колегите си, но устоява на изкушението да скочи в гроба, защото няма достатъчно място. Вижда как Хаген открива устата и носа на Юл. Дъждът също помага, отмивайки пръстта от лицето му. Хаген допира два пръста до врата на Юл.

— Няма пулс — казва той.

— Извикайте линейка — изкрещява Бругелан.

— Вече е на път — казва някой.

Бругелан преценява, че линейката ще дойде след четири, може би пет минути. Вижда, че Юл е получил силен удар в главата, най-вероятно с лопатата, но с плоската част, а не с ръба. Иначе отдавна би бил покойник и опитите на Хаген да го съживи биха били напразни. Но детективът запрята ръкави и се захваща за работа. Първо започва да натиска гръдния кош на Юл, опитвайки се да събуди сърцето му, а после опитва дишане уста в уста. Повтаря това няколко пъти, но без видим резултат. Чуват сирени. Хаген подновява отчаяните си опити да съживи Хенинг Юл, който продължава да лежи под поройния дъжд със затворени очи и спокойно, дори блажено изражение на лицето.

Линейката спира до тях. Бругелан чува викове и заповеди, след което в дупката скача парамедик, който моли Хаген да излезе, за да направи място за другите мъже в червено-зелени униформи. Хаген скача,хваща се за ръба на гроба и се изтегля нагоре. Дишайки тежко, той застава до Бругелан и двамата заедно гледат работата на парамедиците. Зад тях подготвят носилката. Бругелан прави крачка настрана и се блъска в Нора, която гризе пръстите си, без да мига.

След това в гроба се случва нещо. Един от парамедиците се провиква и другите двама помагат на Хенинг да седне. Той кашля и плюе пръст. Лицето му се сгърчва. Един от мъжете го тупа по гърба. Хенинг се навежда напред и от устата му изригва фонтан от слюнка и

пръст. Нора изкрещява и закрива устата си с ръце. След това затваря очи.

Пет дни по-късно

Дърветата и растенията, опърлени от късното, сухо лято, са възвърнали част от шарената си свежест. Хенинг Юл спира пред болница „Улевал“. Преди няколко дни е бил пациент тук. Докторите са отказвали да го изпишат, докато не се уверят, че няма усложнения. Рентгеновите снимки показват, че има фрактура на черепа, но няма тромби.

Със сигурност би умрял в онзи гроб, ако Емил Хаген и парамедиците не са пристигнали навреме, за да го спасят. После Хенинг научава, че са го открили толкова бързо благодарение на Нора и Бругелан. Още не е сигурен какво мисли за това. Оттогава са се случили много неща. Прекарал е една нощ в болницата и няколко сутрини в полицейския участък, давайки показания. Освен това е написал няколко статии, въпреки увещанията на докторите да си почива.

Хенинг влиза в стаята на Ивер Гюнешен и заварва своя колега седнал в леглото, ръцете му са обвити около мобилния му телефон така, сякаш е волан на автомобил. Ревът на двигатели и скърцането на гуми престават в мига, в който Ивер го вижда.

— Здравей — казва той щастливо и хвърля телефона настрана. — Героят се връща в света на живите, а?

Хенинг се усмихва. Главата на Ивер вече не е обвита в бинтове, но лицето му все още е подуто, а кожата му продължава да бъде с цвета на шведския триколюр. Все пак движенията му са по-бързи и свободни отпреди.

— Как си? — пита Хенинг и сяда.

— Струва ми се, че аз трябва да ти задам този въпрос.

— Добре съм — отговаря Хенинг. — Главата ме боли малко, но това е всичко.

— Аз обаче не съм добре — мръщи се Ивер. — Писна ми да лежа тук. Не съм свикнал да бездействам така. През по-голяма част от времето се състезавам с коли.

Хенинг кимва и се усмихва.

— Хайде тогава — казва Ивер и пляска с ръце. — Разкажи ми всичко. Надявах се, че ще дойдеш още вчера. Защо се забави?

— Напоследък бях доста зает.

— Забелязах — отговаря Ивер и сочи телефона си. — Обзалагам се, че Орела е доволен. Сигурно вече не те тормози за „сензации“, а?

Хенинг отново се усмихва.

— Не, оставя ме да работя на спокойствие. Имаш поздравии от нея, между другото.

— Хм. Добре. Време е да започваш. Хайде, че направо полудявам от скука тук!

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко.

Хенинг се смее.

— Прочетох статиите ти за ключа от апартамента на Петер Холте, който останал в Дукен, и за часовника във фитнеса, но не знам нищо за убийството на Юке Брулениус. Много съм любопитен по този въпрос — все пак едно момиче да надвие мутра като него... неравностоен сблъсък, независимо от това колко ядосана е била.

Хенинг се намества в стола.

— Гюнхилд Дукен отишла във фабриката преди Юке и Туре. Влязла в сградата, но оставила вратата отворена, надявайки се, че Юке ще си помисли, че Туре вече е дошъл. Той бил известен с това, че винаги идвал навреме. Юке, разбира се, клъвнал на въдицата. Дукен се скрила зад една колона. Когато Юке минал покрай нея, тя го нападнала, удрияйки го с брадвата във врата, горе-долу тук. — Хенинг показва мястото на собствения си врат. — Първият удар почти отсякъл главата му. Останалото било лесно. Ударила го още тринадесет пъти с брадвата. В гърба, раменете, ръцете и врата.

— Господи! — възкликва Ивер. — Била е направо бясна. А след това счупила челюстта му?

— Да. Но имала нужда от още нещо, за да свърже Пули с убийството.

— Бокса.

— Точно така.

— Чакай малко. Защо е използвала брадва? Не е ли било по-лесно да застреля Юке, както направи по-късно с Роберт ван... как му

беше името?

— Добър въпрос. Дукен отказва да разкрие защо е избрала това оръжие, но аз имам една теория. Чувал ли си за скандинавския бог Форсети?

— Не.

— Видар Фел имал слабост към скандинавската митология, наследена от баща му. През годините Дукен също се заразила. Не забравяй, че именно тя е проектирала „Асгард“. Планът на Дукен бил да отмъсти за смъртта на Видар Фел — искала справедливост за него. Форсети е бог на правосъдието в скандинавската митология. И имал брадва.

— Ами боксът? Как е успяла да се докопа до него?

Хенинг се почесва по челото.

— Когато Туре Пули се отказал от събирането на дългове, той окачил бокса на стената в кабинета си като символ на своето пенсиониране. Всички, които познавали Туре, знаели това. Когато Пули поканил своите приятели от „Сила & респект“ в апартамента си, за да обсъдят какво да правят с Юке Брулениус, Дукен го откраднала. Нали дълги години си изкарвала прехраната с кражби.

Ивер кимва. Впечатлен е. Известно време двамата мълчат.

— Всъщност — казва Хенинг и става. — Не съм дошъл само за да си приказвам с инвалид като теб.

— Знаех си.

— Имам въпрос към теб. От Петер Холте.

Една седмица след ареста на Гюнхилд Дукен, Хенинг се среща с Вероника Нансен пред гара „Согнсван“. Тя го прегръща топло.

— Радвам се да те видя, Хенинг.

— И аз теб. Как си?

— Горедолу. Ами ти? Чух, че си бил доста зает напоследък.

— Да, имаше много истории за разказване — отговаря той с усмивка.

Минават покрай Спортния център и се насочват надолу към езерото. Разминават се с жени, бутаци детски колички, и мъже, облечени в анцузи и тичащи за здраве.

— Не съм предполагала, че Петер ще се съгласи да говори с пресата — казва Нансен. — А още по-малко, че ще бъде толкова откровен и ще говори за това колко ужасно е да стоиш в ареста, мислейки си, че ще бъдеш осъден за нещо, което не си извършил, точно като най-добрия си приятел. Свърши страхотна работа, Хенинг.

— Благодаря — отговаря той и се изчервява. — Между другото, това не беше единственото нещо, което си призна.

Хенинг ѝ казва как същият страх е накарал Холте да поеме отговорност за нападението над Ивер Гюнешен. Кент Хари Хансен бил бесен, когато се върнал в „Сила & респект“ след интервюто с Ивер. Холте влязъл в кабинета му и Хансен му разказал всичко. По-късно същата вечер, когато Ивер посетил „Асгард“, Холте го разпознал на вратата и решил да поеме нещата в свои ръце. Видял възможност да защити приятелите си и да се издигне в техните очи. Не възнамерявал да пребива Ивер толкова сериозно. Просто не знаел кога да спре.

— Звучи ми точно като Петер — казва Нансен. — Какво ще се случи с него?

— Не съм сигурен. Попитах Ивер дали няма да е по-добре да не предявява обвинения и той ми каза, че ще си помисли. Но Холте може да бъде подведен под отговорност, независимо от решението на Ивер.

Нансен кимва и взима ръката му в своята. Завиват по една широка пътека. Хенинг изритва една шишарка, която изхвърча напред,

подскачайки. Мъж в анцуг притичва покрай тях, дишайки тежко.

— Чух, че си разгадал целия случай заради някаква тениска?

Хенинг се смее.

— Развален телефон. Наистина видях една тениска в апартамента на Холте и предположих, че е на Гюнхилд. Оказа се, че пералнята ѝ се развалила и Холте ѝ предложил да използва неговата.

— Горкият. Сигурно се е надявал, че отново ще се съберат.

— Да. Убеден съм, че точно това си е помислил, когато Гюнхилд дошла в апартамента му след убийството на Роберт ван Дерксен. Но истинската причина за това била друга — трябвало да върне пистолета и обувките, които използвала, за да го натопи. Говорих с един от полицаите, арестували Холте, и той ми каза, че когато отворил вратата, на лицето му било изписано блажено изражение.

— Значи Гюнхилд е прекарала нощта с него?

Хенинг кимва.

— Какво е една нощ за каузата?

Нансен клати глава.

— Опитах се да си спомня нещо — казва тя след кратка пауза. — Опитах се да си спомня нещо, казано или направено от Гюнхилд, което е трябвало да забележа, за да предотвратя всичко това. Но не успях.

Хенинг кимва и си спомня книгата, която е видял на нощното шкафче на Петер Холте. Минет Уолтърс — „Маслиновото отне Акс“. Сега се и за тениската, която е носела Гюнхилд при първата им среща — с логото на мъжкия дезодорант „Акс“. Имало е нещо предизвикателно в начина, по който тя е пъчала гърдите си, сякаш искала Хенинг да обърне внимание на тениската. Или си въобразява? „Нищо чудно това да е бил нейният хероин — мисли си той, — постоянно да пуска намеци за вината си, вярвайки, че никой няма да може да я разобличи.“ Хенинг осъзнава, че иска да проучи не само гардероба ѝ, но и целия ѝ живот за скрити препратки към убийството на Юке Брулениус. От чисто любопитство.

— Не обвинявай себе си, Вероника — казва той. — Няма никаква полза от това.

Тя го поглежда и се усмихва.

— Ще опитам.

Известно време двамата мълчат.

— Как върви разследването на... на убийството на Туре?

— Бавно — отговаря Хенинг. — Мъжът, когото арестуваха, Йорян Мьонес, мълчи като риба. Но ченгетата откриха уличаващи доказателства в лаптопа му. Мьонес е проучвал един изключително смъртоносен невротоксин, наречен ватрахотоксин. Извлича се от една колумбийска жаба. Местните индианци топят върховете на стрелите си в нея. Наричат жабата „отровната жаба за стрели“. Само един екземпляр произвежда достатъчно отрова, за да убие между петдесет и сто човека.

— И Туре е бил отровен с този токсин?

— Институтът по обществено здраве все още проучва въпроса, но е много вероятно. Утре ще има статията за това във вестника. Сто микрограма от тази отрова са достатъчни, за да убият възрастен мъж. Нужно е само едно одраскване на кожата.

Нансен кимва замислено.

— Представи си, ако някога се появят в Норвегия.

— Имаш предвид жабите? Точно това е интересното — те не могат да произвеждат отровата си на друго място, освен в Андите, защото мравките и насекомите, с които се хранят, създават уникална химична среда, позволявайки на жабата да синтезира токсина.

— Мьонес е ходил в Южна Америка?

— Най-вероятно. Но държи устата си затворена. Поне засега.

— Това не е ли странно?

— Може би. Предполагам, че го прави, защото се надява, че уликите срещу него са косвени. Но истината е, че едва ли ще успее да се измъкне. Една рецепционистка, работеща в хотел близо до мястото, където бе открито тялото на Турлайф Бренден, ще свидетелства, че Мьонес се е представил за полицаи. Освен това в една от хижите до хотела бяха открити бележките на Бренден, в които той подробно описва Мьонес и всичко, случило се преди смъртта на Туре, както и самото убийство. Всичко това в допълнение към жабешката отрова ще бъде достатъчно, за да бъде осъден.

„Има още две причини Мьонес да държи езика си зад зъбите“ — мисли си Хенинг. Първо, той знае, че хонорарът му за убийството на Пули го чака някъде, след като излежи присъдата си. Второ, може би се страхува, че ще му се случи това, което се е случило с Пули, дори и да не знае самоличността на работодателя си и да не може да

свидетелства срещу него, дори да иска. Повечето поръчкови убийства се уреждат чрез тайни кодове и фалшиви имена.

Миризма на печено месо изпълва въздуха. След малко стигат чакълена пътека и тръгват по нея. Слънчевата светлина позлатява водата на езерото. В далечината виждат червен кану-каяк, който прорязва тъмносинята повърхност. Нансен и Хенинг сядат на една пейка с изглед към езерото.

— Искам да те попитам нещо — започва той. — Докато Туре беше в затвора, ти си го посещавала веднъж в седмицата. Спомняш ли си дали при някое от твоите посещения той е изглеждал... как да се изразя? По-напрегнат или изнервен от обикновено?

Тя се обръща към него.

— Настроението му се менеше, но не си спомням нещо специфично. Защо питаш?

— Защото...

Хенинг свежда глава и се сеца за Пиа Ньоклеби. Когато е говорил с нея няколко дни след ареста на Гюнхилд Дукен, той отново я е попитал дали са поискали списък с обажданията на Пули от затвора. Тя му е отговорила, че още не са го направили. А същият ден Кнут Улав Нордбьо от затвор „Осло“ му казва, че вече е твърде късно.

— Мисля, че Туре беше убит, защото знаеше кой стои зад пожара в апартамента ми — казва Хенинг. — Не мисля, че са го убили, защото се е свързал с мен, а защото е казал на някой друг, преди да се обади на мен.

— Защо би направил това?

— Не знам. Може би е смятал, че ще му бъде от полза?

— Как?

— Ако Туре е знаел кой е запалил пожара в апартамента ми, може би се е опитал да използва тази информация, за да окаже натиск върху виновника или върху хората, за които той работи. Хора, които се занимават със същите неща, с които се е занимавал Туре, преди да се оттегли от бизнеса. Може би се е надявал, че ще успее да ги принуди да му помогнат.

— Но това е изнудване — казва Нансен, клатейки глава. — Туре беше различен човек.

— Сигурна ли си в това, Вероника? Затворът може да бъде истински ад, особено ако си невинен. Мога да си представя отчаянието

му — особено при положение, че обжалването му е било съвсем близо. И мога да си представя, че хората, отговорни за смъртта на сина ми, не са искали тази информация да бъде разкрита.

Нансен го поглежда, след което свежда глава.

— И сега никога няма да разберем каква е била тя — казва тя.

— Да — въздъхва Хенинг. — Предполагам, че си права.

Специални предложения от супермаркети, оферти от агенти по недвижимо имущество, търсеци имоти точно като неговия, реклами на мебелни къщи — Хенинг не успява да улови всички неща, натъпкани в пощенската му кутия, когато я отваря. Навежда се, за да вземе писмата, брошурите и листовките от земята и ги преглежда без особен интерес. Но замръзва, когато вижда името „Ерлинг Офус“ и неговия адрес в Лайрсунд, изписани на един плик с размер А4.

„Полицейският доклад“ — мисли си Хенинг.

Бързо изкачва стъпалата и отваря чисто новата си входна врата. Сяда на дивана, распечатва плика и вади два листа. Започва да чете:

„СЛЕДСТВИЕ ПОЖАР

Възложил: Главен инспектор Том Арне Свеен, отдел «Е», Полицейско управление Осло.

Отнася се до: Разследване на пожар, възникнал на улица «Марквайен» № 23, Осло, приблизително в 20.35 часа.

Дата на възлагане: Вторник, 12 септември 2007 г., 08.10 часа.

Разследващи: Инспектор — инженер Руне Улсен от «Електроснабдяване Осло», пожарен инспектор Николай Юве от «Пожарна безопасност Осло» и главен инспектор Том Арне Свеен, изготвил този доклад в 10.00 часа на 12 септември 2007 г.

Заключение: След проучване на мястото, където е избухнал пожарът, и вземайки под внимание друга информация, свързана с инцидента, моето мнение е, че:

— пожарът е започнал в коридора зад входната врата на апартамента на втория етаж, принадлежащ на ХЕНИНГ ЮЛ, но причината за пожара остава неизвестна.

Местоположение на пожара: «Марквайен» № 23 е жилищна сграда, в която има тринадесет апартамента и

мазе. До апартамента на втория етаж се стига през обща входна врата, разположена на нивото на улицата.

Допълнителна информация: Вратата на апартамента на втория етаж беше отключена. Общата входна врата на нивото на улицата също беше отключена.

Разследване на пожара: Пожарът е започнал в коридора зад входната врата отляво, гледано от площадката на стълбището. Най-много щети са нанесени върху вътрешната западна стена. Тя е напълно обгорена от страната към коридора, като има щети и от другата ѝ страна.

Стената между коридора и стълбището е сериозно повредена, тъй като вътрешната стена е била напълно унищожена, но щетите от пожара са значително по-малко от другата страна на панела.

След като изчистихме отломките от пода, забелязахме, че покритието (линолеум) е сериозно обгорено и има следи от горене по повърхността на дървените дъски отдолу. Тези щети се простират по цялото протежение на пода и стигат чак до стените.

Взети проби: Взехме парче от частично обгорената дървения на вътрешната западна стена.

Изследване на материалите: Пробата ще бъде изпратена в лабораторията за тестване.

Наблюдения: Снимката показва, че пожарът е започнал ниско, в коридора пред входната врата на апартамента. Нанесените щети са сравнително големи и пожарът се е разпространил из почти целия апартамент. Отвореният прозорец на кухнята е ускорил разгарянето на пожара.

Няма следи от влизане с взлом по входната врата.

Главен инспектор Том Арне Свеен“

Хенинг оставя доклада на масата. „Значи кухненският прозорец е бил отворен“ — мисли си той. Но не може да си спомни защо. Може

би двамата с Юнас са пържили яйца и той е решил да проветри стаята? Защо не са си препекли филийки?

Хенинг поглежда в плика и открива жълта леплива бележка, най-вероятно паднала от доклада. Изважда я. На нея пише: „Звънни ми, когато прочетеш доклада“. Отдолу се изписани инициалите на Офус и неговият телефонен номер. Хенинг веднага му звъни и се представя.

— О, здравей — казва Офус. — Прочете доклада, така ли?

— Да.

— Не можах да ти изпратя снимките, но те едва ли щяха да ти помогнат много, защото са фотокопия. Черно-бели, нали разбираш. Всичко черно изглежда като сажди.

— Хм.

— Но исках да те попитам нещо за входната врата. Ти ми каза, че винаги си я заключвал, но не помниш дали си я заключил в деня на пожара, нали така?

— Да — отговаря Хенинг, заинтригуван.

— В доклада пише, че входната врата е била отключена и че няма следи от влизане с взлом.

— Което означава, че не съм я заключил.

— Така изглежда. Но когато разгледах снимките на вратата, нещо привлече вниманието ми. Имаше ли нещо закачено на нея? Снимка, лист хартия — нещо такова?

— Не. Или... по-точно не си спомням. Но се съмнявам. Закачахме неща на хладилника. А, да. Веднъж закачих една рисунка на Юнас, която беше направил в детската градина, но от външната страна на вратата.

— И си сигурен, че не си закачил нещо от вътрешната страна?

— Да. Нямам спомен да съм го правил. Защо питаш?

Известно време Офус мълчи.

— Намерихме карфица, забита от вътрешната страна на врата. Тя също беше силно обгорена. Затова те попитах дали си закачил нещо на вратата.

— Но какво означава това?

— Означава, че ако си прав и някой е искал да те сплаши, може би този някой е закачил бележка от вътрешната страна на вратата ти, която е трябвало да видиш на излизане. Звучи ми логично, как мислиш? — пита Офус.

„Да, звучи напълно логично“ — мисли си Хенинг и опитва да си представи сцената. Затваря очи. Когато ги отваря, има чувството, че се е върнал в най-ужасния си кошмар. Буден е, но не размахва ръце пред лицето си, опитвайки се да прогони дима. Този път димът стои напълно неподвижно. Пламъците щипят и изгарят лицето му. Лъч светлина пронизва димната завеса — отвор, през който може да надникне. Светлината се усилва и става все по-ярка и... изведнъж Хенинг вижда... себе си. Гледа вратата, докато пламъците пълзят по стените и горещината го притиска като огромен юмрук. Прави крачка назад, готов да скочи през стената от пламъци, но изведнъж спира. И точно тогава забелязва парчето хартия, закачено на вратата. Стандартен лист, размер А4. На него пише: „ПЪРВО И ПОСЛЕДНО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ“

Тази вечер Хенинг седи няколко часа пред екрана на компютъра си, чакайки btiernes7 да влезе в мрежата. Наближава полунощ, когато най-накрая получава отговор.

Хенинг веднага описва бележката с предупреждението.

btiernes7: И не си забелязал нищо? Не си чул някой да влиза?

МакаПака: Не. Събудих се от писъците на Юнас.

btiernes7: Мислиш ли, че е бил някой, опитващ се да открие Расмус Биелан?

МакаПака: Нямам представа. В момента просто не знам.

btiernes7: Още не съм открил никаква нова информация за Биелан, между другото. Няма да е лесно, ако се е сдобил с нова самоличност.

МакаПака: Ок. Но продължавай да опитваш, моля те.

btiernes7: Разбира се.

Известно време не си пишат, но нито един от двамата не напуска чата. Хенинг мисли за хората, които искат да се докопат до Биелан, но му е трудно да повярва, че някой от „Б-гиенген“ или „Свенскелигаен“ би запалил апартамент, за да се сдобие с информация — пламъците са твърде трудни за контролиране. Биха избрали някой по-директен подход — като например отвличане. Въпреки това Хенинг има чувството, че Биелан е важен. Просто не знае защо.

btiernes7: Между другото, имам да ти казвам нещо.

Минават няколко секунди, преди btiernes7 да продължи.

btiernes7: Отначало реших да не ти казвам, но после стигнах до заключението, че трябва да го направя.

МакаПака: За какво става дума?

btiernes7: Синът ти почина на единадесети септември 2007 г., нали?

Хенинг преглъща.

МакаПака: Да, защо?

btiernes7: След това, което ми каза за Туре Пули и пожара, реших да проуча въпроса. И открих нещо интересно. На дванадесети

септември един пътен полицај от Грюнерлъока подал сигнал за кола, която стояла паркирана пред апартаментата ти няколко ноци подред. Пътният полицај сметнал това за подозрително, защото в колата имало човек. Била изпратена патрулка и се оказало, че човекът в колата бил Туре Пули.

МакаПака: Но Пули вече призна, че е бил там. Искаш да кажеш, че е стоял пред апартаментата ми няколко ноци подред?

btiermes7: Да. Но не открих нищо, което да подсказва какво е правил там.

МакаПака: Значи полицаите не са настояли да им каже?

btiermes7: Така излиза, защото не открих никаква допълнителна информация по въпроса. Имената на полицаите не се споменават, така че нямаме върху какво да стъпим. Пътният полицај, подал сигнала, също не е идентифициран.

МакаПака: Това нормално ли е?

btiermes7: Не е ясно дали този, въвел информацията за инцидента в системата, е знаел самоличността на полицаите. И е напълно възможно пътният полицај да е помолил името му да не се споменава, за да избегне евентуални последствия.

МакаПака: Ясно. Откри ли нещо друго?

btiermes7: Не. Това е всичко.

Известно време Хенинг разсъждава върху тази нова информация, но не е сигурен как да я тълкува.

МакаПака: Но ако някой е въвел информацията, че Пули е стоял в кола, паркирана пред апартаментата ми на единадесети септември 2007 г., това е трябвало да бъде споменато по време на разследването на пожара, нали?

btiermes7: Не е задължително. Не можем да бъдем сигурни, че разследващите пожара са ползвали програмата, в която се съхранява информацията — „Индиция“. Някои се придържат към старите системи. А Пули не е бил извикан на разпит.

„Господи — мисли си Хенинг. — Възможно ли е?“

МакаПака: Но защо не си бил сигурен дали трябва да ми кажеш това?

btiermes7: Защото файлът е бил редактиран. И ми се струва, че е била изтрита важна информация.

МакаПака: Какво те кара да мислиш така?

btiermes7: Защото не бе останало почти нищо.

МакаПака: Но защо някой би направил подобно нещо?

btiermes7: Защо се трие информация?

МакаПака: Защото е грешна?

btiermes7: Или защото е опасна за някого.

Последното изречение смразява кръвта на Хенинг и той затваря очи. Главата му започва да се върти.

МакаПака: Искаш да кажеш, че някой, който работи в полицията, е изтрил информацията относно това, което е правил Туре Пули пред апартамента ми в нощта на пожара?

btiermes7: Точно така.

Хенинг се обляга на масата.

МакаПака: Но защо е изтрил само част от информацията? Не е ли по-логично да изтрие целия файл?

btiermes7: Това щеше да бъде огромна грешка. Пули беше знаменитост. Едва ли само пътният полицай и ченгетата в патрулката са знаели, че е бил забелязан пред апартамента ти. Всички в контролната зала са го обсъждали, може би заедно с дежурния полицай. Би изглеждало много подозрително, ако файл, свързан с една наскоро починала знаменитост, изведнъж изчезне от системата.

МакаПака: Добре, тогава ми кажи кой е редактирал файла.

btiermes7: Точно това ме смущава.

Изречението, което следва, отнема дъха на Хенинг.

btiermes7: Била е Пиа Ньоклеби.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.